

Olgunluk Çağı-III: Oyun İmparatorluğu

Cem Akaş

265 ½'ye.

Çıkan Kısımın Özeti:

Genç bir ideoloji tarihçisi olan Hökl, yaşamından, ilişkilerinden ve en çok da kendinden sıkıldığı için, Proje adlı şirkete bağlı olarak ekvatoradaki bir yapay adaya iki yıllığına enerji nöbetçisi göreviyle gitmeyi kabul eder. Ruhsal bir tür enerjidir bu, meditasyon yaparak üretilmektedir ve doğru yerlerde konuşlanmış, yeterli sayıda enerji nöbetçisinin meditasyonu sayesinde, dünyanın toplam aura enerjisinin arttırılacağı, bunun da kitlelerin mutluluğuna önemli bir katkıda bulunacağı öngörülmektedir. Hökl nöbet yerine giderken geride Simu adlı sevgilisini bırakır – Simu da Proje için çalışmaktadır; şirketin Dubl'deki genel merkezinde, tanıtım koordinasyon sorumlusu görevini yürütmektedir.

Çift, solitrans adı verilen ve yalnızca enerji nöbetçilerinin kullanma hakkına sahip olduğu bir alet aracılığıyla görüşür – solitrans, nöbetçilerin ayrıcalıklarından yalnızca biridir ve bu ayrıcalıkların toplamı, yeni bir sınıf yaratılmakta olduğu iddialarına çanak tutacak kadar geniştir. Hökl, adada geçirdiği süre zarfında çelişkili düşüncelere kapılır: bir yanıyla bu yalnızlık ona iyi gelmiş, bazı şeyleri daha açık bir şekilde görmesini sağlamıştır, ama öbür yanıyla da kaçtığı yaşamı özlemesine yol açmıştır. Adada bulunan ve Proje tarafından, nöbetçilere yardımcı olmaları için istihdam edilen “yarı insan” kılbler de onun yalnızlık duygusunu arttırmıştır. Altı ayın sonunda Hökl yüzünü kızartır ve sevgilisinden, Dubl'e dönmelerini sağlamak için bağlantılarını kullanmasını ister.

Simu bu durumdan her ne kadar memnun değilse de sevgilisinin istediğini yapar ve Proje'nin önderi Ebrino ile görüşür. Bu arada Simu'yla Ebrino arasında bir ilişki de başlamıştır. Nöbetçilerin nöbet sürelerini tamamlamamaları aslında ciddi bir suçtur ve ağır yaptırımları vardır, ama Ebrino'nun araya girmesiyle Hökl adadan kurtulur. Bunun bir diyeti olacaktır tabii: Proje'nin kendine ciddi bir rakip olarak gördüğü, merkezi İsta'da bulunan ve tüketim müziği üretiminde dünyanın bir numaralı şirketi olan Musak'ın yükselen önderlerinden Ekva hakkında bir araştırma yapması, onunla ilgili kuşkuvar doğru çıkarsa da Ekva'yı öldürmesi istenmektedir.

Hökl bu görevle, Dünya Birliği'ne bağlı Kuzeydoğu Kanadı'nın başkenti İsta'ya gider, yanında adadan beraberinde getirdiği, Jams adında bir kilb de vardır. Simu da, solitransı tanıtmak ve Proje'nin kamuoyu desteğini yükseltmek için İsta'ya gitmiştir. İsta günleri Hökl-Simu ilişkisinin çözünmesine, Jams'la Hökl'ün dostluğunun pekişmesine tanık olur. Jams bir süre sonra, hem Hökl'e duyduğu aşka karşılık bulamadığı için, hem de kilblerin gerçeğini ortaya çıkarmakla kendini yükümlü saydığı için Hökl'ü bırakır ve İsta'nın dış dünyaya kapalı, çeşitli efsanelerle örülü getto-centrumuna gider. Hökl bu arada Ekva'yla ve onun çellist kızkardeşi Ridaf'la tanışır; Ekva'yı tanıdıkça daha çok sever ve saygı duymaya başlar, Ridaf'a ise aşık olur. Bu durumda Ekva'yı öldürmesi olanaksızlaşmıştır; bunu Ebrino'ya anlatmaya çalışırsa da başaramaz. Ne var ki Ekva bir suikaste kurban gider ve Proje bunu Hökl'ün hanesine yazarak onu terfi ettirir – bundan böyle Proje'nin İsta bürosunu yönetecektir. Ancak Hökl, Ekva'yla yaptığı konuşmalar sonucunda Proje'nin amaçlarını sorgulamaya başlamıştır. Ekva'nın öldürülmesi, Hem Hökl'ün, hem de Ridaf'ın yaşamlarına yeni bir yön vermelerine yol açar: Ekva'nın üyesi olduğu gizli bir direniş örgütüyle bağlantı kurarak, onun savaşımını sürdürme kararı alırlar. Bu çalışmalar, Kuzeydoğu Kanadı'nın “Kurtuluş” savaşımına dönüşecektir.

Son Timsahın Kuşsal Zembereği adlı gizli örgüt, Kuzeydoğu Kanadı'nın başkenti İsta'da, Hükümet Binasının camlarına bir mesaj yazarak ülkedeki düzene karşı bir savaşım başlatmıştır. Düzenle ilgili sorunun tam olarak ne olduğu bilinmemekle birlikte, yaygın bir hoşnutsuzluk gözlenmektedir. Bu hoşnutsuzluğun kaynağında, futbol ligi sistemi üzerine kurulmuş olan ve lig şampiyonu takımın partisinin iktidara gelmesini öngören siyasal sistemin halktan kopmuş olmasının bulunduğu düşünülmektedir. Hızla yayılan direniş hareketi, ülke çapındaki diğer örgütlerin de bu savaşıma eklenmesiyle güçlenir. İsta'nın getto-centrumunda da, Jams'ın önderliğinde organize olan şehir fareleri, kaçış planları yapmaktadır. Kurtuluş Hareketi adı altında düzenlenen kongrede organize bir yapı ortaya çıkar; bu yapının tepe noktasında Paşa ve BMA vardır. Paşa da Son Timsahın Kuşsal Zembereği örgütüne üyedir; BMA'nın ise geçmişi karanlıktır, yalnızca Beyaz Mantolu Adam adıyla tanındığı bilinmektedir. Ekva, gizlice bu harekete destek vermekte ve ideoloğunu yürütmektedir. O öldürüldükten sonra da Kurtuluş Hareketi, öne sürdüğü tezlerin pek çoğunu benimseyerek yoluna devam eder. Paşa Neyo'ya giderek bir süre burada incelemelerde bulunur ve sorunların gerçek

kaynağını saptadığına inandığı bir teori geliştirir. Bugs Teorisi adıyla anılan, dünyanın gizli bir grup tarafından bilgisayar ağı ve bu ağa bağlanabilen böcekler aracılığıyla yönetildiğini ileri süren bu teori, daha sonra geliştirilerek işin içine kimliği belirsiz uzaylıları da katar. Yerel hükümetle yaşanan çeşitli gerilimler ve hükümetin ülke çapındaki ayaklanmaları bastırmada etkili olamaması, dahası, futbol ligini iptal ederek bu ayaklanmaları körüklemesi, o zamana kadar sessiz kalmayı yeğlemiş olan Dünya Birliği yönetiminin olaya el koymasına neden olur. İsta Hükümeti lağvedilir. DB güçleri Kuzeydoğu Kanadı'na girer.

Kurtuluş Hareketi, Dünya Birliği'nin kendisini desteklemek yerine bizzat müdahale etmesini çileden çıkarıcı bulur ve açıktan savaş olasılığını da göze alarak güçlerini DB'ye karşı seferber eder. Bu arada Kurtuluş Hareketi içinde de çeşitli çatlaklar belirmiş, iktidarın yaklaştığı düşüncesi, kişisel hırsları ön plana taşımaya başlamıştır. Gerçekleşip gerçekleşmediği bazı uzmanlara göre tartışmalı olan bir savaşın ardından Kurtuluş Hareketiyle DB Dubl'de masaya oturur; bu görüşmelerde Kurtuluş Hareketinin beklediğini bulamamasının faturası Paşa'ya çıkarılır ve BMA'nın yıldızı yükselir. Bu arada Proje'nin büyük bir yalan olduğu, Vezüv'de yerkürenin merkezine ulaşmak ve buraya bir nöbet istasyonu kurmak için kazı yapılmadığı, DB kredilerinin çarçur edildiği ortaya çıkar, ama Ebrino çoktan sırta kadem basmıştır.

Üç yıl süren savaşımın sonunda gelinen noktada iktidarın el değiştirmesi ama Kurtuluş Hareketinin başlangıçtaki devrimci söylemini büyük oranda terk etmiş olması ciddi eleştirilere yol açar. Hökl'ün yaptığı belgeselde bu nokta alttan alta vurgulanır.

Kim Kimdir? Ne Nedir?

763: Holéy Sevner'in "iyi" ve "kötü" dönemlerinin süresi. M.Ö. 62- M.S. 701 arası iyi, 702-1465 arası kötü, 1466-2229 arası iyi dönemdir. Bu dönemlerin iyilik ve kötülük özellikleri tartışmalıdır, birbirlerinden ne kadar farklı olduğu konusunda Holéy Sevner üyeleri arasında bile görüş ayrılığı vardır; genel eğilim, kötü dönemlerin daha eğlenceli olduğu yönündedir.

Afrika Organizasyonu: Olgunluk Çağındaki üç büyük siyasal biriminden biri.

Agse: Hökl'ün eski sevgilisi, Sayr'ın annesi. SonSöz adlı örgütün Neyo temsilciliğini yaparak Kurtuluş hareketine katıldı.

Bağlantı: Bir gezegen yüzeyinde gelişen Bilincin, o gezegenin Ruhuyla uyum içinde olması. Bağlantının kesilmesi, bir gezegenin Işıma geçme yolunda önemli bir darbe alması anlamına gelir, çünkü Işınım (ve dolayısıyla Bağlantı) ancak bu uyum sonucu üretilen birlik enerjisiyle mümkündür.

Beatles: Holéy Sevner'in Dünya yüzünde birlik enerjisi üretimi konusunda etkili olabileceğini düşündüğü bir müzik grubu. Josebah gibi Beatles da (başka nedenlerden ötürü olsa da) bu beklentiyi karşılayamamıştır.

Bilincin Bekçileri: Kaptan Neeling'in var olduğunu düşündüğü, bir evrenden diğerine genel anlamıyla "birikim" in aktarılmasını sağlayan grup. Gerçekten varolup olmadıkları saptanamamıştır.

Bilinç-cismi: Evrende bilinç taşıyan her birim.

Bugs Teorisi: Dünyanın bir bilgisayar ağıyla ve bu ağa doğrudan bağlanabilen, uydudan kontrol edilen böcekler aracılığıyla yönetildiğini ileri süren teori. Ekva-Paşa Doktrini olarak da bilinir. Geliştirilmiş Bugs Teorisi, bu düzeneğin kontrolünün, Dünya'yı yok etmek isteyen uzaylıların elinde olduğunu savunur.

Can Alibey Uzan: Araştırmacı. Holéy Sevner'la ilgili önemli saptamaları olmuş, bunları açıklayamadan öldürülmüştür. Hakan Uzan'ın babasıdır.

Cellat: bkz. Soyтары.

Deborah: Eilohis'in sevgilisi olmuş olduğu düşünülen kadın.

Duteron: Holéy Sevner üyesi. Dinlerden sorumludur.

Dünya Birliği: Olgunluk Çağının üç büyük siyasal birliğinden biri – Avrupa, Asyanın bir kısmı ve Amerikalıları kapsar.

Düşkapanı: Düşleri kaydeden ve bunların sonradan izlenmesini sağlayan aygıt; bir tür karakutu.

Ebrino: Proje'nin önderi; Jahiveh'in oğlu.

Eilohis: Holéy Sevner üyesi. Proje'den sorumludur. Kuru bir adam olarak bilinir. Holéy Sevner kurallarına aykırı olarak Deborah adında bir sevgilisi olduğu konusunda rivayetler vardır.

Ekva: Musak'ın üçüncü önderi, Kurtuluş Hareketinin ideoloğu, Ridaf'ın abisi. Suikaste kurban gitmiştir.

Evrenin Dönüşümü: Evrenin bir evreden diğerine geçmesi. Dönüşüm belli bir ilerleme ideolojisi barındırır, ama bu ilerlemenin kapsamı belirsizdir. İçinde bulunulan evren 17. Evren olarak bilinir; 18. Dönüşümün ardından 18. Evrene geçilecektir. Bu konuyla bizzat galaksi önderlerinin yanısıra Zürafaları Lekeleme komitesi ve Mutsuz Şah Isınandemir ilgilenir.

Faht: Kuzeydoğu Kanadı'nın en tanınmış futbol adamı. Holéy Sevner'in Işınım Harekatında, kitlelerin desteğinin sağlanması konusunda önemli katkıları olmuştur.

Galaksi Ombud Büroları: Galaksi sakinlerinin yönetsel şikayetlerini iletebileceği merkezler.

Galaksiler Toplantısı: Galaksi önderleri arasında yapılacak ve 18. Dönüşüm konusundaki son gelişmelerin ele alınacağı, evrenin Işıma geçişini yavaşlatan ya da engelleyen gezegenlerin durumunun tartışılacağı toplantı. Galaksi önderi Cellat bu toplantıda aralarında Dünya'nın da bulunduğu binlerce gezegenin Kırmızı Çizmeli Kedi masalı uyarınca yok edilmesini önerecektir.

Games: Dünya Birliđi'nin en büyük Őirketlerinden biri; her tűrlű bireysel ve kurumsal oyunun tasarımıyla uđraŐır; Jahiveh'e bađlıdır.

Gatlok: Dünya Birliđi'nin en büyük Őirketlerinden biri olan ve port űretimiyle uđraŐan S-Port'un űnderi. Bugs Teorisi portların, bireylerin kontrol edilmesinde kullanıldıđını ileri sűrdűđű için Gatlok'a ve Őirketine kuŐkuyla yaklaŐan PaŐa, KurtuluŐ Hareketinin Kuzeydođu Kanadı'ndaki portlara karŐı toplu imha hareketına giriŐmesini sađlar, ancak KurtuluŐ Hareketi savaŐımını sona erdirip iktidarı devraldıđında, S-Port'la o zamana kadarki en büyük port alım anlaŐmasının yapılmasını engelleyemez.

Gezginler: Bađımsız olarak çalıŐtıkları halde bir sűre sonra Cellat'ın baskısına boyun eđen ekip; galaksi çapında denetim yapmakla gűrevlidirler.

Gűlme tekeli: Cellat'ın buluŐu bir enerji olan gűlme enerjisinin barajlarda toplandıktan sonra Zűrafaları Lekeleme Komitesine devredilmesini űngűren, Cellat tarafından Dünya'nın yok edilmesini sađlamak için rűŐvet olarak kullanılan tekel.

GűneŐ űlkeler Federasyonu: Olgunluk ađının ű büyük siyasi birliđinden biri.

Hakan Uzan: Kronk'un peygamber adaylarından biri; Can Alibey Uzan'ın ođlu. Babasının Holűy Sevner ve Zűrafaları Lekeleme Komitesi hakkındaki bulgularını, babasıyla kendisinin űlűmleri arasındaki kısa sűrede gizlice yayımlatmayı baŐardıđı dűŐűnűlmektedir. Bu bulguların bir bűlűműnűn, yazıldıkları sırada geleceđe ait olması, Kaptan Neeling tarafından ŐaŐırtıcı bulunmuŐtur.

Hamrabi: Utracek'in adamlarından biri. Bir saray yazıcısıyken, yazdığı tabletlerde kendini kral olarak tanıtmıŐ ve siyasi manevralar sonucunda idam edilmiŐse de tarihe bu tabletlerde anlatıldığı Şekilde mal olmuştur.

Hatn: Kartal partisi űnderi; Kuzeydođu Kanadı'nın hűkűmet űnderlerinden biri.

Holűy Sevner: Dünya'nın IŐınıma geemesini sađlamakla yűkűmlű yedi kiŐilik ekip. GeçmiŐi, Kayıtlardan anlaŐıldıđı kadarıyla binlerce yılı kapsamaktadır. Ekibi oluŐturan bireyler zaman içinde deđiŐse de, roller ya da bireysel makamlar aynı kalmaktadır (kadronun son halini almadan űnce Mukaber gibi baŐka űyelerin bulunduđu, Utracek'in gruba sonradan katıldıđı anlaŐılıyorsa da, bu deđiŐiklikler birer istisnadır). űrneđin Kaptan Neeling her zaman ekibin űnderi olmuŐtur, ama bireysel Neeling'ler tarih içinde elbette deđiŐmiŐtir. Ekip űyeleri diđer űyeler tarafından seçilerek gűreve gelir.

Hűkl: İdeoloji tarihçisi. Proje'ye katılıp bir ekvator adasına nűbeti olarak gider. Ridaf'ın sevgilisi, Sayr'ın babası. Kuzeydođu Kanadı'ndaki KurtuluŐ Hareketiyle ilgili belgeseli hazırlayan kiŐi. Nűbeti olarak çalıŐtıđı dűnemde kullandıđı solitrans adlı aletin yan etkisi nedeniyle hafıza kaybına uđrar.

IŐınım: űncelikle gezegenlerin, ardından da bűtűn evrenin DűnűŐűm için űretmesi gereken birlik enerjisinin yaratacađı etki.

IŐınım Harekatı: Holűy Sevner'in, IŐınıma geçilebilmesi için bűtűn olanaklarını ve tűm gűcűnű seferber ederek son kozunu oynadıđı hareket.

IŐınım için Gűzetim ve Destek Programı (IGDP): IŐınıma geçmekte gecikmiŐ gezegenlerin yok edilmek yerine desteklenmesi ve yűnlendirilmesi için Galaksiler Toplantısının benimsediđi program. .

Jahiveh: Holűy Sevner'in tek kadın űyesi. Games'ten sorumludur. Kurallara uymayarak cinsel iliŐkide bulunmuŐ ve Ebrino'yu dođurmuŐtur. Grubun en neŐeli ve insancıl elemanlarından biri olmakla birlikte, iŐını Kaptan Neeling kadar ciddiye aldıđı da sűylenabilir.

Jams: űnceleri adı Jas olan, Hűkl'le aynı yerde Proje için çalıŐan kilb. Daha sonra Hűkl'le birlikte kaçarak İsta'ya gelir ve getto-centruma giderek buradaki Őehir farelerini organize etmeye baŐlar. Olgunluk ađının temellerine yűnelik bir tehdit oluŐturduđu için sonunda sessizce ve yine Őehir fareleri tarafından űldűrűlűr.

Jobebah: Holűy Sevner'in Dünya yűzűnde birlik enerjisi űretimi konusunda etkili olabileceđini dűŐűndűđű bir műzisyen. Beatles gibi Jobebah da (baŐka nedenlerden űtűrű olsa da) bu beklentiyi karŐılayamamıŐtır.

Karac: Zűrafaları Lekeleme Komitesi űyelerinden biri.

Kamu GeliŐtirme Kayıtları: Galaksi yűnetimleri nezdinde tutulan ve IŐınıma geçme performansı bađlamında gezegenlerle ilgili tűm bilgileri içeren kayıtlar.

Kaptan Neeling: Holéy Sevner'in önderi, oyun imparatorluğunun kurucusu. Cellat'ın babası, O'nun kocası.

Kayıtlar: Holéy Sevner'in tüm toplantı tutanaklarını ve Kaptan Neeling'in Seyir Defterini içerir.

Kilbler: Proje'nin, nöbet istasyonlarındaki enerji nöbetçilerine yardımcı olmaları amacıyla istihdam ettiği, insan-altı özellikler taşıdığı ve şehir farelerinden devşirildiği düşünülen kişiler.

“Klasikler, yeniden!” Musak'ın Ekva döneminde başlattığı, ikinci binyıl müziklerinin yeniden işlenerek tüketime sunulmasını hedefleyen ve büyük başarı kazanan pazarlama hareketi.

Kronk: Holéy Sevner'in (özellikle de Duteron'un) geliştirdiği gizli dinlerden biri. Işınım gidecek oranda bir birlik enerjisi üretmeyi başaramadı.

Kronk Üçlemesi: Kronk diniyle ilgili üç belge. Bu belgelerden biri, Holéy Sevner'in kontrolü dışında yayımlanmış, diğer ikisi, Utracek'in hazırladığı *Olgunluk Kitabı*'na temel oluşturmuştur.

Kurtuluş Hareketi: Kuzeydoğu Kanadı'nda yerleşik düzene karşı ayaklanan ve üç yıllık bir savaşım sonunda iktidarı devralan hareket. BMA ve Paşa tarafından yönetilirken, Paşa'nın tasfiyesi sonucunda tek önderli olarak yoluna devam etmiş, başlangıçtaki devrimsel potansiyelini gerçekleştiremediği iddia edilmiştir.

Lekesiz zürafa: Mutsuz Şah İsmandemir tarafından gezegenlere Işınım ulaşabilmeleri için açılan kredinin birimi. Sınırlı sayıda lekesiz zürafa bulunduğu için gezegenler birbirleriyle yarışmak durumundadır. Bkz. Zürafaları Lekeleme Komitesi.

Mukaber: Holéy Sevner'in eski üyelerinden biri. Kitaplarla ilgilenirdi. Delirdiği için yerini Utracek'e bırakmıştır.

Musak: Tüketime yönelik müzik üretimi endüstrisinin en büyük şirketi.

Mutsuz Şah İsmandemir: Gezegenlere lekesiz zürafa verilmesini denetleyen kişi.

O: Dünya'nın Ruhu. Holéy Sevner'in tamamlayıcısı. Cellat'ın annesi, Kaptan Neeling'in karısı. Bağlantı kesildikten sonra, Galaksiler Toplantısında gezegeninin mahkum edilmemesi için büyük çaba gösterir.

Olgunluk Çağı: Modern Çağın küllerinden doğan çağ.

Olgunluk Kitabı: Olgunluk Çağının en yaygın olduğu düşünülen kitabı. Yazarı ve ne zaman yazıldığı kitleler tarafından bilinmese de, Holéy Sevner üyesi Utracek'in kaleminden çıkmadır. Gizlice dolaşıma sokulmuştur, zaman içinde yenilenir. Muhafız bir söylem içerdiği düşünülür, ama bu konuda ciddi tartışmalar vardır.

Papavka: Holéy Sevner üyesi. Hukukçu, ayrıntı düşkünü, geveze.

Paşa: Son Timsahın Kuşsal Zembereği adlı örgütün üyesi olarak Kuzeydoğu Kanadı'nda özgün bir ayaklanma hareketine katılır, daha sonra Kurtuluş Hareketinin iki önderinden biri olur. BMA'nın önderlik konumuna yükselmesinde önemli katkıları olmuştur. Ortaya attığı Bugs Teorisi Harekete önemli bir ivme ve yön kazandırırsa da, daha sonra işin içine uzaylıları da katması, onu muhaliflerinin elinde kolay bir hedefe dönüştürür.

Port: Port-alana erişimi sağlayan bireysel alet.

Port-alan: Kamusal iletişim alanı.

Proje: Ekvatora, kutuplara ve dünyanın merkezine yerleştirilecek istasyonlarda nöbet sistemiyle meditasyon yapacak olan enerji nöbetçileri sayesinde büyük miktarda aura enerjisi üretmeyi ve bu sayede oluşacak enerji kalkınmasıyla dünya refahına katkıda bulunmayı hedefleyen şirket. Proje'nin yapmaya çalıştığı şeyin Holéy Sevner'in amaçlarına uygun olması ve neredeyse aynı sözcüklerle dile getirilmesi bir rastlantı değildir, çünkü bu grup tarafından kurulmuştur. Ancak Jahiveh'in oğlu Ebrino tarafından yönetilen şirket bir süre sonra asli amacını unutmuş ve kişisel emellere alet edilmiştir.

Redaktu: Holéy Sevner üyesi. Toplantı tutanaklarını yazar.

Ridaf: Hökl'ün çellist sevgilisi, Ekva'nın kız kardeşi. Kurtuluş Hareketinde İletişim Sorumlusu Yardımcısı olarak çalıştıktan sonra hayalkırıklığı içinde ayrılır. Daha sonra Holéy Sevner'in son peygamberi olarak Işınım Hareketinin başına geçirilir ve Musak'la işbirliği yaparak başarıya ulaşacakken, Hökl'ün hafızasını tümüyle kaybetmesinden az önce sevgilisiyle kayıplara karışır.

Sayr: Agse ve Hökl'ün oğlu. Webdragon. Işınım Harekatında Holéy Sevner'la birlikte çalışır ve portalandaki çalışmaları yürütür.

Sir James Belder: Holéy Sevner'la ilgili en önemli kaynak yapıtı yazan tarihçi. Bu metin, aynı zamanda Kronk dininin de temel referanslarından biridir.

Solitrans: Kişilerin sanal transportasyonunu sağlayan ve yalnızca Proje'ye bağlı enerji nöbetçilerinin ve sınırlı sayıda yakınlarının kullanabildiği alet.

Soytarı: Holéy Sevner'ın eski üyelerinden. Kaptan Neeling ve O'nun oğlu. Holéy Sevner'dan ayrıldıktan sonra evrensel bir kariyer yaparak galaksi önderliğine yükseldi. Işınım konusunda Dünya'ya karşı acımasız bir tutum sergilemesi hakkında farklı açıklamalar ileri sürülmüştür. Cellat olarak tanınır. Kendisine sorulduğunda bambaşka bir hikaye anlatır.

S-Port: Neyo merkezli, en büyük port üreticisi şirket. Zürafaları Lekeleme Komitesiyle işbirliği yaptığı iddiaları vardır.

Şehir Fareleri: Getto-centrumlarda mahkum olarak yaşadığı ve endüstriyel üretimin yanısıra Proje'nin kıl b gereksinimini karşıladığı düşünülen kişiler. Hafızalarına, yaptıkları işe göre değişen biçim ve miktarlarda müdahale edildiği öne sürülür.

Thirty-Nine Steps: Bir evrenden diğerine "birikim" in aktarıldığını savunan ve bu içerikli radyo mesajları saptayıp deşifre ederek dünya yüzeyinde yayınlayan, ancak daha sonra sahtekarlık yaptığı anlaşılan örgüt; 39 sanatçı, düşünür ve bilim adamı tarafından oluşturulmuştur.

Utracek: Holéy Sevner üyesi. Her türlü yazılı malzemenin üretiminden sorumludur.

Zürafaları Lekeleme Komitesi: Dünya'da uzun süre yalnızca garip bildirimleriyle tanınan, hakkında fazla birşey bilinmeyen, oysa evren çapında gezegenlerin Işınım performansını denetleyen, bir aşamada Cellat'la fazla yakın ilişkiler içine girdiği öne sürülen örgüt.

I. NE YAPTIKLARINI BİLMİYORLAR

Hol y Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Eski Kaptan Neeling, Kaptan Neeling, Utracek, Jahiveh, Eilohis, Duteron, Papavka.

Tutanağı Yazan: Redaktu.

Bir yıl önce oybirliğiyle seçilen yeni Kaptan Neeling, bugünkü toplantıyla birlikte resmen görevine başladı. Eski Kaptan Neeling, kendi yerine gösterdiği adayın böyle bir destekle seçilmiş olması nedeniyle duyduğu sevinci dile getiren bir konuşma yaptı ve her ne kadar yakın gelecekte, Hol y Sevner  yelerinden herhangi birinin yeniden seçilmesini gerektirecek bir gelişme olması beklenmese de, böyle bir seçim olduğu takdirde mürettebatın en doğrusunu yapacağından hiç kuşkusu olmadığını söyledi.

Jahiveh: Neeling, sen gerçekten yaşlanmışsın! Başladığın cümle bitmeyecek diye çok korkuyoruz. Bence artık sus da gidip mezarındaki çiçeklere bak. Bırak da yeni Neeling konuşsun biraz.

Redaktu: Benim de en sevdiğim gelenektir bu.

Eilohis: Hangisi?

Redaktu: Kral öldü, yaşasın kral.

Eski Neeling: Henüz  lmemiş olduğumu anımsatmama izin verecek kadar nazik olduğunuzu biliyorum. Ayrıca kendi dönemim hakkında, yeni Kaptan'a yol göstereceğini düşündüğüm bir-iki saptama yapmamın, m rettebatım arasında gözle görülür bir sıkıntı yaratmayacağını umuyorum. Bilmem yanılıyor muyum?

Gözle görülebilen ve görülemeyen sıkıntılar, eski Kaptan Neeling'in göz sağlığı, en son ne zaman yanılmamış olduğu üzerine gerçekleştirilen kısa tartışmadan sonra eski Kaptan Neeling'in kendini yerermiş gibi gözükmekle birlikte aslında övmesine fırsat tanımak için, önerdiği değerlendirme konuşmasını yapması, gözle görülür bir çoşkuyla onaylandı, hatta ısrarla talep edildi.

Eski Neeling: Bildiğiniz gibi 1465'te Hol y Sevner, 763 yıllık "iyi" dönemine geçti. Burada bulunan herkes, bu "iyi" dönemde göreve geldi – hepimiz, 702'nin sonunda başlayan "kötü" döneminin efsaneleriyle yetiştiğimiz için, iyi bir örgüt olma sorumluluğu karşısında enikonu zorlandık, bocaladık, bunun bir haksızlık olduğunu bile düşündük. Neredeyse yüz yıldır sürmekte olan bu dönem, tümüyle hazırlıksız yakalandığımız bir felakete de tanık oldu: O'yla, Dünyanın Ruhuyla bağlantımız koptu. Atalarımız böyle bir olasılık konusunda bizi uarmamıştı – göreve başlamamın hemen ertesinde ortaya çıkan bu durumu anlamak, alınabilecek önlemleri saptamak için Kayıtları alt-üst ettiğimi en azından Jahiveh anımsar. Toy bir kaptandım ve Hol y Sevner tarihinde eşi görülmedik bir felaket, bula bula beni bulmuştu.

Duteron: Kaptan, siz asla toy olmadınız, lütfen.

Papavka: Kendinize karşı böyle acımasız olmayın Kaptan, sonra bize yapacak birşey kalmayacak.

Eski Neeling: Sağolun, ama ben bu görüşümde direteceğim. Neredeyse elli yıl kaptanlık yaptım ve zamanımın en büyük bölümünü Bağlantı konusuna harcadım. İtiraf etmeliyim ki bugün bulunduğumuz

nokta, elli yıl öncesinden çok da ileride değil. Bağlantının kopmasının genel nedenini sanırım artık biliyoruz, ama bunun Dünya’da neye karşılık geldiğinden emin değiliz. Nedir Bağlantı? Bu gezegen yüzeyinde gelişen Bilincin, bu gezegenin öz Ruhuyla uyum içinde olması. On beşinci yüzyılın sonuna kadarki dönemde, düşük yoğunlukta bir Işınımı vardı Dünya’nın, çağlar boyunca da bu böyle olagelmisti. Holéy Sevner’in amacı, yine hepimizin çok iyi bildiği gibi, bu Işınımı eşik değerine yükseltmek, bunun için de insanlar arasında bir çeşit enerji birliği yaratmaktı. Bağlantının kopması, bu yöndeki çalışmalarımızın boşa çıktığını gösteriyor, yani yüzlerce yıldır yapılan onca şeye karşın, ilerleme kaydettiğimizi sanmamıza karşın, O’dan giderek uzak düştük. Nedir Işınımı azaltan, ne oldu? 1565 yılında, çevremize baktığımızda, böyle bir kopuşu gerekçelendirebilecek ne gibi etmenler görüyoruz? Bu konuları çok tartıştık, biliyorum, aynı şeylerle kafanızı yeniden şişirmek istemiyorum, ama bana öyle geliyor ki Bağlantıyı yeniden kurmayı başarmanın yolu, benim yapamadığımı yapmaktan, yani Dünyada gerçekte neyin değişmekte olduğunu saptayıp buna karşı önlem almaktan geçiyor.

Jahiveh: Bu konudaki beceriksizlik hepimizin canım, yapma. Duteron yüzlerce yıldır peygamber konkurunu düzenliyor örneğin, ama yaptığı şeyler, birleştirdiği kadar ayırıyor da. Utracak de öyle, birtakım edebi sahtekarlıklar peşinde koşup duruyor, faydasız kilisenin papazı. Papavka durmadan konuşuyor, herkese hukuk öğretmeye çalışıyor, “özgürlük, eşitlik, kardeşlik” diyip duruyor, ama o da haybeye uğraşiyor işte.

Eilohis: Oysa sen, Jahiveh?

Redaktu: Jahiveh’e laf yok. La hayre fi hinne vela büdde min hünre.

Eski Neeling: Latinceye benzemiyor. Nedir?

Redaktu: Arapça tabii. Kadından hayır gelmez ama kadınsız da olmaz.

Eilohis: Holéy Sevner’ı kuranlar da senin gibi düşünüyormuş belli ki, tek bir kadınıma olduğuna bakılırsa.

Jahiveh: Tam tersine, ben eşitlikçi bir yaklaşımları olduğunu düşünüyorum. Altı erkek eşittir bir kadın.

Toplantının bu aşamasında kadınlarla erkeklerin kısa bir karşılaştırması yapıldı, hangisinin nefesini daha uzun tutabildiği konusunda görüş birliği sağlanamadı; Jahiveh’in Deborah’ı gündeme getirmesi, eski Kaptan Neeling’in müdahale etmesine ve sözü yeni Kaptan Neeling’e vermesine yol açtı.

Neeling: Kaptan Neeling’in Holéy Sevner’in yakın gelecekteki gündemi konusundaki sözlerine tümüyle katılıyorum. Bu konuda biraz daha düşünmemizde yarar var gibi geliyor bana. Saflığımı ve deneyimsizliğimi hoşgöreceğinizi umarak-

Duteron: Hayır, hayır, siz de mi?

Neeling: Ne yapayım, görev tanımımda var.

Papavka: Arkadaşlar usul hakkında. Hatibe sataşma olduğu sürece toplantı uzayacak; özel meselelerinizi dışarıda halledersiniz, toplantının gündemini bozmayın, işimizi bitirip gidelim.

Jahiveh: Bunu Eilohis söylese anlarım, gidecek bir yer bulmuştur yine diye, ama zavallı Papavkam, sen nereye gideceğini sanıyorsun toplantıdan sonra?

Eski Neeling: Hadi ama. Kaptan Neeling’e saygısızlık ediyoruz. Bizim dedikodu ve hırgürden başka birşey bilmeyen bir avuç ihtiyar olduğumuzu düşünecek.

Neeling: O nasıl lakırdı sayın Kaptan. Holéy Sevner üyelerinin teker teker ve bir arada taşıdığı saygınlığı düşünmek bile başımın dönmesine ve söyleyeceklerimi unutmama yol açıyor.

Redaktu: Bu çocuğun ağzı iyi laf yapıyor. Bırakın da konuşsun.

Neeling: Teşekkür ederim. Dediğim gibi, Kaptan'ın saptamalarına katılıyorum ve buradan yola çıkarak, Holéy Sevner'in son iki dönemine daha yakından bakmanın yararlı olacağını düşünüyorum. M.Ö. 61'le M.S. 702 yılları arasındaki iyi dönemde özellikle Duteron'un üstün çabaları sayesinde, Dünyayı Işımına geçirebilecek bir birlik kurulması yönünde çok önemli adımlar atıldı. Holéy Sevner mürettebatından üç kişi bir "ilk"e imza atarak insanların arasına karıştı M.Ö. 6'da ve böylece yeni bir dönemin başlamasına katkıda bulundu. Bununla yetinmedik elbette; gerekli efsanelerin gerekli yerlerde ortaya çıkmasını sağladık, Utracek çok çalıştı bu konuda; peygamberimiz de bu konudaki kurallara uymaya gereken özeni gösterdi. Ben "taliha cum" sözüyle ölü bir kızı diriltmesi hikayesini hala çok başarılı bulurum örneğin.

Jahiveh: Anne sevgisi olmayan adamdan peygamber olur mu Kaptan, geçelim lütfen.

Neeling: Yine de, sevgiyi ve bağışlamayı öğretisinin temelini koyması iyiydi, Tarsuslunun da büyük katkısı oldu tabii, ama sonuçta öfke, korku ve intikamdan biraz uzaklaşmayı başardık.

Papavka: Kaptan, kapının dışındaki savaştan haberiniz yok galiba – sözümona din kardeşi olan insanlar arasında öfke, korku ve intikamdan başka birşey yok.

Neeling: Biliyorum, biliyorum, o yüzden Duteron'un mesaisi devam etti ya zaten. Annesinin izni olmadan adım atmayan Şeyba'nın torunu yaklaşık altı yüz yıl sonra yeni bir krallık kurmayı başardı kendine.

Duteron: Bu kez ölüleri diriltme hikayesi pek etkileyici olmadı gerçi. Ayıptır söylemesi, bizimle hunharca dalga geçti namussuzlar.

Redaktu: Demek ki neymiş, seyirciye oynamak önemliymiş. Ne istediklerini, hangi numaralara yatkın olduklarını bileceksin. İkimizin gidip çocuğun göğsünü yarmamız ve kalbinden koyu bir damla kan çekip sonra kalbini karla ovmamız tümüyle inandırıcı bulundu mesela.

Neeling: Neyse, ayrıntıya girmeyelim, o operasyonda da büyük hatalarımız oldu bence. Sonuca bakacak olursak, aynı düzlemde etkinlik gösteren iki ayrı birleştirme hareketi başlatmış olduk. Doğru mu yaptık, yanlış mı, tartışılır. Bir yandan içlerinden birinin tekel olmasını engelledik ve rekabet ortamı oluşturduk, böylece durağanlığa yenik düşmezler diye düşündük, ama öbür yandan bir düşmanlık potansiyeli de yarattık. Bu iki dinin karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdı; nitekim 703'te başlayan kötü dönemimizin ilk yıllarında Emeviler Cebelitarık'ı geçip Avrupaya girdi ve Vizigotları yendi. 1096'da Hıristiyanlar karşı atağa geçip ilk Haçlı Seferini düzenledi. 1480'de bu kez Fatih Otranto limanını aldı; 1453'te Constantinopolis'i de o almıştı.

Papavka: Müşterek bahis oynamak isteyen var mı?

Redaktu: Dersi bölmeyelim.

Neeling: Aslında Papavka haklı bir bakıma. 1487'de Ümit Burnunu dolaştı Avrupalılar, 1492'de Atlas Okyanusunu aştılar, 1498'de Vasco de Gama Hint Okyanusuna ulaştı. 1455'te Gutenberg İncili basıldı. 1500'lere gelindiğinde Avrupa, din temelli yeni bir uygarlığın merkezi olmuştu artık. Öbür tarafta Babür 1530'da Moğol İmparatoru olarak Hindistan'a girdi, Kabil'den Bihar sınırına kadar olan bölgeyi ele geçirdi. İslam uygarlığı yükselişini Osmanlılar aracılığıyla sürdürüyor – Avrupalılar kendi aralarında savaşmaktan fırsat bulduğunda, varlıklarını Osmanlılara karşı korumaya çalışıyor. Ve bütün bunlar olurken, biz O'yla Bağlantımızı yitiriyoruz. Neden?

Müşterek bahis konusuna dönecek olursak: böyle giderse bu iddiayı kimse kazanamayacak, o yüzden. Bizim temel açmazımız birşeyi hep karşıtıyla birlikte ortaya çıkarmamız, ama bütün karşıtlıkları aşan bir hedefe ulaşmaya çalışmamız.

Bu aşamada Kaptan Neeling ve Papavka mantıksal ve epistemolojik bir tartışmaya girişti, ama mürettebatın geri kalanının dikkatinin dağılması üzerine asıl konuya dönüldü, Bağlantının yeniden kurulabilmesi ve minimum Işınım değerinin yakalanması için, Kaptan Neeling'in sözünü ettiği karşıtlardan biri seçilerek üzerine yoğunlaşılması kararlaştırıldı. Seçim bir sonraki toplantıda yapılacak. Kaptan Neeling'in Batı Avrupa-Hıristiyanlık yanlısı bir tutum içinde olduğu da mürettebatın gözünden kaçmadı.

Verilen kısa aradan sonra Galaksiler Toplantısı konusuna geçildi. O'yla Bağlantının kopmasından önceki durumu, toplantıya katılan üyeler için özetleyen Kaptan Neeling, kesinti dönemi içinde Toplantının yapılmış olmasının mümkün olduğunu, dolayısıyla Soyтары'nın önermesi beklenen masalın uygulamaya konmuş olabileceğini belirtti. Bunun hangi masal olduğunu saptamanın Holéy Sevner ve Dünya için yaşamsal öneme sahip olduğu mürettebatça tartışmasız kabul edildi. Bir sonraki toplantıda bu konudaki gözlemler ve olası masallar tartışılacak.

Toplantının henüz yapılmamış olması da mümkün olduğundan ve yapılana kadar Bağlantının kurulacağı varsayımıyla, Soyтары'nın önerisine karşılık olarak hangi masalın önerilmesinin uygun olacağı tartışmaya açıldı. İki hafta önceki toplantıda bu tartışma gündeme alınmış olduğu halde, bazı üyelerin yeterince hazırlıklı olmadığı dikkati çekti. Çeşitli masallar tartışıldıktan sonra, Jahiveh'in önerisi alkışlarla kabul edildi.

Jahiveh: Ben çocukken annemden hep aynı masalı anlatmasını isterdim, Utracek'in uyarladığı evren masallarından birini. Hani bir kraliçe varmış, çocuğu olmadığı için penceresinin önünde oturup üzüntü içinde gergef işlermiş. Bir gün yine kocasının ne yaptığıyla ilgilenmezken ve mendil işlerken-

Utracek: Bin sekiz yüz on beşinci mi?

Jahiveh: -sanırım, tıg parmağına batmış ve iki damla kan akmış. Gerçi benim bildiğim tıgların ucu hiç o kadar sivri değildi ama neyse, masal işte. Kraliçe dışarıda yağın kara ve bu sahne için özel olarak gelen kuzguna bakıp iç geçirmiş, "Ah, ne olurdu benim de kar gibi beyaz tenli, kuzgun gibi kara saçlı, kan kırmızısı dudakları olan bir çocuğum olsaydı," demiş.

Utracek: Dileği yerine gelmiş ama garson moron olduğu ve siparişi yanlış aldığı için kırmızı tenli, beyaz saçlı, kara dudaklı bir oğlu olmuş, değil mi? Ondan sonra mecburen ibnelik.

Eilohis: Utracek, senin arpan fazla geldi galiba.

Jahiveh: Evet, dileği olmuş, dünya güzeli bir kız çocuğu doğurmuş, ama adet olduğu üzere doğum sırasında Kraliçe ölmüş. Kral bütün gergef takımlarını yaktırıp başka bir kadınla evlenmiş. Yeni Kraliçenin en temel görevi prensesin "kötü üvey anne" kavramını doğru olarak öğrenmesini sağlamak ve konuşacak başka kimsesi olmadığı için aynasıyla muhabbet etmekmiş. Zaman içinde kötü kalpli Kraliçe aynasıyla konuşa konuşa biraz delirmiş ve aynanın da kendisiyle konuştuğu sanısına kapılmış. Bu durumda bütün kadınların tek ve mecburi takıntısı olan güzellik konusunu aynaya açmaya karar vermiş, ayna da sahibine yaranmak için elinden geleni ardına koymamış, Dünya yüzündeki en güzel kadının Kraliçe olduğunu söyleyip durmuş.

Duteron: Birşey soracağım. Annen senin hep bu masalı istemene bozuluyor muydu?

Jahiveh: O kadar güzel bir kadındı ki annem. Kötü olan babamdı. Her neyse, Prenses iyice büyüyüp serpilmiş, çok güzel bir genç kadın olmuş; tabii Kraliçe de gün geçtikçe gençleşiyor değilmiş, o yüzden günde birkaç kez aynaya aynı soruyu sorar olmuş. Tahmin edeceğimiz gibi ayna aynı şeyleri yıllardır papağan gibi tekrarlamaktan fena halde sıkılmış ve bir gün canına tak demiş, müşteri memnuniyeti, sahibine bağlılık gibi kavramları unutup, Kraliçeden daha güzel birinin

olduğunu söylemiş, Kraliçe nevrotik bir hiddetle bu kendini bilmez kim olduğunu sorduğu sırada da arkasından Pamuk Prenses geçmiş.

Papavka: Neden Kuzgun Prenses ya da Kan Prensesi değil de Pamuk Prenses?

Papavka'nın bu sorusu Holéy Sevner üyelerinin Güzellik kavramını tarihsel ve kuramsal bir düzlemde analiz etmesine yol açtı. Eilohis bütün güzelliklerin yüzeyle ilintili olması nedeniyle Pamuk Prensesin güzelliğinin cildi aracılığıyla simgelenmesinin son derece yerinde olduğunu söyledi. Utracek bu görüşe katılmayarak bir kitabın güzelliğinin cildi ya da baskı kalitesiyle sınırlandırılmayacağını, içeriğinin, yani derinliğinin asıl belirleyici etmen olduğunu öne sürdü. Ona göre Prensesin ten renginin öne çıkarılması, aslında tümüyle aptal olduğunun vurgulanması içindi, zaten masalın ilerleyen bölümlerinde bu ortaya çıkacaktı. Papavka renklerin simgesel değerleri üzerine birşeyler söylemeye çalıştıysa da konu kadınların mı erkeklerin mi daha akıllı olduğuna geldi. Jahiveh, erkekler o kadar akıllıysa neden o kadar kılı diye sordu. Mürettebat bu kelime oyununu kaldıramadı ve ortalık bir anda karıştı; neyse ki Kaptan Neeling akşam yemeğini iptal etme tehdidiyle gürültüyü kesmeyi başarıp masalın devamını hızlı bir şekilde toparlaması için sözü yine Jahiveh'e verdi.

Jahiveh: Kıskanç üvey anne Kraliçe, Pamuk Prensesi avcıya vermiş, ormana götürüp öldürmesi için. Ama avcı Pamuk Prensesi kıyamayıp serbest bırakmış, Kraliçeye de bir ceylanın kalbini götürmüş, onu öldürdüğüne inansın diye. Kraliçe insan kalbiyle ceylan kalbi arasındaki farkı bilmiyormuş tabii. Pamuk Prenses ormanda yürürken küçük bir kulübeye gelmiş, kapıyı çalmış, yanıt veren olmayınca iyi yetiştirilmiş her prenses gibi kapıyı açıp içeri girmiş. Kurulu bir sofraya görmüş içeride – her tabaktan birşeyler yemiş, sonra yatak odasına gidip iki yatağı birleştirmiş ve uyumuş. Burası tabii ki yedi cücelerin eviymiş. Cüceler akşam madenden dönünce yemeklerinden yenmiş, sularından içilmiş, yataklarında da yatılmış olduğunu görüp kızmışlar. Ama Pamuk Prensesi fark edince bütün kızgınlıkları geçmiş – bütün gün çalıştıkları, ormanda yaşadıkları ve toplu dolaştıkları için, kadın arkadaş bulmaları ve eve gelmeye ikna etmeleri zor oluyormuş çünkü. Uzatmayalım, Pamuk Prenses onlarla birlikte yaşamaya başlamış. Kraliçe aynasına kimin en güzel olduğunu sorup yine Pamuk Prenses yanıtını alınca, üvey kızının ölmediğini anlamış; bu işi kendi başına çözmek zorunda olduğuna karar verip cadı kadın giysilerini giymiş ve soluğu yedi cücelerin evinde almış. Üç kez gelmiş buraya - Pamuk Prensesi ilkin belini sıkı bir kuşak, ikincisinde saçlarına takılıp zehir zerkeden bir tarak, üçüncüsünde de zehirli bir elma vermiş. Pamuk Prenses hem yabancılardan birşey almaması gerektiğini bütün tembuhlere karşın her seferinde unuttuyormuş, hem de cadı kadının bu sefer bir kötülük peşinde olmayacağını düşünüyormuş.

Utracek: Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama ben demiştim bu kız salak diye.

Jahiveh: Yedi cüceler ilk akşam yerde ölü gibi yatan Pamuk Prensesi görünce önce paniğe kapılmış, ama sonra “Ölü mölü, ne yapalım, yapacağız artık,” diyerek kızı soymaya başlamışlar. Kuşak çıkınca Prenses kendine gelmiş, cücelerin de hevesi kursaklarında kalmış, ama belli etmemişler. İkinci gece aynı şey tarakla olmuş. Ama üçüncü gece aksi cüce, “Prensesi soymaya kalkanı vururum,” diyince sırayla üstten üstten yapmışlar, sonra da Prensesi camdan bir tabuta koymuşlar. Bir gün beyaz atlı Prens oradan geçerken Pamuk Prensesi aşık olmuş, belli ki ölüsevicilik o sıralar pek modaymış. Yedi cüceler o gün başları ağrıdığı için evdeymiş. Prens Prensesi götürmesine kesinlikle karşı çıkmışlar. Prens dolgun bir ücret karşılığında hiç olmazsa bir kez öpmek istemiş Prensesi. Cücelerin arasında sert bir tartışma çıkmış, ama sonunda, “Bir kereden birşey çıkmaz, zaten kokmaya da başladı,” diyip izin vermişler. Prens Prensesi öpmüş; adam Fransız olduğu için zehirli elma parçası Prensesin ağzından düşmüş, Prenses yeniden canlanmış ve günlerdir hiçbir şey yemediği için içeri girip cücelerin bütün yemeklerini yemiş. Bunun üzerine Prens hepsini şatoya yemeğe davet etmek zorunda kalmış. O günden sonra da cüceler şatodan gitmek bilmemiş ve kazana kömür atma, tesisat işleri, çatı aktarması gibi işler yapmışlar. Ömürleri boyunca hep birlikte yaşayıp çok mutlu olmuşlar; özellikle Pamuk Prenses halinden çok memnunmuş.

Masalın yedi cüce içermesi nedeniyle Holéy Sevner'a biraz fazla bariz bir şekilde uygun olmasının bir sakınca yaratıp yaratmayacağı kısa bir süre tartışıldıysa da, üyelerin büyük

çoğunluğunun bir prensesi misafir etme, bir kısmının da bir prensin şatosunda yaşama fikrini benimsemesi nedeniyle bu masal, Holéy Sevner'in Galaksiler Toplantısında uygulanmasını talep edeceği masal seçildi.

O'nun Düşkapanı.

Morötesi bir karanlık. Kendi cisminden koparılanın yalnızlığı; ürküntü. Bir karabasan: geç kaldığı halde koşamamak; canını kurtarmak için bile olsa ağzını açıp ses çıkaramamak; kapalı durmakta direnen göz kapaklarına söz geçirememek. Nerede olduğunu bilememek; dahası, olduğunu doğrulayacak her türlü dış dayanaktan yoksun olmak. Düşe dönmek, çaresizce.

O, gezegeniyle Bağlantısı kopan ilk ruh değil, ola ki sonuncusu da değil. Diğerlerinden farkı, bitip bitmeyeceği belli olmayan bir sonsuzluğun sonunu beklemeye mahkum olmayı reddetmesi. Bastırılmaz bir "olma" ve "eyleme" tutkusu – Dünyaya başka türlü bir ruh yaraşır mıydı? Kopan Bağlantı onu bilincin evreninden dışlamışsa, bilinçdışının, morötesinin evrenine uyum sağlamak da mı yok? Düşe dönmek – çare sizce bu olamaz mı?

Düşünde önce kendi ellerine bakmayı öğreniyor O – düşünce gücüyle bir bilyeyi yerinden oynatmaya çalışan aceminin zorlandığı kadar zorlanıyor bunda. İstenci kullanmak bir sanatmış, peki. Elleri bakmak diyip geçmemeli – her parmağı, her tırnağı, eklemi, bükümü, tek tek ve birlikte görebilmek gerek, hakkıyla bakmış olmak için. Sonra hareket ettirmeye geliyor sıra – avucunu açıp kapamak, parmaklarına egzersizler yaptırmak, bilek hareketlerini kusursuzlaştırmak, iki eli birlikte oynatmak, ellerini kavuşturmak.

Sonra aynı işlemi bütün bedenine uyguluyor O. Bu daha zor kuşkusuz, çünkü hem içeriden, hem de dışarıdan görebilmesi gerekiyor kendini, ikinci bir kişi gibi. Bedenini hareket ettirmek, hareketi izlemek – bu iki bakışın getirdiği iki farklı algı bazen aynı anda, bazen hızlı bir dönüşümle yankılanıyor beyninde.

Konuşabilmek, önce düşünebilmeyi, sözcükleri hayal etmeyi, söylemeden, söylenmeden duymayı gerektiriyor.

Bebekler nasıl yapıyor bütün bunları. Gargantua azmidir istenen.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Eski Kaptan odama geldi; havadan sudan konuşmak ister gibiydi, ama gevezelik edemeyecek kadar da düşünceli gözüküyordu, o yüzden konuşmanın kendi payıma düşen bölümünü uzatmadım, sessizliğin söküçülüğüne güvendim. Kafasını meşgul eden şeyin Soyтары olduğu anlaşıldı çok geçmeden. Onun hakkındaki temel şeyleri biliyordum elbette – eskiden Holéy Sevner üyesi olduğunu, daha sonra ayrılarak Galaksi hiyerarşisinde çalışmaya başladığını, hızla, hatta fazla hızlı bir şekilde yükselip Galaksi Önderi olduğunu, Evrenin 18. Dönüşümü için bütün diğer önderlerden daha fazla çalıştığını, Evrenin Işınımına geçmesini ve bunun sonucunda da Dönüşümü gerçekleştirmesini engelleyecek herşeye karşı acımasız olduğunu biliyordum. Dünyanın da ne yazık ki bu kategoriye girdiğini, kendi galaksisinden bir gezegenin, dahası bizzat kendi gezegeninin pürüz çıkarıyor olmasının Soyтары'yı deli ettiğini, o yüzden Galaksiler Toplantısında, kendi çocuğunu öğretmenlerin önünde cezalandıran bir okul müdürü edasıyla Dünyanın belirli bir masal uyarınca yok edilmesini isteyeceğini ya da çoktan istemiş olduğunu da biliyordum.

Bilmediğim şeyler de vardı – bu kadar zamanda bütün Kayıtları okumam beklenemezdi herhalde. Holéy Sevner'in kadrosu zaman içinde değişmiş örneğin – Utracek yokmuş eskiden, onun yerine Mukaber varmış; o da kitaplarla ilgileniyormuş. Sonra, okurların yazarları okuyarak öldürdüğü yolunda bir saplantı edinmiş ve bizden ayrılıp okurlara karşı eylemler yapan gizli bir örgüt kurmuş. Soyтары Holéy Sevner'in üyesiiken Duteron'un olmadığını, Soyтары gittikten sonra bu kadronun açıldığını da bilmiyordum. Eski Kaptanın anlattığına göre Soyтары'yı bir dahi çocuk, bir *enfant terrible* olarak görüyormuş diğerleri, karşılaştırılamayacak ölçüde zeki, yetenekli ve güçlüymüş Soyтары; hiçbirinin göremediğini görüyor, mucize kabilinden işler başarıyormuş. O yüzden de sıkılıyormuş, hem de çok – hem Holéy Sevner'dan, hem de Dünya denen bu gezegenden. Bu bana çok anlaşılmaz gelmedi – onun kapasitesine sahip, daima uçurumun kenarından yürüyen, ne yapacağı belli olmayan

bir devrimci, Dünya gibi bir yerde, insanların Işınımı sağlayacak bir birliğe ulaşmasını, yani evrimsel bir süreci bekleyemezdi elbette. Bunun bir evrim olduğu da tartışılır ayrıca – şu anki halimize baktığımızda, bundan beş bin yıl öncesine göre daha ileride olduğumuzu, ya da “ilerleme”lerin geri dönüşü olmadığını söyleyebiliyor muyuz? Soyтары’nın sabrı, taş levhalara birtakım kanunlar yazan bir “uygarlık” karşısında tükenmiş olmalıydı. Belki de insanlığa hizmet etmeyi kendine yedirememişti, kimbilir. Dünyayı geçmişine gömdükten sonra adını Cellat’a değiştirmesi, bu acımasızlığın ve kopuş arzusunun bir yansımasıydı kuşkusuz.

Soyтары konusunda benim de aklımı kurcalayan birşey vardı: ondaki bütün bu nefrete karşın Holéy Sevner’in Kayıtlarında Soyтары’dan kötü bir şekilde söz edilmezdi hiç, toplantı tutanaklarında bile onun hakkında alaycı ya da küçümseyici, en azından onun duygusal sayılabilecek tepkisine karşılık gelecek duygusal bir açılmaya hiç rastlamamıştım. Eski Kaptanı gülümsetti bu sözlerim; “Küçük kardeşe kızılmaz,” dedi. Büyük kardeşler Soyтары’nın gitmesine karşı çıkmamış mıydı hiç, aralarında sert tartışmalar olmamış mıydı? Odama gelip bu konuyu açan o değilmiş gibi davranması beni sinirlendirdi açıkçası, ama sesimi çıkarmadım. Emektar bir Holéy Sevner üyesinin şaşmaz işaretinin, yalnızca konuşmak istediği konularda, yalnızca söylemek istediği şeyleri söylemeyi büyük bir ustalıklı başarıması olduğu, bilinen bir gerçektir.

Eski Kaptan sonunda dilinin altındaki baklayı çıkarmaya karar verdi ama – eğer Galaksiler Toplantısı yapılacağı sırada Bağlantı kurulmuş ve Dünya Işınımına geçmiş olursa, toplantıya O değil Kaptan Neeling’in katılması söz konusu olacaktı; her Kaptan da bu olasılığa karşı hazırlıklı olmakla yükümlüydü. Toplantıya katılmak, Soyтары’yla, ya da kendi seçtiği adla söyleyecek olursak Cellat’la karşı karşıya gelmek demektir. Bunun zor bir karşılaşma olmasını beklediğimi söyledim, ama tavrından anladığım kadarıyla korkmam da gerekiyordu galiba, ne var ki ben böyle bir korku duymuyordum. Eski Kaptan bunu söylediğimde yine dalgın bir şekilde gülümsedi ve kopuk sözcüklerle, hiçbir şey anlamadığımı ima etti. Holéy Sevner ekibinin bayıldığı bu gizem oyununa hala alışamamıştım; belirsizliklerin arkasına sığınıp, olmayan anlamlarla, dizboyunu geçmediği halde ulaşılmazmış gibi gösterilen derinliklerle, hiçbir şeyi göstermeyen işaretlerle dolu konuşmalar beni zaman zaman, aniden ve karşı koyamadığım bir şekilde rahatsız ediyordu.

“Ben de başta senin gibiydim,” dedi Eski Kaptan, tepkimin doğasını sezerek. “Ama şimdi, Soyтары’yla karşılaşmadan görev süremi doldurduğum için seviniyorum. Aramızdan ayrıldıktan sonra kendini çok geliştirdi Soyтары – bir yandan onunla gurur duyduk, okumak için evden ayrılan çocuğun aldığı iyi notların ailesini sevindirmesi gibi; bir yandansa, yine bu aile gibi onun bizi çok aşmış ve sonunda bize karşı olmayı seçmiş olması, bizi kahrettiği kadar korkuttu da. En zayıf yanlarımızı bilen, bizden kat kat güçlü bir düşmanla başa çıkmak kolay değil.”

Holéy Sevner’in en zayıf yanı, üyelerine cinsel ilişkiyi yasaklamasıydı Eski Kaptana göre – bunu bilen Soyтары, tümüyle beyin enerjisine dayanan, karşı konulmaz bir cazibe geliştirmişti. Onunla karşılaşacak herhangi bir Holéy Sevner üyesinin, güneşe uçan bir göktaşı gibi arzusunun ateşinde kavrulması kaçınılmaz olacaktı. Bunların safсата olduğunu Eski Kaptanın yüzüne karşı söylemedim – düşünceli gözlerle boşluğa bakmayı yeğledim. Cinsel rejim bana hiç de zorlayıcı gelmiyor doğrusu; kimsenin de birkaç yıl böyle yaşadından sonra bir gün aniden birilerinin cazibesine kapılıp gideceğine, kontrolünü yitirip kendini geçici bir zevke teslim edeceğine, koca bir gezegenin kaderine apış arası suyu muamelesi yapacağına aklım yatmıyor. İnsanlar için olağan sayılacak bir bayağılık, insanların üstünde bir konumda bulunan bir ekip için hoş görülemeyecek zayıflık demektir, yükselinecek yerde hayvanların düzeyine inmek demektir. Laf açılmışken geçen toplantıda Jahiveh’in Eilohis’e sataşırken andığı ismi sordum Eski Kaptana – yalnızca gülümsedi tabii ki.

O’nun Düşkapanı.

O’nun düş evrenindeki yalnızlığı fazla uzun sürmüyor – tanıdık tanımadık pek çok yüz beliriyor önünde, kimi zaman görmeden algılıyor birinin varlığını, bazen tanıdığı bir kişinin bambaşka bir bedende karşısına çıktığı oluyor, alınıyor biraz, ama alışıyor bu duruma. Soyтары’nın Cellat olarak anılıyor olması belki de bundandır diye düşünüyor. Gördüğü bu varlıklarla iletişim kurmaya çalışıyor O, burada da öğreneceği şeyler olduğunu anlamak onu şaşırtmıyor – cümleler farklı kuruluyor bu evrende, mantıklar farklı; söylenmeden anlaşılan şeylerin ne olacağını kestirmek zor, sözlerin kimi zaman kendiliklerinden orta yere dökülürmelerini engellemek daha da zor.

Yaptığı yeni bir keşif çok eğlendiriyor O'yu: dikkatini toplayıp birisinin gözlerine baktığında ya yok oluyor o birisi, ya da izin isteyip, bir bahane uydurup gidiyor. Bu keşfi yapar yapmaz anlıyor: Cellat bu şekilde yok olmayacak, onu böyle tanıyacak.

Düş geri dönmeyi de öğrenmesi gerekiyor, hiç kolay olmuyor bu – uzun süre, bir seferde yapabileceğinin en fazlasını yapıp elinde olmaksızın uyanıyor; yeniden uyuduğunda bambaşka bir yerde, başka canlılar arasında, zar zor anladığı bir durum içinde buluyor kendini. İlk başta her yeni düşün getirdiği kuralları sessizce kabul edip bunlara uygun şekilde davranırken, sonraları kendi isteklerini geçerli kılmasını becermeye başlıyor O – en inatçı düş bile bir süre sonra onun isteği doğrultusunda değiştiriyor kendini, kendi varlıklarını bırakıp O'nun görmek istediklerini getiriyor, mekanı değiştiriyor, zamanı O'ya uyduruyor. Bütün bunlar O'nun özgüvenini artırıyor elbette, ama hala, herşeyini bilmediği bir oyuncağa bir-iki numara yaptırabildiği için sevinen bir çocuk gibi hissediyor kendini. Bunun doğru bir his olduğunu biliyor.

Düş geçitleri: bağlantısız koordinatları birbirine bağlayan mekanizma. Bütün evreni kaplayan, evreni mümkün kılan bilinç örgüsü, O'nun bilincinin, daha doğrusu O adı verilen bilincin bir anda evrenin bir ucundan öbür ucuna gitmesini, daha doğrusu bir uçta yok olup öbür uçta ortaya çıkmasını da mümkün kılıyor. Bütün evrene yayılmış bir hammadenin yerel olarak biçimlenmesi gibi birşey bu. İsteddiği anda Dünyayı karşısında görebilmek, O'yu melankolik anlarında neşelendiren tek şey – hiçbir şey düşünmeden, uzun uzun gezegenini izliyor, insanların çağırıyor, onlara ulaşamıyor elbette, uzaktan izlemekle yetinmek yeniden üzüyor O'yu, görüntü silikleşiyor, düş kendi senaryosunu arka kapıdan sokuvermeye çalışıyor. Böyle durumlarda bazen koyverdiği oluyor – düş nereye götürecekse oraya gidiyor, boşa geçirecek zamanı olmadığını anımsatıyor kendine sonra, titreyip işine dönüyor.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Mürettebat hakkında neler söyleyebilirim? Onları hem kişi olarak, hem de yüzlerce yıllık geçmişi olan makamlar ya da roller olarak yeni yeni tanımaya başlıyorum, birlikte yaşadıkça ve Kayıtları okudukça. Bu ikilik de kendi içinde ilginç aslında – ben de dahil olmak üzere bütün Holéy Sevner üyeleri, kendilerinden önce aynı makamda bulunmuş olanların yaptıklarını, kişiliklerini, düşüncelerini öğrenmek ve kendi geçmişleriymiş gibi benimsemek zorunda. Bütün Kaptan Neeling'ler benim, onlardan farklı olsam da onlarla aynıyım, bütünü. İkili ilişkilerde de bu geçmişin belirleyiciliği çok açık oluyor – Redaktu'yla Kaptan Neeling hemen hep iyi anlaşmış örneğin, ben de şimdiki Redaktu'yla önyargı olarak iyi anlaşıyorum. Yazdığı tutanakları eğlenceli buluyorum. Buna karşın tıpkı benden önceki kaptanlar gibi Eilohis'i kuru bir herif, Jahiveh'i esprili, ilginç ve insancıl, Papavka'yı gözlemci, ayrıntıcı, kuralcı ve geveze olarak görüyorum. Onlar da benim sevimli, dalga geçilebilir, bir kaptan olarak güvenilir olduğumu düşünüyor.

Yaşamımın sonuna kadar, gece gündüz bu altı insanla birlikte olacağım; olasılık, bazıları benden önce ölecek, yerlerine yeni insanlar gelecek. Her birimize bağlı çalışan ekipler var; geçen yüzyılın ilk yarısında Holéy Sevner öylesine güçlü, Avrupayı avucunun içine almış bir örgüt haline geldiyse bunda ekiplerimizin payı çok büyük – din ve devlet adamları, sanatçılar, şairler ve asiler var aralarında. Hepsini cezbeden şey kötülüktü elbette – bugün o dönemin yarısı kadar bile beklentimiz yoksa, bunun nedeni iyilik yapmak zorunda olmanın kimseye ilginç gelmemesi. İşin başa düştüğü çok oluyor o yüzden – bizzat, aracısız gerçekleştirmek zorunda kalıyoruz bazen eylemlerimizi – çok ufak çapta müdahaleler de olabiliyor bu, birisinin belli bir yere geç kalmasını sağlamak gibi, çok daha büyük şeyler yaptığımız da oluyor – de Gama Holéy Sevner'siz bir hiçti!

Demem o ki, her ne kadar zaman zaman şehre iniyorsak da, bize bağlı ekipler varsa da, yaşamımızın çok önemli bir kısmını birlikte geçirmek zorundayız. Bunun bilincinde olmak bile insanı derinden etkiliyor. Aslında Holéy Sevner'a gerçek gücünü veren de bu: teker teker bütün üyeleri müthiş; dünyanın en zeki ve bilgili, en azimli ve dayanıklı insanlarından bazıları burada işte, ama bu sürekli iç içelik durumu, bir aşamadan sonra algılarımız arasında doğrudan bağlantı kurulmasını sağlıyor – aynı amaç için çalışan yedi beyinden oluşan bir ağ. Herbirimiz, yedimizin gücüne sahip oluyoruz böylece. Bunu ilk kez hissettiğimde, bir zirvenin kenarından tüm dünyayı seyrederek gibi oldum. Soyтары bizimle olsaydı, nasıl bir manzarayla karşılaştırdım diye kendime sordum.

O'nun Düşkapanı.

Gezegeninden kopmuş bir ruhun evrende işi zor – Bağlantının bir daha kurulup kurulmayacağını bile bilmiyor O, ama bunu düşünmemeye çalışıyor, buna takılıp kalırsa tüm ışığını yitireceğini, karanlığın bir köşesinde, atılmış boş bir çuval gibi epriye epriye yok olacağını biliyor. Öte yandan, kafasını toplamak bile bazen o kadar yoruyor ki O'yu, değil galaksiler düzeyinde politika yapanların peşinde koşmak ve Dünya hakkında lobi yapmak; uykuya dalmak ya da bir düşten uyanmak bile ona ulaşılmaz hedeflermiş gibi geliyor. Dünyanın ruhu mızımız, Dünya ne yapsın, diyor kendi kendine.

Galaksiler Toplantısında Cellat'ın Dünyaya hangi masalın uygulanmasını isteyeceğini öğrenmek, mümkünse Cellat'ı Dünyayı yok etme görüşünden vazgeçirmek, olmadı Galaksiler Toplantısına katılacak diğer on galaksi önderinin görüşünü bir şekilde etkilemek – mızımızlığı kaldırmayacak bir gündemi var O'nun. Toplantının henüz yapılmamış olduğunu bir yemekte, yan masaya kulak kabartarak öğreniyor, ama ne zaman ve nerede yapılacağını hala tam olarak bilmiyor. Edindiği bir başka bilgiyse, Cellat'ın karşısına çıkmadan önce çok iyi hazırlanması gerektiği – bu hazırlık pek çok şeyi içeriyor, ama öncelikle bütün korkularından arınmayı. Cellat'ın en büyük silahlarından biri, karşındakinin korkularını hemen sezmesi ve bunları kendinde cisimleştirmeyi başarması, böylece büyük bir üstünlük kurması. O, bir an önce Cellat'ı bulup konuşmak istiyor, ama korkularından arınmadan gerçekleşecek bir konuşmanın işine hiç yaramayacak bir şekilde sonuçlanmasından, hatta ters tepmesinden korkuyor. Yenmesi zor bir korku, ama önce bundan kurtulması gerek. Bağlantısı olmayan bir gezegen ruhunun bir galaksi önderiyle konuşmayı başarması küçümsenmeyecek bir mucize, ama O hiç değilse bu konuda bir korku duymuyor, bunun nasıl olsa gerçekleşeceğine dair, nedense güvendiği bir his var içinde – bizzat Cellat'ın onu görmek isteyeceğini söylüyor bu his.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Yatırımımızda yanılmadığımızı düşünüyorum: Batıyı seçmekle doğrusunu yaptık. Bunu biraz da kendimi inandırmak için söylüyor olabilirim – Şah Abbas'lı Safaviler, Viyana'ya kadar ilerleyen ve Süleyman gibi bir padişah yetiştiren Osmanlılar, Hindistan'da Hindulukla deneyler yapan Akbar'ın torunları Cihangir ve Şah Cihan, hatta Çin'de yeni ortaya çıkan Mançu hanedanı dururken, Calvin-Hobbes hattında ölümcül ikirciklenmeler içinde kıvranan Avrupayı, Dünyayı Işınımaya geçirme savaşımının öncü birliği olmaya soyundurmak ilk bakışta bana da çılgınlık gibi geliyor. Belki de gerçekten çılgınlık bu ve diyelim ki yüz – yüz elli yıl sonra, yaptığımız hatanın görmezden gelinecek yanı kalmayacak, daha da kötüsü, çark etmek için artık çok geç olacak. Bazen, biz hiç karışmasak Dünya nereye varır diye düşünmeden edemiyorum – körlemesine, el yordamıyla, eylemlerimizin gerçek sonuçlarını hiçbir zaman tam bilemeden ilerliyoruz, düzelttiğimizden çoğunu bozuyoruz belki de. Sonra bazen herşeyin açıklanmasının daha etkili olup olmayacağını merak ettiğimi görüyorum – bütün bu gizlilikten, ortaya çıkmamak ve çıkarılmamak için inanılmaz çok çaba harcamaktan, yaptıklarımızı başkaları yapmış gibi, daha da iyisi, olayların iç mantığı gereği gerçekleşmiş gibi sunmaktan vazgeçsek, Holéy Sevner'in ne olduğunu tüm dünyaya, krallık ve sultanlıklara, ne kral ne de sultan görmüş insanlara anlatsak, çok mu zaman kaybederiz, çok mu kan dökülür, sonunda yenilir miyiz? Sanırım evet. Diyalektiğin dışında durmak gerek.

Ama, diyorum, neden Batı? Neden bu kendini kendine kırdırmaktan vazgeçmeyen yabaniler sürüsü? Çünkü sanırım Doğunun bir üst düzeyi yok, içinde bulunduğu düzeyin de en ileri noktasına gelmek üzere, belki de geldi. Bu düzeyde Batıya karşı bir üstünlüğü var; ama Batı bu düzeyde kalmayabilir, bir üst düzeye sıçrayabilir. Bu sıçramayı gerçekleştireceğine oynuyoruz. Kırımdan vazgeçileceği anlamına gelmiyor bu, insanlar konusunda o kadar safdil olan var mıdır bilmiyorum, her türlü çatışmanın gelişerek ve derinleşerek süreceğinden de eminim: Doğu da olsa, Güney de olsa böyle olacak bu, önemli değil. Önemli olan, bu çatışmaların sonunda, sonraki çatışmalar için bir uzlaşma çerçevesinin çıkması. Böyle bir çerçeve, böylesi bir birlik, ancak Batının kendini aşmasıyla mümkün olacak gibi geliyor bana. Doğu ise, Batıya Batıyı göstermesi için gerekli; daha az önemli değil kesinlikle.

Doğrusunu yapıyoruz, sanırım.

O'nun Düşkapanı.

Gerçek bir gezginle tanışıyor O – herkesin bir şekilde duyduğu, ama pek az kişinin birinci elden bilgi sahibi olduğu Gezinler, galaksilerin her türlü kolaylığı sağladığı özerk denetimciler bir anlamda – sürekli bir yerden diğerine gidip, gördükleri yerler hakkında raporlar hazırlıyorlar. Her galaksi önderinin, sırf gezginlerin raporlarını değerlendirmekle görevli binlerce memuru var. Özel bir üniformaları yok, ayırt edici fiziksel bir özellikleri de yok gezginlerin, ama daha önce hiçbir gezgin görmemişseniz bile, biriyle karşılaştığınızı hemen, neredeyse içgüdüsel olarak anlıyorsunuz. Garip bir saygınlık yayıyorlar, uzak duruyorlar herkesten ve herşeyden, ama yine de herşeyin tam ortasında olmayı beceriyorlar.

O'nun tanıdığı Gezin, kervansarayın bir köşesinde oturuyor uzun süre, ifadesiz gözlerle çevreyi süzüyor, sonra O'yla göz göze geliyorlar. Ürperdiğini hissediyor O, çok farklı bir türden olan bu yaratığın bir gezgin olduğunu ve bu farklılığa rağmen O'nun cinselliğini algıladığını aynı anda anlıyor. Bir süre sonra yeniden bakıştıklarında O kalkıp Gezin'in yanına gidiyor, engelleyemediği bir şekilde konuşmaya başlıyor, çok utanıyor kendinden, ama Gezin'in yalnızca gülümseyerek onu dinlediğini gördükçe devam ediyor konuşmaya. Gezin, O'nun bir düste olduğuna inanmıyor önce, bu hikayeyi daha önce başkalarından da duyduğunu ve karnının tok olduğunu belli ediyor, O neredeyse almıyor bu tepkiye, palavracı baron oyunlarıyla geçirecek zamanının olmadığını söylüyor. “Emin misin?” diyor Gezin, “Alay mı ediyorsun?” diyor O, kendisini de şaşırtan bir tür kırıtmayla. Kervansaraydaki yolculara kayıyor Gezin'in gözü, sonra aniden yüzünü O'ya çeviriyor ve başındaki kasketten çıkan ışık, O'yu alnından vuruyor.

Uyanıyor O. Gezin'in ne yaptığını anlıyor birden ve çok sinirleniyor. Yeniden uykuya dönüp aynı kervansarayı bulması epey zamanını alıyor. İlk Gezin'i göremiyor bıraktığı yerde, sonra onu bir oyunun başında buluyor – gezegenler, kuyruklu yıldızlar, meteor yağmurları, kara delikler ve düşman uzay gemileriyle dolu bir parkurda ilerlemeye çalışıyor Gezin. Bir süre fark ettirmeden izliyor O – her gün yaptığı iş bu Gezin'in, işin oyununu iyi oynamasına şaşmıyor o yüzden.

“Uyduğunda da bunun rüyasını görüyorsun herhalde.”

Gezin bir-iki saniye gecikmeyle dönüyor, O'ya bakıyor – ölmemiş olduğunu görmekten kaynaklanan bir şaşkınlık yok yüzünde, etkilenmiş olduğunu gösteren birşey yok, aslında hiçbir şey yok, ama bu yokluk bile bir anlam yüklüymüş gibi geliyor O'ya, kalbinin attığını hissediyor.

“Sıkılmıyor musun hiç?”

Gezin gözlerini kısıyor – ya O çok parlak geliyor, ya da anlamaya çalışıyor. Oyunu bırakıyor; oturacak bir yer buluyorlar.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

İyi ya da kötü olmamız sonuçta hiçbir şeyi değiştirmiyor aslında. Bu konuda geçmiş Kaptanların farklı görüşler benimsediği anlaşılıyor. Bazılarına göre Holéy Sevner'in 763 yıllık dönemleri boyunca kesin bir şekilde iyi mi kötü mü olduğunu ortaya koyması, bunda mümkün olduğunca aşırıya gitmesi, başka bir deyişle salınımlarını olabildiğince geniş yapması gerekli. Dünyanın Işınımına ulaşmasını sağlayacak yolun, ancak kökten farklılıklar içeren seçeneklerin ortaya çıkmasıyla mümkün olacağını savunuyorlar. Bazılarıysa bunu fazlasıyla kuramsal bir yaklaşım olarak değerlendiriyor ve pratikte pek çok şeyin Holéy Sevner'in kontrolünde olmadığı gibi, yapılan her müdahalenin de bakış açısına göre iyi ya da kötü olarak algılanabileceğini söylüyor. Ben kendimi ikinci gruba daha yakın hissediyorum. Her ne kadar kötü olmayı yıkıcılık olarak, iyi olmayı da yapıcılık, destek vericilik olarak özetlemek mümkünse de ve bu haliyle gerçekten karşıt tutumlardan söz ediliyormuş gibi gözükse de, aslında az bir sofistikasyonla, sonuçta iyiye ulaşmak için yıkmak, ya da kötü olabilmek için destek vermek gerekebileceğini göstermek çocuk oyuncağı. Geçmiş dönemin Kayıtlarına bakarak, kötü dönemde mürettebatın ne kadar eğlenmiş olduğunu görüyoruz, ama ondan bir önceki dönemde, yani “iki peygamber” döneminde iyi olmamızın pek çok kıyımı, hunharlığı, yıkımı engellemediği; Pilatus'un çarmıhta ölüm emrini vermesini, Ebubekir'in kızı Ayşe'nin, kocasının son sözlerini ölene dek bir sır saklamasını sağlama konusunda katkıda bulunmaktan geri

durmadığımız açıkça ortada. Aynı şekilde, kötü dönemde pek çok kavmi yok olmaktan kurtardığımız da ortada – her ne kadar uzun vadede bu daha fazla sayıda insanın daha çok acı çekmesine yol açıyorsa da. İki dönem arasındaki fark ayrıntılarda gizli bence – kötüyken biraz daha umursamaz oluyoruz belki, ama dışarıdan bakıldığında, tarihin hangi döneminin Holéy Sevner’in hangi dönemine denk geldiğini belirlemek imkansız olsa gerek.

O’nun Düşkapanı.

“Ya ölseydim?” diye soruyor O; Gezgin omuz silkiyor – “İyi bir ders olurdu sana.” Gezgin’in bu umursamazlığı, öldürmeyi hafife alışı, yaşama değer vermeyişi nedense O’yu çileden çıkarmıyor.

“Dünya’ya gittin mi hiç?”

Uzun uzun düşünüyor Gezgin. “Dünya’ya kim neden gider ki?”

Ateş basıyor O’nun yüzünü, aşağılanan gezegen onun gezegeni, onun benliği, kimliği, yola çıkış ve dönüş noktası; işin kötüsü, Gezgin’in haklı olduğunu da biliyor. Bir uğrak yeri değil Dünya; galaksilerarası yolculuk yapanların özellikle görmek isteyeceği bir yer değil; yerlisi dışında kimsenin sevmesi beklenmeyecek, sönük, sıkıcı bir tür dağ köyü.

“Aslında yakınlarda o taraflara gitmem gerekecek.”

“Rehber lazım mı?” diye atılıyor O genç kız edasıyla, hikayesini bir çırpıda anlatıyor – Bağlantının kesildiğini, Galaksiler Toplantısı öncesinde eşik enerjisini tutturamazsa Dünya’nın başının dertte olduğunu, Cellat’ın Dünya’yı yok etme konusunda kararlı olduğunu bildiğini, onunla görüşmeye çalışacağını. Cellat’ın adını duyan Gezgin ayağa kalkıyor, “İşin patrona kaldıysa sana kolay gelsin,” diyor ve gidiveriyor. O yalnızca arkasından bakıyor, birşey demeksizin. Evrenin Dönüşümünün neden bu kadar önemli olduğunu soruyor kendine – bundan önce gerçekten on yedi kez bu dönüşümün gerçekleştiği ne belli? Dönüşümü izleyen ve herşeyin yolunda gitmesi için çalışan Bilinç Bekçileri nasıl ortaya çıkıyor, kim seçiyor onları, bir evren aşamasından diğerine geçildiğinde yok olmuyorlar mı? İlerlemiş mi oluyor evren, her dönüştüğünde? İlerleye ilerleye nereye ulaşacağı belli mi? Kim bu dinin sahibi?

Kaptan Neeling’in Seyir Defteri.

İki yıla yakın bir süredir yaptığımız araştırma ve incelemeleri bugün durdurma kararı aldım, mürettebat da bu kararı onayladı: iki yıl önce, Soyтары’nın “Ali Baba ve Kırk Haramiler” masalını uygulamaya koyduğundan kuşkulanıp, bu yönde derinlemesine bir yoklamaya girişmiştik. Amerika kıtasından gelen altının Avrupa’daki toplumsal etkilerinin gözle görülür bir hal alması yöneltmişti bizi buna; ancak rolleri belirlememiz bile çok uzun sürdü ve oybirliğine varamadık. Soyтары Ali Baba rolünü kendine, kırk haramiler rolünü de bize mi vermişti, yani gelip bizim hazinemizi elimizden alacak, sonra biz onun peşine düşünce bizi gafil mi avlayacaktı? Yoksa tam tersine Ali Baba ben, mürettebat da ailem miydi; galaksi önderlerine ait olan birşeyi çaldığımız için bizi yok etmeye mi geleceklerdi? Kapımız işaretlenmiş miydi? Onların geldiğini ve küplerin içine saklandıklarını anlayacak bir cariyem var mıydı? Jahiveh Soyтары’nın adamlarının nerede olduğunu bulamazsa, bu bizim sonumuz mu olacaktı? Soyтары, biz adamlarını öldürdükten bir süre sonra kılık değiştirmiş bir şekilde yemeğe mi gelecekti? Sonunda bu iki seçeneği de araştırmaya karar vermiştik – yanlış seçim yapıp en baştan kendimizi yok olmaya mahkum etmenin anlamı yoktu.

Ne var ki geçen süre içinde, iki seçenekten herhangi birini doğrulayacak hiçbir belirti saptayamadık. Bu elbette Ali Baba masalını elememiz için yeterli değil – galaksilerarası zaman birimleri, iki yıllık dünya zamanını ölçmüyor bile. Ancak bu masala takılı kalıp başka masalların uygulanabilirliğini gözardı etmenin maliyeti de çok yüksek. Tavşan uykusuna mahkumuz – her ses, her kıpırtı bir işaret olabilir, olmayabilir de.

II. CENNETTE BULUŞALIM

Hol y Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Kaptan Neeling, Utracak, Jahiveh, Eilohis, Duteron, Papavka.
Tutanağı Yazan: Redaktu.

Yüzyıl sonu kutlamalarının coşkusunun Hol y Sevner  yelerine de bulaşmış olmasıyla malul bir toplantı yapıldı. Bu durumu, Kaptan Neeling'in yaptığı toplu değerlendirme konuşması bile kayda değer bir şekilde değiştirmede. Kaptan Neeling öncelikle 19. yüzyılı, Dünyanın Işınıma geçmesini sağlayamadan, O'yla Bağlantıyı yeniden kuramadan ve Soyтары'nın ne işler çevirdiği hakkında en ufak bir fikrimiz olmadan kapattığımızı belirtti.

Jahiveh: Üzülmeyin Kaptan, geçen yüzyılı da böyle kapatmıştık. Birşey olmuyor.

Redaktu: Bana sorarsanız aynı kapanışı üç kez daha yapacağız.

Eilohis: Neden?

Redaktu: İnsanlara iyilik yaramıyor da ondan. 2228'e kadar böyle idare edeceğiz artık.

Neeling: Bu konudaki başarısızlığımızın üstünü örtmeye ya da bunu mazur göstermeye kalkışmadan, nedenleri hakkında d şunsek ve önümüzdeki yüzyılda neler yapacağımızı saptasak iyi olacak arkadaşlar. Ama şimdi doğruya doğru – bu yüzyılı da tümüyle boşa geirmedik, haksızlık etmeyelim.

Hol y Sevner'in haksızlıklara tahammül edip edemeyeceği, daha önce hangi yüzyılı boşa geirmış olduğu, yüzyıllardır toplantı yapacak parayı ve kahveyi nereden bulduğumuz gibi sorular üzerinde kısaca duruldu, ancak Kaptan Neeling'in bugün hiç havasında olmadığı bütün m rettebata gözlemlendiği için iş sululuğa vardırılmadan Kaptan'ı dinleme pozisyonuna geçildi.

Neeling: Darwinism, Marksizm ve Milliyetçilik – bu üç kuram bundan sonraki yüzyıllarda da, farklı şekillerde geçer akçe olacak. Darwin sayesinde evrim kavramının insanların d şunce depolarına girmesi beni umutlandırıyor – benzer bir yaklaşımı Hegel ve Marx'ta da görüyoruz. İnsanlar tarihe artık kesik kesik süreçler, birbirinden kopuk olaylar olarak bakmıyor; bu gezege yüzeyindeki maceralarına bir bütünlük, bir anlam kazandıracak bir anlatı peşindeler. Uygarlık adına büyük bir adım bence. Tabii henüz çok ilkel bir kavrayışları var bu konuda, herşeyi zorunluluklar silsilesi olarak görme eğilimindedeler, seçeneğin olduğu yerde zorunluluk keşfedemezlerse rahat edemiyorlar.  nemli değil; önemli olan, bizim misyonumuzu anlamlı kılacak bir bağlamı sonunda geliştirmeye başlamaları. Büyük dinlerle başımızı belaya sokan da buydu, anımsayacaksınız: kıyamet d şunsesinin evrenin gerçeklerine, Işınım ve Dönüşüme olanak verecek şekilde geniş bir yorumunu yaptırabilmek için nasıl uğraştık; bütün o tanıtım ve halkla ilişkiler çıkarmasına karşın çok da başarılı olmadık açıkçası.

Duteron: Kaptan, o çıkarmada çok iyiydiniz, lütfen.

Papavka: Karma fikri, yeniden doğuş fikri yaygınlık kazanmadı çünkü insanlar suçluluk duygularını aşamadı Kaptan, siz ne yapabildiniz yani? Hepsinin sırtını mı okşayacaktınız?

Neeling: Bilemiyorum. Ne diyordum – 1871 yalnızca Darwin'in kitabı yüzünden değil, Paris Komünü yüzünden de çok önemli oldu. Marx ve Engels'in 1848'de yayımladıkları "Komünist Manifesto" ve 1863'te Marx'ın bizzat sekreterliğini yürüttüğü Birinci Enternasyonal, sosyalist d şuncenin Avrupada kök salması adına önemli adımlardı. Her ne kadar sosyalistlerin kendi aralarında ciddi görüş ayrılıkları olsa da, 1896'da başlayan İkinci Enternasyonal döneminde anarşistlerin safdışı bırakılıp Marksistlerin g  kazanması, yakın gelecekte bu yönde bir birlik oluşması olasılığının

yabana atılmaması gerektiğini gösteriyor bence. Buna karşın milliyetçiliğin bu yüzyıldaki yükselişi, daha uzun süre rahat görmeyeceğimiz anlamına geliyor.

Jahiveh: Biz birleştirmeye çalıştıkça onlar dağılıyor, değil mi Kaptan? Parmak kaldırmadan konuştum ama...

Eilohis: Ben sosyalistlere de pek güvenmiyorum bak. İngilizler başka telden, Ruslar başka telden çalışıyor. Plehanov Marksist ama terör örgütü kurdu. Alman Sosyal Demokratlar herkese tepeden bakıyor. Bakuninciler Marksistlerle aynı masaya bile oturmak istemiyor. Anarşistler de 81’de kendi “Kara Enternasyonal”lerini düzenledi. Japon kale oynuyor hepsi.

Redaktu: Kongre üstüne kongre düzenliyor adamlar, herkes kendi hesabının peşinde. Kendileri birleşmiyor daha, dünya işçilerini nasıl birleştirsinler.

Neeling: Niye canım? Hocanın dediğini yapsınlar, yaptığını değil.

Redaktu: Olacak iş değil bu Kaptan, ham hayal. Hakikaten öyle. İngiltere’de olanları biliyorsunuz işte. Bütün erkeklere oy hakkı verildi neredeyse, ne sikime yaradı? Kapitalizm hala taş gibi dimdik ayakta. Güzel bir laf vardır, “Hadi canım sen de,” derler.

Eilohis: Evet de, her şeye rağmen mesela Duteron’un çift peygamber fikri işe yaramadı denemez. Hiç de fena değildi bence. Arkadaşımı övmek gibi olmasın.

Jahiveh: Kolay tutacak bir çözüm de değildi üstelik. Marx’la Engels birbirinin gözünü oymaya çalışabilirdi. İyi bir ekip oldular. Ben sizin kadar karamsar değilim – kadınlar daha sahneye çıkmadı, onu unutuyorsunuz. Erkekler kendi aralarında paça kapmaca oynuyor, kendi önceliklerini gözden kaybediyorlar hemen. Hele bir kadınlara seçme-seçilme hakkı verilsin, o zaman seyredin gümbürtüyü. Kadınlar geliyor beyler! Biz birleşme istedik mi birleşilir. Efendim?

Toplantının bu aşamasında kadınlarla erkeklerin kısa bir karşılaştırılması yapıldı, ama kayda değer bir sonuca ulaşamadı. Kaptan Neeling, mürettebatın bir kısmının sosyalizm konusundaki umutsuzluğunun üstünde durmak istedi.

Neeling: Bence buradaki en önemli sorun, liderliği boş bırakmış olmamız. Sosyalizmin bütün dünya için birleştirici bir öğreti olmasını Eleanor Marx-Aveling mi sağlayacak, eniştesi olacak Paul Lafargue ya da Charles Languet mi? Yoksa daha doğru dürüst bir çeviri bile yapamayan Liebknecht mi? Redaktu’nun dediği gibi, kongreyle filan olmayacak bu iş. Bir şef bulmamız lazım.

Duteron: Peki ama Kaptan, bu milliyetçilik salgını çok ciddi bir sorun değil mi? Yani siz istediğiniz kadar birleştirici bir sosyalizm anlayışı filan kurun, artı tam aradığımız gibi, kitleleri kendine bağlayacak karizmatik bir önder bulun, ee, insanlar bayılıyor kendilerini birtakım uyduruk sınırlar içine hapsedmeye ve diğerlerini dışarıda bırakmaya, marifetmiş gibi, o zaman nasıl olacak bu işler?

Neeling: Göreceğiz. Bence yine de bu konuya ağırlık vermemiz lazım.

Papavka: Benim de içime sinmeyen şeyler var bu konuda Kaptan. Şu şef bulma hikayesinden artık vazgeçsek diyorum. Madem hata yapıyoruz, ders de çıkaralım. Holéy Sevner olarak hep aynı yöntemi uygulamaya çalışıyoruz ve hep çoraşlıyoruz. Sürekli önderler yaratma peşindeyiz; sonra ne oluyor, bu önderler ölüyor, onlardan kalan mirası herkes kendi işine geldiği şekilde yağmıyor, birtakım yarı-önderler çıkıp kendi aralarında önderlik kavgasına tutuşuyor, sonuçta birlik filan sağlanamıyor, onca emek boşa gidiyor, biz de her seferinde sil baştan yapmak zorunda kalıyoruz.

Jahiveh: İyi de yavrucum, adı üstünde, kurtuluş için çalışıyoruz, ee, kurtarıcı olmadan olur mu?

Neeling: Bana da çok mantıklı gelmiyor söylediğin Papavka.

Redaktu: Yahu bahsettiğimiz şey sosyalizm değil mi? Doğası gereği daha kollektif bir yol bulmamız gerekmez mi? Yok illa bir önder olsun diyorsanız, Duteron yeni bir din kursun, yeni bir peygamber bulalım, madem hatalarımızda ısrarlıyız, bu hatadan da dönmeyelim. Milliyetçilik meselesinden de yırtarız hem.

Neeling: Şimdi biz ne yapmaya çalışıyoruz? Hemen perspektifinizi kaybediyorsunuz canım. Bir, en azından Bağlantıyı yeniden kuracak kadar birlik enerjisi üretilmesini sağlamamız lazım, sonra Galaksiler Toplantısında Pamuk Prenses masalını kabul ettirmemiz ve bu masala uygun olarak Dünyayı Işınıma geçirmemiz lazım. Bugünden yarına olacak birşey değil bu tabii, ama yeterince zaman harcadık ve artık elimizi çabuk tutsak iyi olacak. Tamam, fakat sihirli değneğimiz var mı, yok, o yüzden pek çok yolu denemek zorundayız, birinden biri tutacak sonunda, enerjimiz dağılıyor bunu yapınca, bir işe yoğunlaşsak daha iyi, biliyorum, ama çaresi yok. Ne yapalım. Sen insanları öndersiz yönlendirmenin yolun biliyorsan söyle, yapalım. Ben bilmiyorum, ben eski moda şeyler biliyorum, kusura bakmayın. Ve evet, Duteron'dan yeni bir din projesi geliştirmesini istedim, yakında bize anlatacak hale gelir herhalde.

Jahiveh: Bak bu son şansın Duteron. Bu sefer de beceremezsen Holéy Sevner'in din şubesini kapatacağız, haberin olsun.

Neeling: Papavka, bu önder meselesini sen açtın, var mı bir diyeceğin?

Papavka: Aslında var. Eski Kayıtlara bakıyordum, benim de bir aralar aklımı kurcalayan, sonra unuttuğum birşeye rastladım. Şimdi kim soruyor unuttum, ama mürettebattan biri, neden insanlar için bu kadar telef olurken bunu insanlara rağmen yaptığımızı sormuş. Gerçi oradaki fikir bizim Holéy Sevner olarak açığa çıkmamız, gizlilikten vazgeçmemiz filan, ama o bir yana, orada önemli birşey var. Belki insanlara bu projeye katılma fırsatı vererek başarma şansımız yükselir. Bunu da tek bir önderin karizmasına değil, bütün bir insan topluluğuna bağlarsak, ama bu topluluğu da tek bir coğrafyadan değil, bütün dünyadan seçerek, yani seçilmiş millet gibi salakça bir yola girmeyelim diyorum, o zaman Işınıma geçeriz bence.

Neeling: Tamam işte, sosyalizm de böyle birşey yahu. Her ülkede bir işçi sınıfı yok mu, var, illa tek bir devlet kurmaları da gerekmiyor, kendi devlet sınırları içinde, Sorel'in önerdiği genel grev miti doğrultusunda savaşım vermeleri yeterli. Bütün dünyada bütün işçilerin aynı anda greve gitmeleri gerekli değil bu birliği sağlamak için, yani yaptıkları her küçük direnişi bu genel greve ulaşmalarını sağlayacak bir adım olarak görseler yeter. Anlıyor musun, onları birleştiren bir hikaye ortaya çıkmış oluyor böylece. Hikayedeki mutlu sona kelime anlamıyla ulaşmak şart değil istediğimiz sonucu elde etmemiz için.

Duteron: Ben haddim olmayarak Papavka'ya katılıyorum. Nasıl olursa olsun, yeter ki bir Birliğimiz olsun mantığıyla hareket ediyoruz, bu da bana moronca geliyor, kusura bakmayın. Bence doğrudan Işınımı hedef alan bir proje yaratıp, bunun gerçekleşmesinde çalışmak üzere örneğin sınavla adam alıp, alınacak adam sayısını da olabildiğince yüksek tutmak, hatta bunu bir bayrak yarışı mantığına, ya da nöbet mantığına oturtup, sonraki kuşaklarda da sürmesini sağlamak gibi bir yol tutturmamız lazım. Eilohis böyle bir çalışmayı çok iyi yapar örneğin.

Redaktu: Tamam da, Işınımı insanlara anlatmak kolay mı bakalım? Onu anlatmaya başladın mı arkasından bir yığın şey anlatman lazım. Kim yapacak bunu?

Neeling: Diyelim ki yaptın, insanlar inanır mı sanıyorsun? Saf olmayalım arkadaşlar. Galaksiler Toplantısı öncesinde Bağlantıyı yeniden kurmamız ve Toplantıda Pamuk Prenses masalını kabul ettirmemiz gerektiğini söylediğimizde gömleklerimizi ters giydirebilirler bize. Burnumuzu sıkırlar. Şakası yok bunun.

Papavka: Biz ortaya çıkmadan da bunu yapmanın bir yolu bulunur. Eilohis sen de birşeyler söylesene.

Redaktu: Ne söylesin canım, Deborah'ı düşünüyor o şimdi.

Neeling: Arkadaşlar, tamam, bu tartışma burada bitmiştir. İşçi sınıfının örgütlenmesi için çalışmak Holéy Sevner'in bu aşamadaki önceliği olarak belirlenmiştir. Beğenmeyen gidebilir. Dışarı mürettebata katılmak isteyen adam kaynıyor. Boşa geçirecek zamanımız yok diyorum size; macera aramanın sırası değil. Ben de çok severim oyun oynamayı ama kusura bakmayın, şimdi olmaz.

Sadrazam bu şekilde konuştuğundan sonra akan sular dudu. Kısa bir ihtiyaç molası verildi, yüzyıl sonu kutlamaları çerçevesinde şampanya servisi yapıldı, Utracek yeni öğrendiği fıkraları anlattı, fıkralar baktandı ama Utracek her zamanki gibi sonlarını unutarak mürettebatı şaşkalıklıyla güldürmeyi başardı. Ardından Jahiveh sinir bozucu bir şekilde kaldığımız yerden devam etti.

Jahiveh: Oyun dedik de. Bu oyun işini ciddiye alabilir miyiz acaba, yani kurumsal düzeyde? Çünkü insanlar oyunları çok ciddiye alıyor artık, kimse çocukların koşuşturması, köpeklerin dalaşması gibi oynamıyor, kurallar iyice gelişkinleşti, kulüpler filan var, büyük organizasyonlar yapılıyor, hesap yapmaya ve akıl yürütmeye dayanıyor oyunların çoğu, sonra masaüstü oyunları çıktı. Dolayısıyla biz de her yere girmek ve insanları etkimiz altına almak istiyoruz ya, bu çok iyi bir yol işte, gibi geliyor bana.

Utracek: Anlamadım, Dünya Briç Konfederasyonu gibi birşey mi kuralım diyorsun?

Jahiveh: Hayır, çok daha iddialı birşey aslında benim söylediğim. Yeni yeni oyunlar yaratalım, kitlesel oyunlar olsun bunlar, karmaşık kuralları olsun, bireysel olarak da, takım halinde de oynansın, futbol gibi. Bir süre sonra bu oyunlardan bir tanesi bizim amacımıza uygun düşecek nasıl olsa – birlik dediğimiz şeyi onun etrafına kurarız. Hem de eğlenceli olur, fena mı.

Utracek: Haa. Fena değil. Diyorsun ki dünya siyasetini buna göre düzenleyelim örneğin. Ciddi bir örgüt kurmak gerekir ama, bir de laboratuvar lazım, yeni oyunları denemek için. Belki sipariş bile alırız yeterince ünlü olursak – Rusya'da devrim oluyor, yeni siyasal yapıyı bize kurduruyorlar.

Eilohis: Papavka'nın Işınım projesini düşündüm biraz, anlatayım mı? İşe yarar mı bilmiyorum. Şimdi bir kere bu olmaz bir iş değil, olur, ama önkoşulları var. Öncelikle bunu bilimsel bir proje olarak düşünmemiz gerekir, o yüzden de bilim adamlarının Işınım için gerekli meditatif enerji yoğunlaşması hakkında kuramsal ve uygulamaya yönelik çalışmalar yapmasını sağlamamız lazım. Yani zaman. Bu arada başka bir kanaldan da insanlara meditatif enerjilerini düzenli bir şekilde ortaya çıkartmasını öğretmek gerek, ki projemiz biçimlendiğinde saflarımıza katabileceğimiz yeterli sayıda adamımız olsun. Sonra bu projenin başarılı olabilmesi için devletlerüstü olması gerekiyor, böyle bir organizasyon imkanı da henüz yok, ilerde olur mu bilmem. Bütün bu milliyetçilik akımının getirdiği ayrışma eğilime karşı, insanların bu ayrılıklarının üzerine kuracağı bir şemsiye yapı için çalışmak lazım. Bu da çok zor, ama olabilirliği vardır herhalde. Bütün bunları yaparken de projenin kişisel çıkarlara, herhangi bir devletin siyasi amaçlarına alet edilmeyeceğinden emin olmamız lazım. Güvenilirliği kaybolduğu anda projeyi unutun.

Jahiveh: Yavrucum biz bunları yapabiliyor olsaydık burada işimiz ne?

Duteron: Bu projeyi gerçekleştirirsek yalnız Bağlantıyı kurmakla kalmayız, doğrudan Işınım da geçeriz bence.

Jahiveh: Tamam işte, ben de böyle bir oyundan söz ediyorum. Tersine bir Babil Kulesi kurmak gibi – hem bütün dünyaya yayılacak, hem de birleştirici olacak.

Papavka: Ama işte Eilohis doğru söylüyor, zaman lazım bütün bunlar için. Var mı o kadar zamanımız? Diyelim ki var, bence eylem aşamasına gelene kadar propaganda çalışması yapıp insanları bu fikre alıştırmak da lazım, söyleme müdahale etmek yani. Artık bunu Utracak sen mi yaparsın, ortada böyle bir kitap mı dolaştırırsın, yoksa Duteron yeni geliştireceği dine mi monte eder bu fikri, sizin bileceğiniz iş. Ama mesajı bir şekilde yayacağız.

Bu aşamada Kaptan Neeling'in hiçbir şey demeden oturduğu fark edildi; neden birşey söylemediği sorulduğunda, söyleyeceğini söylediğini söyledi, mürettebat arasında bir isyan hazırlığı yapıldığından kuşkulandığını da ekledi. Sevgili Kaptanımızın fena halde alınmış olduğu ve kendisine taşak oğlanı muamelesi yapıldığını düşündüğü anlaşıldı, bunun üzerine konu kapatıldı ve komünizmin faydaları üzerine hoş bir sohbet daldı.

O'nun Düşkapanı.

O, galaksi merkezinde geçiriyor zamanının çoğunu, tanımadığı canlılarla iletişim kuruyor, haber kaynaklarını izliyor. Cellat'la ilgili bilgi toplamaya çalışıyor. Onun adını duyanlarda belli belirsiz bir irkilme fark ediyor her seferinde, en popüler sohbet konusunun bu olmadığını anlaması uzun sürmüyor. Dünya hakkında birşey öğrenmek çok daha zor oluyor O için – bir gündem maddesi değil Dünya; daha çok kulaktan dolma bilgi kırıntılarından sonuç çıkarmak zorunda kalıyor o yüzden.

Duyduğu hikayelerden biri, Cellat'ın Dünya'dan ayrılmasıyla ilgili. Eskiden Holéy Sevner'in üyesi olan Mukaber, yazılı metinlerin incelenmesinden ve yenilerinin üretilmesinden sorumluyken bir süre sonra yaptığı işten tiksinemeye başlamış. Başka bir insanın yazdıklarını okumanın onu öldürmek olduğuna inanmış, mürettebatın diğer üyelerini de hiçbir şey yazmamaya ve okumamaya ikna etmeye çalışmış. Ciddiye alınmayınca da bir gece bütün Kayıtları yakmaya kalkmış. Soyтары'yla Duteron onun ne yaptığını fark edip engel olmak istemiş, ama deli kuvveti gelmiş Mukaber'e, ikisini de öldürmek üzereyken Kaptan Neeling onu son anda durdurmuş. Mukaber Holéy Sevner'dan kovulmuş ve uzak bir yere bırakılmış. Soyтары o günden sonra Kaptan Neeling'e nefret beslemeye başlamış, yaşamını birisine borçlu olma fikri, hele bu birisi kendinden kat kat aşağı gördüğü ve sürekli küçümsediği biri olduğu için, Soyтары'ya dayanılmaz geliyormuş. Zaten Dünya'dan temelli gitmesi de bundan kısa bir süre sonra olmuş. O günden beri, zedelenen gururunun intikamını almak için fırsat kolluyormuş.

O bu hikayeyi ne kadar inandırıcı bulduğuna karar veremiyor. Gezgin'e böyle birşey duymadığını soracak oluyor, fakat fena tersleniyor; Cellat'ın –yani Soyтары'nın- böyle çocukça bir kin gütmemesinin düşünülemezliğini söylüyor Gezgin. Dünya'nın zavallı haline mazeret bulmaya çalışmasının boşuna olduğunu da ekliyor, böylece o zamana kadarki en uzun cümlesini de kurmuş oluyor. O yine de Cellat'ın Dünya'yı yok etme konusundaki kararlılığının tek nedeninin, Işınırma geçememek olmadığından emin.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Devrime inanmıştım. İnsanların birbirlerinden sorumlu olduklarını unutmayacaklarına; çılgınca yükselen bir üretim-tüketim döngüsü içinde kardeşlerinin büyük çoğunluğuna yalnızca ateşi eksik bir cehennem azabı çekirtmeye gönüllerinin razı olmayacağına; adaletin yoksul ve yoksunları öyle tutmak için değil, herkesin en azından gereksinim duyduğu kadarını alabilmesi için kullanılacağına; insanların yükselmek için başkalarının omuzlarına basmak zorunda olmayacağına inanmıştım. Oysa insanların çoğu benim gibiymiş: en yakınlarındaki birkaç kişi dışında, diğerlerine ne olduğu aslında umurlarında değil. İş taşın altına parmağını koymaya geldi mi ortada olmuyorlar. Devrim özgürlük demektir, şimdiyse bütün bütün ülkeleri içine alan, gittikçe genişleyen ve acımasızlaşan bir açık hava hapishanesi haline geldi. Öte yandan şunu görmemek de mümkün değil tabii: Sovyetler'de şiddet ve aldatmaca devlet yapısına sinmiş durumda, insancıl değerlere yalnızca gündelik yaşamın kuytularında rastlanıyor; Batıdaysa ilkeler belki insancıl ama şiddet ve aldatmaca gündelik yaşamın her yerine ve anına sinmiş durumda. Ayrıca açık hava hapishanesinin sınırları genişliyorsa, bu en başta Batı bunu istediği, en azından karşı çıkmak işine gelmediği için böyle. Yine de bir düşün tadının kekreleşmesinin, renginin bu derece koyulaşmasının özürü olamaz bunlar. Biz de

Hol y Sevner olarak bir kez daha uvalladık. Herkesten çok da ben – Stalin’i bile  ng remedim. Bağışlanması zor bir inatçılıkla hepimize, en çok da Dünya’ya zaman kaybettirdim. Doğuysa, beklendiği gibi karanlık ıktı – Işık doğudan yükselmiyor işte. Öte yandan, düşünüyorum da, insanlar umursamıyorsa ben niye umursamak zorunda olayım? Yanıtını bilmiyor muyum: bu benim işim, yalnızca işim de değil, görevim. Kendi kendimi bir gezegeni kurtarma görevine atamış, kendi kendini sürekli kılmayı başarmış bir örgütün başıyım; bu örgütün  yeleri tarafından seçildim, benden sonra geleceklerin seçimine de katılacağım. Bazen, Hol y Sevner’i denetleyen birilerinin olup olmadığını, en başta nasıl kurulduğunu merak ediyorum – Kayıtlar bu konuda kesin bir ketumluk içinde. Başıboş bırakılmamız, Dünya’nın da kendi kaderine terk edildiği anlamına gelmez mi, aslında bütün evrende kimsenin, ne olacağımızı umursamadığını göstermez mi? Bize, benim gibi birine nasıl güvenebilirler? Ben insanları sevmiyorum bile – yaptıkları her aptallığı, her hainliği, bütün kalpsizce eylemleri onlara karşı kullanıyorum, boş bencilliklerini görmezden gelemiyorum. Yalnızca görevim bu olduğu için çalışıyorum kılarını kurtarmaya, başka birşeyden değil. Bir profesyonelden en fazla ne beklenebilir.

Motivasyonu daha yüksek olan çalışma arkadaşlarımın  n n  açmam beklenebilir  rneğin. Bazen toplantıya giriyorum ve hiçbir şey demeden bir süre onları izliyorum – nasıl konuşuyorlar, birbirlerine nasıl davranıyorlar, kendilerinden hoşnutlar mı, bu görevi seviyorlar mı, başarmak gibi bir kaygıları var mı, yoksa herşey g r nd ğu gibi, kanıksanmış bir şamata düzeninden mi ibaret, kendi oyununu bıkmadan usanmadan sahneleyen solipsist bir tiyatro trupu muyuz biz, bizden sonra ağımıza d ş receğimiz, sahnemize çekeceğimiz oyuncular bizim yaptıklarımızı okuyabilsin ve kendi oyunlarına malzeme olarak kullanabilsin diye mi söylüyor ve eyliyoruz? Bir tımarhane mi burası? Çok sayıda bakıcımız var, dünyayı algılamamıza yardımcı oluyorlar, bunu yaparken de hastalığımıza uygun verilerle besliyorlar bizi, idare ediyorlar, kafa sallıyorlar gerektiğinde, saldırganlaşma eğilimi gösterdiğimizde yatıştırıyorlar. Tedavisi yok hastalığımızın, ayrıca bulaşıcı, o yüzden yalıtılmamız gerekiyor. Burada, köşemizde, koca bir gezegenin kaderini belirlemeye ya da değiştirmeye çalıştığımızı d ş neduralım, tek bir bulutun saygısını kazanabilmiş değiliz henüz.

O’nun Düşkapanı.

Onu hiç arayıp sormadığı için serzenışte bulunmak amacıyla Gezgin’in yanına yürüyor O, öbür karakteri ancak iyice yaklaşınca fark ediyor; aynı anda o da O’yu fark edince göz göze geliyorlar, ikisi de çekmiyor bakışını, O’nun kalbi ağzına geliyor – sonunda Zürafaları Lekeleme Komitesinin bir üyesiyle tanışacak.

Zürafaları Lekeleme Komitesi, galaksiler çapında Işınım denetimi yapmakla yükümlü bir kurum – galaksilere dağılmış olan Toplam Bilincin bu galaksilere dahil olan gezegenlerdeki parçalarının, Işınıma geçme yolunda düzenli bir gelişme gösterip göstermediğini saptıyor ve Bilincin belirlediği her gezegene verilen lekesiz zürafa stokuna, bu saptama uyarınca müdahale ediyor. Herşey yolundaysa, yani gezegende Işınıma doğru iyi bir ilerleme görülüyorsa, lekesiz zürafalara dokunulmuyor; eğer aksaklıklar varsa, bu aksaklıklar ölçüsünde zürafaların bir kısmı lekeleniyor. Galaksiler Toplantısında, lekesiz zürafa stoku tehlikeli düzeye inen gezegenler hakkında sert kararlar alınabiliyor; kronikleşmiş durumlarda gezegenin imha edilmesine ve böylece evren genelindeki Işınıma geçme sürecini olumsuz etkilemesinin engellenmesine bile karar verilebiliyor. Birleşik Galaksilerin bazı köşelerinde Komiteden pek fazla hoşlanılmadığını tahmin etmek güç olmasa gerek.

Gezgin başını çevirdiğinde görüyor O’yu, kaşlarını kaldırıyor, Komite  yesine dönüyor yeniden. Daha kötüsünü de g rd ğu için O bu selamın selam-bile-sayılmaz niteliği üzerinde durmuyor; Gezgin tanıştırmadığı ve hatta varlığının farkında olduğunu gösteren hiçbir şey yapmadığı için Komite üyesiyle kendi tanışıyor: adı Karac, yaklaşık olarak. O’ya gösterdiği ilgi Gezgin’i belli ki sıkıyor, ama O’nun gitmeye hiç niyeti yok.

O’nun Dünyalı olduğunu öğrenince Karac bir an duraklıyor, ama patavatsızlığı her halinden belli olduğu için, bu duraklamanın ardında başka –ve çok tanıklık- bir hesap görüyor O. Kısa bir süre sonra Komitenin incelemelerde bulunmak için Dünya’ya gideceğini, ama zaten yok sayılacak düzeye inmiş lekesiz zürafa stokunun aynı düzeyde kalmasını bile beklemediklerini, bu “küçük mavi gezegen”in, galaksisindeki en kötü performansı sergilediğini söylüyor Karac. Kendi sözlerini çok komik bulduğu anlaşılıyor.

O Gezgin'den bir tepki gelmesini bekliyor, gelmeyince onun da yakınlarda Dünya taraflarına gideceğini söylediğini anımsıyor – Gezgin'in Komiteyle nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmediğini fark ediyor aynı anda. Komitenin Dünya'ya neden bu kadar yüklendiğini soruyor O. Karac'ın iri suratı daha da irileşiyor gülerken – özel muamele yapmadıklarını, aynı durumda binlerce gezegenin olduğunu söylüyor, garip kahkahalarının arasından. Bunu söyledikten sonra O'ya sokulmaya kalkması kötü bir zamanlamadan da öte, zamanlama diye bir kavramdan tümüyle habersiz olduğunu gösteriyor, ama sabırlı bir şekilde bu salvoyu savuşturuyor O. Anlayamadığı birşey var yine de: Zürafaları Lekeleme Komitesi bütün bu gezegenler hakkında olumsuz rapor verirse, Galaksiler yönetimi buralarda yaşayan sayısız canlıyı yok mu edecek? Ne adına?

Bildiği yanıtları sinir bozucu gülme efektleri eşliğinde duyunca dayanamıyor O – Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Kimsiniz ki siz? Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz? Yaşamdan, yaşamın yok edilmesinden bahsediyoruz. Karac'ın Gezgin'e “nereden buldun bunu?” bakışı fırlatması dayanılır gibi değil – o hırsıyla uyanıyor O.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Bugün üç projeye birden onay verdim – Duteron yeni bir din geliştirmeye başlıyor, Jahiveh bir oyun şirketi tasarlıyor, Eilohis de doğrudan Işınımın örgütlü bir şekilde gerçekleştirilmesini sağlayacak bir sistem önerisi geliştiriyor. Utracek hepsinin yazınsal gereksinimlerini karşılamayı üstlendi.

Duteron'un yeni dininin başlıca özelliği, daha öncekilerle karşılaştırılamayacak ölçüde ironiye yer vermesi olacak. Bunun doğru bir strateji olup olmadığını çok düşündüm – insanları ironi etrafında birleştirmek mümkün olabilir mi? Diyelim ki mümkün; böyle bir “birlik”ten nasıl bir enerji beklenebilir? Öte yandan, ironik yaklaşımı (düşmanı küçümsemek dışında) tümüyle yoksayan, mizahın inançla herhangi bir ilgisi olabileceğini reddeden denemelerden kaydadeğer bir sonuç almış olduğumuz da söylenemez. Belki insanların kendi zayıflıklarıyla kendi kendilerine başa çıkmayı becerdiği ve kusursuz varlıklara artık gereksinim duyulmadığı bir çağda, eğer böyle bir çağ gelirse, komik yanları, beceriksizlikleri, mizah duygusu olan bir tanrının etrafında birleşmek, daha aydınlık, daha parlak bir bütüne ulaşmayı mümkün kılar. Olabilir. Bazı teknik sorunlar var yine de: doğru dürüst bir peygamber bulmak eskisi gibi kolay değil artık, özellikle de sıfırdan başlayacak bir din için. Gerçi bu hiçbir zaman kolay olmadı, o yüzden de var olan çeşitlemelere gidildi, Ebrehim'in bulduğu formülün türevlerinin kullanılagelmesinin de gösterdiği gibi. Duteron bu kez tümüyle farklı birşey yapmaya kararlı – ondan bunca zaman sonra yeni bir fikir çıkması beni bile heyecanlandırdı, o yüzden açık çek verdim.

Yine de Jahiveh'in projesiyle karşılaştırıldığında bu benim çok daha alışık olduğum bir girişim türü. Jahiveh'in önerdiği oyun şirketi insanı düşündürüyor açıkçası. Şimdiye kadar dolaylı pek çok iş yaptık yapmasına, ama bu bir bakıma en hincesi. Şirketin simgesi elli iki kareli, mor-beyaz bir satranç tahtası – bildik oyunlara yeni kurallar, yeni biçimler vermek, şirketin yapacağı şey bu. Ayın bile karanlık bir yüzü var, değil mi. Asıl tasarlamak istediği oyunun zamanı gelene kadar onyıllarca, belki de daha fazla bir süre boyunca kendini geliştirecek bu şirket, oyun teknolojisi konusunda tüm rakiplerini alt edecek, endüstrinin kurallarını, sınırlarını o belirleyecek. O zamana dek her türlü oyun konusunda çalışmalar yapacak, analizlerini dünya çapında bir örneklemden süzecek, bunları kesinlikle sır olarak saklayacak – gerçek eylem günü geldiğinde elindeki en önemli silah bu bilgi olacak çünkü. O gün, Eilohis'in başka bir kanaldan temellerini hazırlamış olduğu projeyi gerçekleştirebilecek tek kurum, Jahiveh'in şirketi olacak. Eilohis şimdiden, çeşitli fizikçi ve matematikçilerin Işınım konusunda çalışmaya yönelmesi için gerekli yol göstericileri yerleştirdi. Henüz gerekli kavramları bile bulabilmiş değil yirminci yüzyıl bilimi, ama bu işler böyledir – bilimsel “ilerleme”lere yandan, belli etmeden destek vermek, sosyal konulara göre bin kez kolay, o yüzden çok büyük bir sorun değil. Utracek'in işiyse enikonu zor: öncelikle Duteron için, alışık olmadığı bir kutsal kitap yazması gerekecek; ardından Jahiveh'in şirketinin geliştireceği oyunlar için senaryolar üretmesi lazım. Bunlar dışında, yazmak istediği bir başka kitap var: yalnızca el altından dolaşıma sokulacak, sürekli yenilenecek bir “çağ” kitabı – muhalif gözükken bir söylem geliştirip, insanları ters yoldan Işınıma götürmeyi planlıyor.

Öyle bir an geliyor ki, kim olduğumu, ne yaptığımı, buranın neresi olduğunu anımsamak için düşünmem gerekiyor – böyle yaşamayı hak etmek için en fazla ne yapmış olabilirim?

O'nun Düşkapanı.

O'nun hiddeti dinmek bilmiyor – kendi yarattıkları saçmasapan bir oyuna gömülmüş, gözü başka hiçbir şey görmeyen, başka önceliklerin olabileceğini düşünmek bile istemeyen, az gelişmiş bir yaratıklar sürüsünün koca evrene hükmettiğine, kendi uydurdukları birtakım kurallara bağlı kalmak adına milyarlarca canlı türünü gözlerini kırpmadan ve tek bir kalp vuruşu sektirmeden yok etmeye hazır olduklarına bir türlü inanmıyor. Bunun engellenemez birşey olduğunu, yok olma saati vurmak üzere olan binlerce gezegenin yapabileceği hiçbir şey olmadığını kabul etmiyor içi. Galaksi Ombud Bürolarından birine gidiyor şikayetini dile getirmek için – şikayetinin hangi kategoriden olduğunu anlaması ve engelli koşu parkuruna benzeyen, otomatlara dert anlatma sürecini geçip canlı bir memurla görüşmeyi başarması inanılmaz uzun sürüyor. Evrenin Dönüşümü ile ilgili yasa ve mekanizmaları dava etmek istediğini söylediğinde, işinin büyük bölümünü oluşturan yarı-kaçık ve kaçıkları çoktan kanıksamış olan memur, müşterinin bir bardak su siparişini yeterli bulmamış garson tavrıyla, Hepsi bu mu, diye soruyor. Değil, diyor O, Zürafaları Lekeleme Komitesini, Birleşik Galaksiler Yönetimini ve Cellat'ı da ekler misiniz? Memur O'yu başından savıyor.

İnatla, uğraştığı makinenin aldırırsızlığına yenilmeden, en baştan başlıyor aynı sürece, bir memura ulaşabildiğinde olabildiğince çeşitli taktikler deniyor – sevecen oluyor, tehdit ediyor, kendini acındırıyor, yalvarıyor, bilgiçlik taşıyor, rüşvet teklif ediyor, cazibesini kullanıyor, ama derdini aktarmayı bile başaramıyor. Ombud Bürolarının yetki alanı, evrene yönelik şikayetleri kapsamıyor belli ki.

Gezgin'i gördüğünde bu çabalarından ona söz ediyor, ama onun da Işınımına geçemeyecek gezegenlerin yok edilmesini tümüyle doğal ve doğru bulması, işin içinde Dünya olmasaydı O'nun böyle bir donkişotluğa kesinlikle kalkışmayacağından emin olduğunu söylemesi, O'yu herşeyden çok hayal kırıklığına uğrattırıyor – nedense Gezgin'in bütün o nasırlı halinin altında “insancıl” bir nokta olduğuna inanmıştı, oysa gerçek hayattaki Gezgin, onu yalnızca itici ve beyni yumuşamış bir baş belası olarak görüyor.

Başka bir yol izlemeye karar veriyor O – üstüne çarpı atılmış bu gezegenlerin hangileri olduğunu öğreniyor önce; bu kez şanslı, çünkü cazibesi işe yarıyor – Kamu Geliştirme Kayıtlarında çalışan bir memurun birlikte yemek yeme ve karşılıklı mastürbasyon yapma teklifini gülümseyerek kabul ediyor. Liste gerçekten de çok kabarık ve adını bile duymadığı yerlerden oluşuyor – hepsini tek tek dolaşılıyor O, gördüklerini kaydediyor. Tümüyle amatör işi kayıtlar bunlar, üstelik sıkıcı ve yavaş, hiçbir şey olmuyor, ama bir süre sonra, evet belki biraz uzun bir süre sonra, birşeyler dokunuyor izleyene – on binlerce sikkeden oluşan bir kataloğun, inatçı gözlerle bir yaşamın, bir dönemin, bir unutuşun küçücük bir sırrını istemeye istemeye bağışlaması gibi, O'nun kayıtları da, *henüz* boş bir mezarın müstakbel sakinlerinden gelen bir sese kulak verdiği için olsa gerek, giderek içine çekiyor izleyeni: garip bir iç mantık, gezegenden gezegene süren ve büyüyen bir pathos, beklenmedik benzerlikler, kendiliğinden ortaya çıkan hüznü bir gülümseme; finaldeyse, kaçınılmaz olarak, küçük mavi gezegen, dış görünüm.

Ardından bir dilekçe hazırlıyor O – Zürafaları Lekeleme Komitesinin gezegen performanslarıyla ilgili saptamalarına karşı çıkmayan, ama bu saptamalardan yola çıkılarak ortaya konan önerileri sorgulayan; Evrenin 18. Dönüşümü gerçekten bu kadar önemliyse, bunun fire verilmeden yapılmasının daha da önemli olacağını, dolayısıyla geri kaldığı ya da başarısız olduğu düşünülen bu gezegenleri gözden çıkarmak yerine, Işınımına geçmelerine nasıl katkıda bulunulabileceğinin saptanması gerektiğini savunan bir dilekçe. Bunu ve kayıtlarını doğrudan Galaksiler Toplantısı Sekreteriyasına gönderiyor O.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Duteron bugün, “Kronk” adını verdiği yeni dinle ilgili son raporunu sundu. Bu kez de olmadı, bu din de kitleleri istediğimiz ölçüde harekete geçiremedi, kısa bir süre için çok neşeli günler

geçirmemizi sağladıysa da. Üzütüsünü belli etmemeye çalışıyordu ama herkes, uğradığımız başarısızlıktan Duteron'un kendini sorumlu tuttuğunu biliyordu. Açıkçası suçun kimde olduğu ya da nerede hata yaptığımız beni artık ilgilendirmiyor – Kronk'tan çıkaracağımız tek ders, dinlerin modasının geçtiği. Birden yok olmayacak büyük olasılıkla – artık bizim elimizden çıktı, kendi hayatını yaşayacaktır bundan sonra, yaşayabildiği kadar. Bunu mürettebatın bir kısmı benden önce gördü, farkındayım; şimdi iş bunu Duteron'a anlatmakta. Sonra da ona yeni bir görev tanımı çıkarmak gerekecek.

Yine de hiç değilse bir umut ışığı belirmişti – bir süre herşey yolunda gitti, Utracek'in yazdığı kutsal metinle ilgili gizemli bir hava yaratıldı, oldukça sağlam bir örgüt yapısı kuruldu, üye sayısı hızla arttı ve önemli konumlarda bulunan çok sayıda insan Kronk'a katılmaya başladı. Fakat sonra peygamber olarak seçtiğimiz adam kifayetsiz çıktı. Zaten baştan gözüm tutmamıştı – kalabalıktan hoşlanmayan adamdan peygamber olur mu? Aynı zamanda da köylüydü – uluslararası bir bakışı yoktu olaya, Kronk'u yerel bir spesiyalite olmaktan çıkarma niyeti göremedim ben onda. İşin ilginç, kendi de bir ölçüde farkındaydı bunun sanırım, yerini alacak yeni bir peygamber bulma fikrini o attı ortaya. Ama olmadı, yokuş aşağı gitti herşey.

Bu operasyondan kurtarabileceğimiz ne var, bence ona bakmalıyız. Elimizde Kronk Üçlemesi var – üçüncü cilt önemli değil, zaten roman olarak piyasaya sızdırıldı bile; Utracek'in önerisi, ilk iki cildi birleştirmek ve bunu, önerdiği “çağ” kitabının temeli yapmak. El altından dolaşan gizli bir kitabın çekiciliğini sorgulamıyorum tabii, ama hem gerçekten dolaşmasının, hem de dolaştığı alanın gerçekten geniş olmasının gerektiğini düşünüyorum. Bu da dil ve format konusunda sorunlar yaratıyor – Utracek bunları çözeceğini söyledi.

Kronk'un düşmesiyle iki silahımız kaldı şimdi – biri Eilohis'in Proje'si, diğeri de Jahiveh'in Games'i. Utracek'in çağ kitabını bunlara eklemeyi ve tek bir “Büyük Saldırı” düzenlemeyi önerdim mürettebata; onların da aklına yattı bu fikir. Başka türlü de sanırım mümkün değil zaten: bu haliyle bile Büyük Saldırının gerekleri bizim sınırlarımızı zorlayacağına benziyor, oysa asıl oyun daha başlamadı bile.

Asıl oyunun çoktan bitmiş olması da bir olasılık tabii. Uygulamaya konmuş bir masalın varlığını hala saptayamamamız, bir masalın uygulamaya konmuş olma olasılığını yok etmiyor. Avrupa Birliği'nin organik bir bütün haline gelmeyi sonunda başarmasının Bremen Mızıkacılarıyla bir ilgisi olup olmadığını tartıştık – yüzeysel bazı benzerlikler varsa da ikna olduğumu söyleyemem. Gönülümüz yok, ondandır belki.

O'nun Düşkapanı.

O'nun dilekçesi, Birleşik Galaksiler Yönetimi bünyesinde beklenmedik derecede olay yaratıyor – Galaksiler Toplantısı Sekreteryasına en son kimin ne zaman dilekçe verdiğini anımsayanlar yok denecek kadar az; dahası, böyle bir prosedürün olup olmadığından bile kimse emin değil. Dilekçe verildikten sonra hakkında nasıl bir işlem yapılacağı, Toplantı gündemine alınıp alınmayacağı, bir tür alt komisyonda değerlendirilip Toplantıya bilgi mi verileceği konusunda Galaksiler bürokratları arasında eni konu ciddi bir tartışmadır sürüyor.

Ancak O için asıl ilginç olan, Cellat'ın verdiği sert tepki. Ortalığı karıştıran bu yaratığın kim olduğunu öğrenmek için araştırma emrini veren Cellat, O'nun Dünyanın Ruhu olduğu bilgisini Gezgin'den alınca küplere biniyor ve Gezgin'e, O'yu bizzat kendi elleriyle öldürmesi emrini veriyor. Gezgin O'nun öldürülemeyeceğini anlatmıyor Cellat'a, emri alıp O'ya gidiyor. Karşılaştıklarında bu kez O Gezgin'in suratını görmek istemiyor – bir sürüngenin ahlak düzeyine sahip bu uzay müfettişiyle artık işi olsun istemiyor. Gezgin'in bu karara aldırış etmeden, hiçbir şey olmamış gibi O'nun peşinden telaşsızca gitmesi ve takipçisinden kurtulamayan O'nun son çare olarak uyanmaya yöneleceği anda, Cellat seni öldürmemi istiyor, demesi, O'yu her ne kadar tiksindirirse de, ilgisini yakalamayı başarıyor.

Gezgin'in O'ya karşı tavrında köklü bir değişiklik yok aslında – hala bir böcek konuşuyormuş gibi davranıyor, ama en azından artık konuşuyor. Cellat'ın Toplantı öncesinde galaksi önderleriyle görüşerek Kırmızı Çizmeli Kedi masalının bir an önce uygulamaya konması ve O'nun dilekçesinin sümenaltı edilmesi karşılığında, kendi güneş sistemindeki gülme tekeli Zürafaları Lekeleme Komitesine devretmeyi önerdiğini anlatıyor. Bazı galaksi önderleri, açıkça Cellat'ın karşısına çıkmaya cesaret edemese de O'nun dilekçesini bir muhalefet odağı olarak

kullanabileceklerini anlamış durumdalar, o yüzden de dilekçenin Toplantıda görüşülmesini sağlamaya çalışıyorlar. Cellat'sa bunun tümüyle farkında olduğu için, konuyu mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ve Toplantı süreci dışında çözümlenmeye çalışıyor. Zürafaları Lekeleme Komitesinin de bir an önce Dünya'ya gitmesi için bastırıyor – ahlak yapan, Yönetimin zamanını çalan ve Işınımı geciktiren bu gezegenin ne kadar sefil bir halde olduğunu Komitenin de doğrulamasını istiyor belli ki.

Çizmeli Kedi masalını anımsamaya çalışıyor O: yaşlı değirmenci ölünce üç oğlundan en küçüğüne bir eşekle bir kedi kalıyor yalnızca. Kedi yeni sahibinden bir çift kırmızı çizme istiyor, karşılığında onu çok zengin yapacağını söylüyor. Bunun için öncelikle kralın dikkatini çekmeye çalışıyor ve yeni efendisi adına küçük armağanlar yolluyor saraya. Sonunda Prenses kırmızı çizmeli kedinin efendisiyle tanışmak istiyor; kedi Kralla Prensesi efendisine götürüyor, ama gösterebileceği görkemli bir şatoları olmadığı için bir numara çevirmesi gerek, ayrıca efendisinin üstü başı da bir efendiye yaraşır durumda değil. Bu yüzden kedi önden gidip değirmencinin küçük oğluna soyunmasını ve hemen nehre atlamasını, haydutlar tarafından soyulduğunu anlatmasını istiyor. Belli ki bu planın ek bir yararı var: Prensesin herşeyi açıkça görmesi. Nitekim beklenen etki sağlanıyor; gerisi kolay – kedi koşarak Tepegöz'ün şatosuna gidiyor (yolda geçtiği köylerde yaşayan köylülerden, bu toprakların kime ait olduğu sorulursa efendisinin adını vermelerini rica ediyor. Konuşan bu kediyi çok eğlenceli bulan köylüler, denileni yapıyor), Tepegöz'e yağ çekerek onu bir Alicengiz oyunuyla fare haline gelmeye ikna ediyor, fareyi yiyor ve şatoya sahip oluyor. Kralla Prenses bu şatoda krallar ve prensesler gibi ağırlanıyor, iki genç evleniyor, bundan büyük mutluluk olamayacağı için de masal burada bitiyor.

O, Cellat'ın neden bu masalı seçtiğini anlamakta gecikmiyor: bir çizmelikedeki edasıyla Işınım hizmet eden Soyтары, önündeki en büyük engel olan Tepegöz Dünya'nın sonunu zekice bir dalavereyle getirecek ve Cellat adını hak edecek, en büyük ödül de onun olacak. Karşılık olarak istediği tek şeyse biraz gösteriş, biraz onur – bir çift kırmızı çizme. O, masalın içinde gizli olan kritik dönüm noktasını da aynı hızla ve doğru olarak saptıyor: Tepegöz o kadar saf olmasa ve bir kedinin yanında kendini fareye dönüştürmeyi kabul etmese, Kırmızı Çizmelinin planının alt-üst olacağı açık. Bunu Dünya'dakilere haber vermenin bir yolu olmalı.

Gezgin, O'nun büyük zorlukla dile getirdiği yardım ricasına yanıt bile vermiyor. Dünya'ya gidip Holéy Sevner'la görüşmesi hiç de zor değil oysa. Cümlesi daha bitmeden O da pişman oluyor zaten; Gezgin'in birşey demesini beklemeden arkasını dönüp uzaklaşmaya başlıyor. Duyup duymayacağını umursamazcasına normal bir sesle, Mutsuz Şah İsmandemir'i görmesini öğütlüyor Gezgin.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

İstanbul konusunda ikna olmuş değilim. Holéy Sevner'da uzun bir süredir, sanırım yüzyıl başından beri süren bir İstanbul hayranlığı var, nedenini kestiremediğim. Bir tür Oryantalizm belki. Gizemden, enerjiden, birtakım işaretlerden söz ediliyor, kendi küllerinden doğacak bir anka kuşuna benzetiliyor – ben göremiyorum. Mürettebat, son kurşunumuzu İstanbul'da sıkmamız konusunda kararlı, o yüzden hem Kronk'u, hem de Games'i, İstanbul'u merkez alarak kurmak istemişlerdi – neyse ki fizik araştırmaları konusunda söyleyecek sözleri yok. Bu bana maça iki-sıfır yenik başlamak gibi geliyor – kendi yerlisi bile farkında İstanbul'un yalnızca bir köy olduğunun. Çeşmebaşının ne gizemi, ne enerjisi olacak yani? Uluslararası bir boyuta geçemeyeceksek ne anlamı var yaptıklarımızın? Kendinden menkul bir gizem ve önemle olacak şeyler değil ki bunlar – dünyadaki herkesin almaya hazır olması gereken bir mesajdan söz ediyoruz, İstanbul bulabileceğimiz en uygun verici mi bunun için?

Benim adayım Dublin. Mürettebat da bunu saçma, hatta komik buluyor. Kimsenin önemsemediği bir adacığın kenarda kalmış, ufacık başkentinde ne bulduğumu anlamıyorlar, İstanbul'a köy dedikten sonra buraya, yönelmemi en hafifinden ciddiyetsizlik olarak değerlendiriyorlar. Değil oysa. Benim işaretlerim çok daha somut: bilgisayar teknolojisinin merkezi olmaya aday bir şehir bu, yani önümüzdeki yüzyılı tanımlayacak olan teknoloji. Milliyetçilik ve din sorunuyla zaman kaybediyor şimdilik, ama bunun fazla uzun sürmeyeceği, 70-80 yıla kalmadan bu düğümlerin çözüleceği çok açık bence. Sıradan bir kapital merkezi olmayacak Dublin, gerçek anlamda bir yönetim merkezine dönüşecek – sıradanlığı bunun en büyük garantisi. İstanbul'un gerçekten farklı bir enerjisi

varsa eğer, bu onu seçmememiz için bir neden oluşturuyor asıl – doğasını bilmediğiniz enerjilere hükmedebileceğinizi varsayamazsınız. Deli bir at, yarışın bitimine çeyrek kala üzerinden fırlatabilir sizi. Dublin’i okuyabiliyorum; İstanbul’daki sözüme işaretleriyse kimsenin bırakın deşifre etmeyi, gerçekten gördüğünü bile sanmıyorum. Kendi kendinden beslenen bir efsane bu şehir ve Holéy Sevner’ı ona malzeme etmeye hiç niyetim yok.

III. KADIN, İŞTE OĞLUN!

Holéy Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Kaptan Neeling, Utracek, Jahiveh, Eilohis, Duteron, Papavka.
Tutanağı Yazan: Redaktu.

Geçen toplantının yapılamamış olmasından dolayı şişen toplantı gündemi, Proje’nin çok yönlü bir soruşturma sonucunda sahtekarlık ve kamu kaynaklarını kötüye kullanmaktan suçlu bulunacağı kesinleşmesi ve meditatif enerji üretiminin belirsiz bir süre için askıya alınmasının beklenmesi nedeniyle iyice içinden çıkılmaz bir hal aldı. Kaptan Neeling mürettebata morallerini bozmalarını, herşeyin bitmiş sayılmayacağını anlatmaya başladı, ancak cümlesinin sonunu getirememesinden, kendi söylediklerine ne kadar inandığı hakkında çeşitli çıkarımlar yapıldı.

Jahiveh: En baştan büyük bir hata yaptık bence; ekvatora, hatta kutuplara enerji istasyonları kurma fikri neyse de, dünyanın merkezine de kırk bin kişilik bir istasyon kurulmasında ısrar edince bir dalak yarılması durumu hasıl oldu tabii.

Redaktu: Eninde sonunda Proje’nin Vezüv’de yaptığı kazının belli bir derinlikten ileri gidemediği ve bütün dünyanın gözünü boyamaya çalıştığı anlaşılacaktı, nasıl oldu da aksine inandık bilemiyorum. Basiretimiz bağlandı resmen. Böyle safdillik olur mu canım.

Eilohis: Safdillikle ne alakası var. Vezüv kazısının simgesel önemi vardı yalnızca, sürekli ilerleme olacak diye birşey yoktu ki. En başta Proje yönetimi böyle bir beklenti yaratmasaydı bunlar olmazdı. Adamlar kendi kaderlerini kazıya bağladılar.

Redaktu: Sen de Deborah’la uğraşacağına işinle ilgilenseydin belki bu beklentilerin doğmasını engelleyebilirdik.

Neeling: Arkadaşlar, hepimizin sınırları gergin, burada hiç kimse olayların bu şekilde gelişmiş olmasından mutlu değil herhalde, onun için sertliği boş yere tırmandırmayalım. Şimdi ne yapacağız, onu konuşalım asıl.

Kaptan Neeling’in niçin kendini bu kadar yapıcı ve uzlaştırıcı olmak zorunda hissettiği, kimseye açamadığı cinsel dürtülerinin olup olmadığı kısaca tartışıldı; uzun zamandır kan kokusu ve kemik sesi gelen toplantılar yapılmadığına dikkat çekildi ve bu iyi dönemin, Holéy Sevner’ın en köklü gelenekleri üzerinde olumsuz etkisi olduğu saptandı.

Neeling: Hedef saptırmayalım, hedef saptırmayalım lütfen – aramızda kimlerin gizli cinsel eğilimleri olduğunu hepimiz biliyoruz, açtırmayın bayramlık ağzımı.

Duteron: Kaptan siz efendiliğinizden söyleyemiyorsunuz ama ben hislerinize tercüman olacağım, kusura bakmayın. Jahiveh, piçini ortalara salmayıp göz kulak olsaydı böyle saçmalıklar yaşanmazdı.

Papavka: Jahiveh ne yapsaydı ki? Bence birşey yapamazdı, ama suç bizde, daha en başından, sırf onun oğlu olduğu için, Ebrino'nun Proje'ye önder olmasını engellememiz lazımdı. Bence bu skandal, Soyтары'yla yaşanan olaya çok benziyor. Cüzzamlı gibiyiz yahu, kime dokunsak eritiyoruz.

Neeling: Aslında Ebrino'nun Dünya Birliği bürokrasisinde yükselmesine ve sonra Proje'nin başın geçirilmesine niye itiraz edecektik ki başta? Hatırlasanıza, o sıralarda nasıl da arayıp bulamayacağımız bir adam diye birbirimizi kutlayıp duruyorduk, Jahiveh'i bir öpmediğimiz kaldı. Adamda karizma vardı, çevresindeki herkesten ve bütün rakiplerinden farklıydı, kendi sınıfında tekti, vizyonu vardı, oraya ulaşmasını sağlayacak itici gücü vardı – eh, daha ne? Öyle bir avazda harcanacak adam mıydı, yapmayın. Ama işte Musak'la uğraşmaya başlayınca, Ekva'yı rakip belleyip garip birtakım işlere kalkışınca sapıttı. O aşamada müdahale edebilirdik işte. Ama Eilohis'e katılıyorum – dünyanın merkezine yapılan kazı, gerçekleştirilemese bile birleştirici bir değeri olan bir metaforu, bir tür ters Babil Kulesiydi, bir tür boş göstergeydi, kendi gerçek varlığının çok ötesinde bir anlam yüklenmişti. Onsuz yapamazdık, çünkü Proje'yi özetleyen, insanlara benimseten, içgüdüsel olarak içlerine almalarını sağlayan birşeydi.

Jahiveh: Burada hatibe sataşma var, söz istiyorum. Tamam, Duteron'dan doğru dürüst bir mizah anlayışına sahip olmasını beklemiyorum, haksızlık olur çünkü, ama Ebrino'nun marifetlerinin faturasının bana çıkarılması da haksızlık. Anladık, yapmışız bir gençlik hatası, görevimizin gereklerine uymamışız, ama insaf, kendi çocuğumu bütün ömrü boyunca yalnız bıraktım ben, ikimiz için de daha büyük bir ceza olabilir mi? Ayrıca bu kurulda Ebrino'yu kayıracak herhangi bir kararın çıkmaması için öncelikle bana güvenebileceğinizi herhalde bu saatten sonra size anlatmam gerekmiyor. Ama şimdi çocuk Proje'yi çıkmaza soktu, kendine yazık etti ya, bütün bunlar sıfırlandı. Belki de haklısınız tabii, ben de herşeyin benim yüzümden olduğunu düşünüyorum aslında, galiba öyle yani.

Eilohis: Galiba Duteron da bunu demek istemişti.

Redaktu: Ebrino'dan hiç haber yok, değil mi? Biliyor muyuz ne yapacağımı?

Neeling: Hayır, ama Ekva olayı aklıma kötü olasılıklar getiriyor benim. Ebrino Ekva'ya kafayı boşuna takmadı tabii, onun açısından bakarsak haklıydı, ne kadar bilgisi vardı Ekva hakkında bilmiyoruz gerçi, ama sonunda Ekva Soyтары'nın adamları tarafından öldürüldü. İnsan düşünüyor, Soyтары'yla Ebrino işbirliği mi yaptı diye.

Redaktu: İyi de Ebrino cinayeti başkasının işlediğini düşünüyordu.

Eilohis: Bilinmez ki. Belli olmaz. İşbirliği yapmış olmaları da gerekmez ayrıca – belki Soyтары Ebrino'nun aslında müttefiki olduğunu anlayınca, asıl tehlikenin Ekva olduğunu da fark etti. Ebrino herşeyi mahvederken Ekva yaşıyor olsaydı belki bir şansımız olurdu.

Jahiveh: Valla Ebrino için ağzınıza geleni söyleyin, ama Dünya'ya ihanet edip Soyтары'yla işbirliği yapacağımı sanıyorsanız hiçbir boktan anlamıyorsunuz demektir. Ebrino kendi gücüne hayran budalanın teki olabilir, ama Soyтары'nın gerçek yüzünü göremeyecek kadar da budala değildir. Haa, Deborah meselesini konuşalım diyorsanız o başka.

Toplantının bu aşamasında Deborah'ın mı Ebrino'nun mu daha budala olduğu tartışıldı, Eilohis ve Jahiveh'in cinsellik konusundaki zaafı karşılaştırıldı, Deborah'ın Eilohis'ten çocuk yapmış olup olamayacağı, yaptıysa bu çocuğun torunlarının şimdi neyle uğraşiyor olabileceği hakkında fikir yürütüldü. BMA'nın bu aileden olma olasılığından söz edilince gözler yine Jahiveh'e çevrildi – Games'in Kuzeydoğu Kanadı'ndaki bağımsızlık hareketini ve özellikle BMA'yı desteklemek istemesinde, Jahiveh'in Eilohis'le suç ortaklığı yapmış olmasının payı olup olmadığı ele alındı, ama işler iyice karıştığı için fazla ilerleme sağlanamadı.

Neeling: Sohbetinize doyum olmuyor, ama durum hakikaten vahim çocuklar.

Duteron: Kaptan, durumun biz de farkındayız – aramızda konuşuyorduk da geçen gün, şöyle radikal bir öneri çıktı ortaya.

Neeling: Alıştırma alıştırma söyleyin, ne olur.

Papavka: Holéy Sevner için biraz zor birşey tabii. Bekleyelim diyoruz. Yani hiçbir şey yapmayalım bir süre. 2229'a şunun şurasında ne kaldı ki? Ondan sonra bizi kim tutar.

Jahiveh: Hem belki o arada kendi kendine beklenmedik bir düşüş olur, hani kader filan.

Neeling: Dalga mı geçiyorsunuz siz? Durumun gerçekten farkında değilsiniz galiba. Zürafaları Lekeleme Komitesinin Dünya'ya geldiğine dair işaretler var – Dünya Birliği'nin çeşitli başkentlerinde, beklenmedik anlarda mesajları yayınlanıyor bir süreden beri. Bunlar da öyle bürokratik tatlısu mesajları değil. Düpedüz savaş açmış herifler insanlara karşı. O kadar da pervasızlar ki hayret ediyor insan, Komite dediğin alt tarafı bir değerlendirme kuruluşu, böyle militan laflar ettiklerine göre arkaları bu kez sağlam. Ya da Galaksiler Toplantısı çoktan oldu, biz hakemin düdüğünü duymadığımız için oynuyoruz hala.

Redaktu: Ben sanmıyorum Toplantının yapıldığını. Ama Komitenin burada olması, Toplantıya çok az kaldığını gösteriyor olabilir – toplantıya sunacakları raporun rengi de belli, baksanıza.

Neeling: Öyle. O yüzden, sevgili mürettebatım, her türlü bekleme fantazisi ikinci bir emre kadar yasaklanmıştır. Şimdi, konuşmamız gereken birşey var, Komitenin bir duyurusu: “Siz gelmeden önce onlar vardı. Siz gittikten sonra da onlar olacak. Onlar kimsenin hizmetkarı olamayacak kadar onurlu yaratıklardır, ama bunu anlamamız beklenmiyor. Evrenin düzeninin sağlanmasında onlarla işbirliği yapıyoruz ve bundan gurur duyuyoruz. 17. Evrene kötü kokusunu yayan insan soyunu ortadan kaldırdığımızda Kutlama büyük olacak.” Doğrulamış olduğumuz kadarıyla bütün dünyada yayınlanmış bu.

Jahiveh: Kepazelik. Küstahlık. Ne bu böyle, parmakla gösterir gibi, ayıp derler birşey vardır canım. Ceza puanı yazacaksanız yazın, hakaret etmek ne oluyor? Hem “onlar” kim? Biz miyiz? Aramızdan bazıları ölümsüzlük sözüne karşılık davayı sattı mı yoksa? Jahiveh?

Neeling: Cıvıtmayın hemen. Hayır, “onlar” biz değiliz, ama kim? Dünyada kim bu canilerle işbirliği yapar?

Papavka: İnsanlardan söz edildiği ne malum? Belki zürafalardır, kendi aralarında toplanıp lekesiz olanları yok etmeye karar vermişlerdir. Muhakkak kıl oluyordular zaten.

Neeling: Teşekkür ederim Papavka.

Duteron: Zaman kaybediyoruz. Sürekli olarak rakibin bir adım gerisindeyiz – onun ne yaptığını, ne yapacağını anlamaya ve ona göre taktik geliştirmeye çalışıyoruz, ama artık bunun için çok geç bence. Soyтары hangi masalı uygulayacakmış, Komite ne yapıyormuş, kimlerle işbirliği içindeymiş, bırakalım artık bunları, işimize bakalım, kendi stratejimiz yok mu bizim?

Redaktu: Gerçek bir dindar gibi konuştun Duteron.

Neeling: Ve son derece haklı. Aramızda birileri beynini dekoratif amaçlar dışında da kullanıyor demek. Proje fikrinin Ebrino hezimetini yüzünden tarihe gömülmesine izin veremeyiz. Herşeyimizi buna göre ayarladık, bütün planlarımızı buna göre kurduk, Games istediğimiz yere geldi, *Olgunluk Kitabı* beklentimizin ötesinde başarı kazandı. Hatta neredeyse onu da Ebrino'ya kaptırıyorduk. Bütün zorlukları yenip uyuşuk fizikçileri ikna ettik, araştırmalarını isteğimiz doğrultusunda yönlendirmelerini sağladık, uyuz ve miyop bürokratları ikna edip bu araştırmalara para akıttırdık, Proje'yi dünya kamuoyunun ortak bilinçdışına soktuk, epey bir iş yapıldı burada çocuklar. Şimdi

kollarımızı kavuşturup pes edemeyiz, işi oluruna bırakamayız. Başka ata oynayacak paramız yok, zamanımız yok. Zaten başka at da yok.

Papavka: Kaptan, dünya klasiklerinden “Asterix’in Maceraları”nı anımsar mısınız? Her cildin başında bir Galya haritası olurdu, altındaki yazıda derdi ki “Sezar bütün Galya’yı ele geçirmişti. Bütün Galya’yı mı? Hayır. Küçük bir Galya köyü, Sezar’ın ordularına kafa tutuyordu.” Bunu neden anlattım, bizim için de bir bakıma böyle oldu, yalnız küçük bir köyü değil, dünyanın yaklaşık yarısını gözardı ettik. Varsa yoksa Dünya Birliği, ee, onun dışındaki yerler ne olacak?

Redaktu: Ama Papavka, güzel Papavkam, bu bizim alamet-i farikamız, bilmiyor musun? Barbar topraklardaki ilkelerin ne yaptığıyla kim ilgilenir? Onlar birliğe katılsa ne olur, katılmasa ne olur. Biz Avrupanın –

Neeling: Anlaşıldı Redaktu. Elverdi. Papavka’nın haklı olduğu bir nokta var, kabul. Proje’nin uygulamada olduğu kısa süre içinde, Bağlantıyı yeniden kurmamızı sağlayacak kadar birlik enerjisi üretilmedi, belki de bu yüzden üretilmedi. Afrika Organizasyonu ve Güneş Ülkeler Federasyonu’nu da işin içine katacak bir çözüm bulmamız lazım belki. Evet, haklısın.

Proje’nin kurtarılmasına yönelik çeşitli öneriler görüşüldü; bu çok kolay olmadı, çünkü Dünya Birliği çapında Proje’ye karşı hatırı sayılır bir kamuoyu olduğu biliniyor. Ebrino zamanında Proje’ye aktarılan dev DB kaynaklarının da artık bulunmadığı, dolayısıyla dünyanın geri kalan bölgelerinde sıfırdan bir tanıtım ve nöbetçi alım kampanyası düzenlemenin neredeyse olanaksız olduğu saptandı. Utracek, DB dışında yaşayan insanların, ilk başta Proje kapsamına dahil edilmemiş olmaktan kaynaklanan bir kırgınlık içinde olabileceğini vurguladı. Proje’yi yeniden ayağa kaldırmak için yeni bir “havuç” bulunması gerektiğine, global mutluluk söyleminin yeterli olmayacağına, hatta alaycı bakışlar ve küçümseyici sözlerle karşılaşılacağına karar verildi.

Jahiveh: Kuzeydoğu Kanadı’ndaki olayları takip ediyor musunuz?

Utracek: Ben arada sırada bakıyorum, ama pek birşey olduğu yok.

Jahiveh: Yok mu? Sen haber ajansını değiştir bence. BMA ve Kurtuluşçuların çıkardığı gürültü ne peki?

Utracek: Sen de çok ciddiye alıyorsun bu adamları. Bir kaşık suda Titanik.

Eilohis: Bana da biraz öyleymiş gibi geliyor. Kuzeydoğu Kanadı’ndakiler bile ilgilenmiyor Kurtuluşçularla, varsa yoksa futbol. Tek meraklısı sensin galiba.

Jahiveh: Olabilir. Fakat bu sayede hepimizin kaçırdığı birşeyi fark ettim. Az önce Kaptan, Zürafaları Lekeleme Komitesinin mesajından söz ederken, “onlar” kim diye sordu ya, ulan ben bunu duydum ama nerden duydum diye beynimi kurcalıyordum –

Duteron: Yapmasaydın keşke.

Jahiveh: -sonunda anımsadım. Kurtuluşçuların arasında artık iyice gözden düşen bir adam var, eskiden Ekva’nın da arkadaşıydı, Paşa diye biri. Bunun bir teorisi vardı, zaten onun yüzünden gözden düştü. Adı Bugs Teorisi. Kabaca şöyle: dünyayı yöneten birileri var, bütün bu Olgunluk Çağı hikayesi, Proje filan yalan, maksat insanları yanıltmak; bütün dünyayı kendi gizli emelleri uğruna yöneten bu birileri de portları ve böcekleri kullanıyor, böcekler tabii ki dijital-mekanik mutasyondan geçirilmiş, dolayısıyla her yerde ve her zaman neler olup bittiğini izleyebildikleri gibi, yöneticilerin olaylara ve insanlara neredeyse anında müdahale etmesi de mümkün.

Papavka: Çok iyi fikir. Keşke önce biz düşünseydik. Bütün dertlerimiz çözüldü.

Paşa'nın bu teoriyi nasıl uydurmuş olabileceği, iddialarının akla yakın olup olmadığı tartışmaya açıldı, ancak Jahiveh'in sabırsızlanması nedeniyle zevki çıkarılamadı. Jahiveh'in tezi şuydu: bunun arkasında Zürafaları Lekeleme Komitesi vardı ve dünya işlerine, böcekleri kullanmaya başlayacak ölçüde karışmaya karar verdiğine göre, savaş kaçınılmazdı. Öncelikle bu fikrin, yani dünyadışı bir gücün böcekler aracılığıyla dünyaya önce hükmetmeye, sonra da dünyayı yok etmeye çalıştığı fikrinin insanlara duyurulması ve kabul ettirilmesi gerekiyordu. Bunun İçin İsta'daki kalkışmaya temel oluşturan Bugs Teorisini bu yönde geliştirmesi amacıyla Paşa'ya "yardım" edilebilirdi. Bu noktada Holéy Sevner mürettebatı kendilerine dağıtılan ödevleri not etmeye ve durumdan vazife çıkarmaya koyulduğundan toplantının sona erdirilmesi kararlaştırıldı. Toplu dua önerisi sevinçle karşılandı.

O'nun Düşkapanı.

Mutsuz Şah Isınandemir, Zürafaları Lekeleme Komitesine neredeyse karşıt bir işle uğraşüyor – gezegenlere kredi veren bir bankanın genel müdürü gibi bir bakıma, ancak bu kredinin parayla değil lekesiz zürafalarla ilgisi var elbette. Şah'ın mutsuzluğunun kaynağı da bu belki – elinde bütün gezegenlere yetecek kadar lekesiz zürafa yok ne yazık ki, o yüzden de çok dikkatli seçimler yapmak zorunda. Kendi elinin kolunun böyle bağlı olmasına karşın Komitenin bir anlamda başkasının malıyla cömertlik yapıyor olması Şah'ı deli ediyor. Galaksilerarası yönetimin üst kademelerinde de ona meczup gözüyle bakıyorlar zaten – akıllı birinin yapacağı iş mi, kaybetmeye mahkum birtakım sefil ruhları birkaç evren saniyesi daha yaşatmaya çalışmak?

O, Mutsuz Şah Isınandemir'in gezegenini çok sıkıcı buluyor – buranın hakimi sayılabilecek iki canlı türü var, biri yaşamdaki erdem modeli olarak kara deliği seçmiş belli ki, hiçbir koşul altında renk vermemek, duygularını belli etmemek, hatta düşündüğünü bile inkar etmek, hiçbir şeyden etkilenmiyor izlenimini vermek onlar için çok önemli. Kayıtsızlığın böylesine prim yaptığı bir gezegen O'ya Gezgin'i anımsatıyor ister istemez, elinde olmadan gülümsüyor, sonra yine hiddetleniyor. Şah'ın gezegenini O'nun gözünde kurtaran tek şey, yönetimde söz sahibi olan ikinci tür: duygu ve zeka yüklü, ıslıl ıslıl gözlerle bakan, incelik, özveri ve şefkat üzerine kurulu bir dansın dansçılarıymışçasına hareket eden, alçakgönüllülüklerinin fiziksel bir simgesi olarak başlarını sık sık, alışıktıkları yüksekliklerden aşağılara indiren lekesiz zürafaları hayranlıkla izliyor O.

Şah'ın yanına çıkması çok da kolay olmuyor O'nun, muhafızlar aman vermiyor. Sonunda başvurusunu Şah'ın başsekreterine ulaştırabildiğinde öyle bir telaşla Isınandemir'in yanına kabul ediliyor ki, O da şaşırıyor – muhafızların işittiği azar da cabası. Devasa boyutlarda bir yer burası, başka türlü tanımlamak mümkün değil: elli metrelik tavan, sütunlar, göz alabildiğine uzanan bir mekan.

"Hakkınızda çok şey duydum," diyor Mutsuz Şah Isınandemir – kimden ne duymuş olabileceği ve duydukları hakkında ne düşündüğü konusunda en ufak bir ipucu vermemeyi asil bir tavırla ve kolayca başararak.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Olaylar hızlı gelişti. Jahiveh sonunda Duteron'u bir kadın peygamber konusunda ikna etti – Ekva'nın kız kardeşi Ridaf, mürettebattan bazılarının güvensizlik oyu verme eğilimine karşın, biraz da Jahiveh'in ağız kalabalıklığı sonucunda, Proje'yi Ebrino-sonrası dönemde canlandırarak kişi seçildi Proje skandalı patlak vermeden önce Dubl'e gidip Ebrino'yla görüşmesinin yararlı olacağına karar verdik – ileride hem Proje'yle kuracağı bağlantı yadırganmaz, hem de Ebrino'nun gerçek yüzünün ortaya çıkarılmasında katkısı olduğunu yayabiliriz. Bu elbette Utracek'in işi olacak. Bu kararı verdikten sonra Utracek *Olgunluk Kitabı*'nda Zürafaları Lekeleme Komitesiyle ilgili bir bölüm yayımladı, ayrıca Ridaf'ın da adını geçirecek peygamberlik kariyerinin sağlam bir temele dayanmasına katkıda bulundu.

Ridaf beklediğimizden çabuk davrandı, ancak Dubl yolculuğu Kuzeydoğu Kanadı'nda yine beklenmedik tepkiler doğurdu; sonunda Ridaf, Kurtuluş Hareketindeki görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Bizim için çok iyi oldu bu – Proje'nin peygamberi olacak kişinin başka "din"lere

yakınlık duyması yakışık almazdı. Sonraki günlerde çalkantılar Kuzeydoğu Kanadı'nı olduğu kadar Dünya Birliği'ni de etkisi altına aldı – Kuzeydoğu Kanadı'nda liderlik maçı sırasında çıkan olaylar nedeniyle lig iptal edilince yağma ve vandalizm olayları yaşandı, hükümet istifa etti ve DB yönetime el koydu; tam o sırada Proje yönetiminin yaptığı sahtekarlıklar açıklandı ve kilbler Dubl'de büyük bir yürüyüş düzenledi. Kurtuluş Hareketinin bunu fırsat bilmesi ve DB güçlerine karşı savaş açması kaçınılmazdı; Paşa da verdiğimiz ipuçlarını iyi değerlendirip Zürafaları Lekeleme Komitesiyle kendi Bugs Teorisi arasındaki bağlantıyı sonunda kurdu.

Başta herşey yolunda gidiyordu, portlara ve böceklere karşı ciddi bir kıyım hareketi başlatıldı, ancak bu hareket DB'nin geri kalanına yayılmadan beklenmedik bir halk ayaklanması çıktı – Kuzeydoğu Kanadı'nın insanları, belli ki futbol maçları ve portları olmadan yaşamayı kabul edilemez bulmuştu. Sonunda Paşa, kendi insanlarına ihanet etmek ve Neyo'dan milyonlarca port getirilmesine ses çıkarmamak zorunda bırakıldı.

Gelinen noktada Jahiveh'in analizi hepimizin aklına yattı: Komiteye karşı dünya çapında bir savaş açmak kolay değil, ama bir çıkış yolu var. Kuzeydoğu Kanadı'nda kitlelerin tepkisinin de gösterdiği gibi, insanları en çok ilgilendiren üç şeyden ikisi futbol ve portlar. Üçüncüsü bizim Holéy Sevner olarak uzun zamandır çok ihmal ettiğimiz ve Ekva'nın Musak aracılığıyla çok önemli bir güç haline getirdiği müzik. Proje'yi DB sınırları ötesine taşımayı hedefliyorsak, bu sınırları çoktan aşmış müzik hegemonyasını kullanmak zorundayız. Ridaf burada iki yanlı bir avantaja sahip: birincisi, Ekva'nın kardeşi, dolayısıyla meşaleyi devralması doğal; ikincisi, zaten saygın ve yetenekli bir müzisyen, biraz eksantrik de olsa.

Bunun sonucunda kendi hareket planımızı oluşturma konusunda önemli adımlar atmaya başladık: Ridaf'ın önderliğinde bir rüya takımı kuruyoruz. Mesajımızı dünyanın dört bir yanına portlar aracılığıyla yaymak için, Eilohis'in önerdiği Sayr adında genç bir çocuğu alıyoruz. Önceleri Proje'de çalışan, sonra İsta'ya gidip Ekva'nın öldürülmesi olayına karışan, ardından oradaki Kurtuluşçulara katılan Hökl'ün oğlu bu Sayr, zehir gibi bir velet. Futbol konusundaki adamımızın kim olacağı konusunda tartışma çıktı, Jahiveh Games sorumlusu olarak son söz sahibiydi elbette, ama Kuzeydoğu Kanadı'ndan Faht'ı önermesi yine de garibimize gitti – dünyada başka adam mı yok futboldan anlayan? Olmaz olur mu, tabii var, dedi Jahiveh, ama kimse hem kitleleri, hem oyuncularını, hem de medyayı Faht gibi yönlendiremez. Bizim için asıl önemli olan da bu.

O'nun Düşkapanı.

Mutsuz Şah İsnandemir'i beklediğinden de mutsuz buluyor O – Birleşik Galaksiler yönetimi hakkında, Zürafaları Lekeleme Komitesi hakkında zehir zemberek görüşleri var Şah'ın; tanışmalarının üzerinden bu kadar kısa bir süre geçmişken kendini bu derece açması, durumun ciddiyetini gösteriyor. Evrenin gidişatından yakınıyor Şah, eski günlerdeki anlayışı, kayıtlı olmayan ama herkesin bildiği kuralların yarattığı eşitlik, özgürlük ve kardeşlik duygusunu, hepsinden çok da “doğru-dürüstlük” dediği kişilik özelliğini özlüyor, bunların böyle hızlı bir şekilde yitip gitmesine, kendisinin bu konuda neredeyse hiçbir şey yapamamasına, kendi gücünün de aynı bozunum sonucu unufak olmasına hayıflanıyor.

Asıl hiddetlendiğiyse, Komitenin gücünün ve etkisinin bu denli artmış olması. O bunu anlayabiliyor, bir tür rekabet diyor, ama bu kadar basit değil – Cellat, kendi dediğini yaptırmak için olmayacak yollara başvuruyor Şah'a göre, son numarasını O'nun bilmiyor oluşuna şaşırıyor: epeyce bir süredir Komite Cellat'a hizmet ediyor, yani bağımsızlığını ve tarafsızlığını satmış durumda. Doğum yeri olan Dünya'yı yok etmek için anlaşılmaz bir inat sergileyip bir türlü isteğine ulaşamayınca ve O'nun dilekçesi o zamana kadar dağıttığı bütün rüşvetleri, verdiği gözdağlarını, ortaya koyduğu akıl yürütmeleri geçersiz kılınca, Cellat'ın Komiteyi Dünya'da el altından karışıklık çıkarmak ve bu gezegenin Işınımına geçmesinin mümkün olamayacağı yönünde Galaksiler Toplantısına rapor vermekle görevlendirdiğini anlatıyor Mutsuz Şah. Komite Dünya'ya müdahale mi edecek, diye soruyor O. Ediyor, diyor Şah – Dünya'nın en eski ve en dayanıklı canlı türlerinden biriyle ortak bir çalışma yürütüyor Komite, amaçları her türlü birlik sağlama ve Işınımına geçme girişimini daha başında saptamak ve yok etmek. Karşılığında nasıl bir rüşvet teklif ettiğini Şah da bilmiyor, ama insanlığın ortadan kaldırılmasının ardından böceklere sınıf atlatma sözü vermiş olabileceğini düşünüyor.

İşte bu yüzden sizinle tanıştığımıza sevindim, diyor Şah, şimdi bana Dünya'nın hikmeti neymiş, bu gürültünün sebepleri nelermiş anlatın da birlikte neler yapabileceğimize bir bakalım.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Işınının birinci kuralı neydi – yaşamın yaşamı koruması. Holéy Sevner'in yüzyıllar içinde bu kurala her zaman bağlı kalmadığını itiraf etmek lazım; iyi dönemlerinde bile, din adına olsun, devlet adına olsun (ki çoğu zaman aynı şeydi bu ikisi), hatta bilim adına olsun (ki kendi kilisesi vardır) gerçekleştirilen her türlü yayılcılığın sonucu, her zaman yaşamın eziyete, işkenceye, acıya, ölüme mahkum edilmesi oldu. En geniş anlamıyla yayılcılıktan söz ediyorum – dünya yüzeyini kaplamaya yönelik yayılcılığın yanısıra, belki ondan da önce, toplumların kendi içlerindeki yayılcılık hep korkutmuştur beni. İnsan topluluklarının kendi kardeşlerine yapabileceklerinin sınırı yok belli ki. Oysa nedir, ölümlü dünya.

Ölümün olduğu yerde yaşamları birbirine düşürebilen nedir peki? İnsanların hayvanlara ve bitkilere karşı uygulayageldiği vahşet, en korkunç faşizmin en karanlık karabasanlarından çok daha dayanılmaz. “Can” denilen şeye alenen, düşünmeden ve ısrarla saygısızlık edildiği bu gezegende, yaratılacak bir birlik, ışık yaymak şöyle dursun, azman bir karadelik gibi, evrenin fazla ışığını emip yok etmez mi? Bu açıdan bakılacak olursa, haklı değil mi Soyтары, bütün evrenin nefretini ve tiksintisini hak etmiyor mu Dünya, kendisi dahil hiçbir canlı türünü korumayı ve sevmeyi başaramayan bir barbar sürüsüne kendini ve geleceğini emanet ettiği için?

Karamsarlığımın nüksetmesinin nedeni, şehir farelerinin durumu. Holéy Sevner olarak, yeni dünya düzeninin kurulma aşamasında hiçbir tepki göstermedik, hatta bazı bakımlardan, Olgunluk söyleminin yayılmasına yardımcı bile olduk. Böyle bir yalanın, şeytani bir yalanın kök salmasındaki payımızın bedelini nasıl ödeyeceğimizi bilmiyorum; bu yalanın solunum yollarını en başından tıkamamız, pis nefesinin hava kirletmesine ve öldürmesine izin vermememiz gerekirdi. Ama yapmadık - koca bir “uygarlık”ın, yumuşak et yiyebilmek için danaları hareket edemeyecekleri, tabut büyüklüğünde bölmelere hapsedmesi gibi, insanlıklarını ellerinden aldığı ve “canlı” ile “makine” arası bir varoluşa mahkum ettiği bu şehir farelerini dünyanın lağımında tutup kendi yaldızlı debdebesi içindeki debelenişini sürekli kılmaya çalışmasına, bunu barış ve evrensel mutluluk ve insanların doğayla koparılan bağını yeniden kurma adına yapmasına, insanları teknolojinin boyunduruğundan kurtardığını müjdeleyip hiçbir çağda görülmemiş bir teknoloji köleliğini sistemleştirmesine, bütün bunların olduğu çağa da yüzüstü, kendi bokunu mutlu mesut kurcalayan bir çocuk edasıyla “Olgunluk Çağı” demesine karşı koymadık. Jams'ı ve İsta'da başlattığı onurlu savaşı desteklemedik, hatta görmezden geldik. DB'nin bu konudaki mutlak hakimiyeti Kurtuluşçular tarafından Kuzeydoğu Kanadı sınırları içinde, kısa bir an için de olsa sarsıldığında ağırlığımızı koyabilir, dengeleri değiştirebilirdik. Yapmadık. Cesur bir uyanış olabilirdi böyle bir devrim; bizim sayemizde yalnızca daha rahat bir uyuma pozisyonuna geçildi. Jams'ın, DB'nin adamı şehir fareleri tarafından sessiz sedasız öldürülmesine bile göz yumduktan sonra, hangi Birlikten, hangi Işımadan söz edebiliriz ki? Holéy Sevner bundan sonra kendi kendinin hayaletinden başka birşey olabilir mi?

Ama bunun sorumluluğunun büyük bir kısmını ben taşımak zorundayım – Kaptan Neeling'in geleneksel fırsatçılığı yüzünden Holéy Sevner, şaşkın bir tavuk gibi oradan oraya koşturup durdu, “iyi biten herşey iyidir” ilkesi uyarınca küçük tatsızlıkları görmezden gelmeyi çok iyi başardı, asıl başarması gerekenin yanına bile yaklaşmadan. Belki de şimdi, herşey için çok geç olduktan sonra, özür dileyip dilememenin bile fark etmeyeceği bir aşamada böylesi bir suçluluk ve pişmanlık gösterisine kalkışmamın tek nedeni, yaptıklarımızdan ya da göz yumduklarımızdan dolayı değil, bunların işe yaramamış olmasından dolayıdır. İlkelerim olmadan yaşayamazdım herhalde.

O'nun Düşkapanı.

Dünya'yı anlatmak – O söze nereden başlayacağını bilmiyor, hatta bir süre, hiçbir şey diyemeyecek gibi oluyor; sonra toparlıyor kendini, Roma'da Romalı gibi davranmak gerektiğini anımsıyor. Kendini övüyormuş, kendine olan hayranlığını, aşkını anlatıyormuş gibi olmadan bu işi becerebileceğinden emin olmadığı için, hangi koşullar altında Bağlantının koptuğuyla konuya giriyor.

Yeni bir ruhun doğumuydu dışlanmama yol açan, diyor O, hüznü metaforların Şah'ın gezegenindeki statüsünü bilmediğini fark edip daha doğrudan bir anlatım seçiyor sonra. Bağlantı kesildiği sırada, Dünya'da çok köklü bazı değişikliklerin ya başladığını, ya da başlamak üzere olduğunu, ancak bunların ortaya çıkmasının, etkilerini göstermesinin oldukça uzun sürdüğünü anlatıyor. Dünya büyüğü bir yer olmaktan çıkmaya başladı, diyor O, insanlar önce doğadan, sonra kendi doğalarından ve birbirlerinden koptu; bütün gezegenin dahil olacağı bir birliğin yeniden kurulması, yüzyıllardır Işınım için çalışan Holéy Sevner'in çabalarına kaldı. Mutsuz Şah Isınandemir bu adı anımsıyor, Cellat'la bağlantısını da hemen kuruyor. Belki Holéy Sevner'i içeriden çökertemeyeceğini anlayınca Galaksi Önderi olmaya karar vermiştir, ne dersin? Düşünüyör O, ana-oğul arasındaki öldürme geleneğinin canlandırıldığı sahneler geliyor gözlerinin önüne; Kaptan Neeling'in asla öne çıkarmadığı büyük gücünün, oğlunun üzerinde nasıl boğucu bir etkisi olduğunu; onun küçük kafasındaki müthiş zekanın, babaya başkaldırmanın tek yolunun çılgın taklidi yapmak olduğunu kavramasıyla birlikte "Soytarı" adını hak edecek işler yapmaya başladığını; Holéy Sevner'in diğer üyeleri üzerinde yoğun bir etki geliştirmeyi başardığını ve bunu Neeling'in gözünün içine baka baka yaptığını; günün birinde üyelerden birini, Mukaber'i cinayet işlemeye kalkışacak kadar kıskırttığını ve babasının olaya müdahale edip onun canını kurtarma cüreti göstermesini asla affetmediğini Mutsuz Şah'a anlatmak, onu daha da mutsuz etmekten başka ne işe yarayabilir? Gülümsemekle yetiniyor O.

Bağlantı kesildiğinden beri Holéy Sevner'la haberleşemediğini, ama Bağlantının yeniden kurulmasının çok yakın olduğuna inandığını, Işınımına geçmek için yalnızca biraz daha zamana gereksinim duyulduğunu, Dünya'nın kara listeye alınmış diğer gezegenlerin pek çoğundan daha iyi durumda olduğunu anlatıyor. Sessizce dinliyor Şah, O'nun düşkapanından çıkan görüntülerden Dünya'yı, hangi yollardan geçtiğini izliyor, O'nun eşlikçi yorumlarını dinliyor. Pembe bir tablo çizmiyor O, göstermeyi seçtiği ve Şah'ı bile irkilten görüntüler arasında fillerle yapılan savaşlar, kıyımlar, salgınlar, sefalet, depremler, kasırgalar var, ama başka görüntülerle dengeleniyor bunlar bir bakıma, dengelenmese bile aşılması, geçilmesi gereken bir yıkıcılık dönemi olarak mazur gösterilebiliyorlar – O buna kesinlikle inanıyor.

Cellat'ın görüntüsü teklifsizce belirlediği sırada O, Dünya'daki Bilincin biriktirdiklerini, taş koleksiyonunu gösterircesine anlatıyordu – Cellat'ın pek de iri sayılmayacak beden yapısına karşın etkileyici olan görünümünü, iyice gömüldükleri derinlerden fırlayarak karşısındakini yok edecekmiş, en azından yakacakmış izlenimini veren gözlerini, O'yu gördüğündeki anlık şaşkınlığı derhal örten küstah, evet küstah gülümsemeyi karşısında bulunca, kendi çocuğunun cinsel cazibesine kapıldığını ve karşı koyamadığını fark edince yüreği ağzına geliyor. Ve uyanıyor.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Neden?

Tek sözcüklük sorular bazen insanın içini nasıl da acıtıyor – güzel bir duygu.

Neden? Reason? Cause? Holéy Sevner denen kafesin içinde kalmayı neden sürdürüyoruz, neden kafesi devirip dışarı çıkmıyoruz, neden kafesi yakmıyoruz, kırmıyoruz, bizden sonrakilere tek parça halinde aktarabilmek için elimizden geleni neden yapıyor, onlara da aynı şeyi yapmayı neden öğretiyoruz? Dünyadan ve yaşamdan, sonuç olarak, bize ne? Güç duygusu mu – herşeyi yönlendirme, kendiliğinden gelişen süreçlere müdahale etme, bize ait olmayan seçimleri yapmaktan çekinmeme ve bunun sonuçlarına bütün dünyanın katlanmasını çok doğal birşeymiş gibi bekleme, kendini ciddiye alma, kendine ciddi sorumluluklar atfetme, ömrünü bu sorumlulukların ciddiyet içinde yerine getirilmesine adama, insanlık adına girilen bu özverinin karşılığını bekleme, yalnızca başarmayı isteme. Yani gücün, gerçekten güç olduğunu kanıtlanması. Oysa bir yanılmadan başka birşey değil. Valhala yazıyor bize gelen mektupların zarflarında – bir günden diğerine, Valkürelere aracılığıyla, çalınan altın yüzüğü geri getirtmeye çalışıyoruz. Yüzük çoktan lanetlenmiş tabii, ama bu dikkatimizden kaçıyor nasılsa. Gün geliyor, bütün dikkatimizi bir Zigfrid'in ortaya çıkması üzerine yoğunlaştırıyoruz, yüzüğü o devin elinden kurtarsın diye – ben bile, koca Tepegöz, umudumu elin ölümlüsüne bağlıyorum.

Ve düşünmüyorum – Renkızı'nın kurduğu denge, Dünya'nın dengesi, bu altının çalınması ve yüzük olarak dökülmesiyle birlikte bozulmuşsa da, dengenin yeniden kurulabilmesinin, altının çıktığı yere dönmemesinin koşulu, *asıl* koşulu, Valhala'nın yok olması. Çünkü bizim varlığımızın ta kendisi bu

dengeyi, uyumu, birliği bozan Şey – gc diye sayıkıyoruz, gc yanılısaması içinde dnenip duruyoruz, kendi irademizi herşeyin üstünde tutuyoruz – kirlenmenin kaynağı biziz. Dünya'nın IŞınıma geçmesinin önündeki en büyük engel, hiçbir zaman bu bir-oluşun içinde yer almayı düŐünmemiŐ bu tanrı-sanrılı ekip – birlik fikri bizim varoluŐumuz sayesinde vücut buluyor, doğru, ama biz sanıyoruz ki bu pozitif bir ilişki, oysa değil, biz bu birliğin *karŐıtı* olduğumuz için birliğin tanımlı olmasını sağlıyoruz, biz sıfır olduğumuz için bir var, balonun varlığı iğnenin varlığına bağlı, ama var ettiğimiz anda yok olmak zorundayız. Biz varken gerçek birliğin varolması olanaksız, ama biz olmadan da birlik ortaya çıkmayacak. En azından, bizim inandığımız, kafesin varoluŐu nedeni olarak gördüğümüz, bu. Balonu Şişirmek ama patlatmamak – kritik an geldiğinde, iğnenin kendini iptal etmeyi bilmesi gerekir.

O'nun Düşkapanı.

O, Zevclferd Bayramı gecesini uyur uyumaz Mutsuz Şah Isınandemir'e gidiyor; muhafızların onu içeri bırakmak istememesine o kadar sinirleniyor ki hepsine teker teker bakıyor ve yok olmalarını sağlıyor. Şah O'yu yine sevinçle karŐılıyor – geçen seferki görüŐmelerinde aniden ortadan kaybolmuŐ olmasını hiç sorgulamıyor; belli ki Cellat konusunda O'nun özel bir duyarlılığı olduğunu anlamış.

Neyim var, neyim yoksa masaya sürüyorum, diyor Şah, bu oyunu kazanmak zorundayım, yaŐamım pahasına olsa bile; güzel yanı da bu aslında – sizin ölümsüz olmanız ve bunu anlayamamanız çok yazık! lmekten çok daha kötü Şeyler olabileceğini düşünüyor O, ama bu düŐüncesini kendine saklamayı yeğliyor.

O'nun anlattıkları Şah'ı ikna etmiş olmalı – elindeki sınırlı sayıdaki lekesiz zürafanın çok önemli bir bölümünü derhal Dünya'ya aktarmayı ve böylece Zürafaları Lekeleme Komitesinin oyununu bozmayı planlıyor. Bunun bir kumar olduğunun ikisi de farkında elbette – Şah'ın açtığı kredi tükenene kadar Dünya IŞınıma geçemezse yalnızca yok olmakla kalmayacak, çarpı işareti almış diğer gezegelelerin de kaderi bağlanacak. Öte yandan Bağlantı yeniden kurulur ve Dünya kararlı adımlarla IŞınıma doğru yürüdüğünü gösterirse, Galaksiler Toplantısında O'nun dilekçesinin savunulabilir bir yanı olacak. Dünya örneğinden hareketle diğer gezegelelerin durumunun da yeniden ele alınması görüŐü ağır basabilir, hatta –iyice iyimser bir bakıŐla- Komitenin aŐırılıkları trplenebilir ve Şah'ın eline daha geniş kaynaklar verilebilir – kartopu mantığı.

O'nun sevincini gizleyemediğini gören Mutsuz Şah, frene basması gerektiğini hissediyor. Galaksiler Toplantısının kararını belirleyecek etmenlerden birinin, Cellat'ın gülme tekeliyle ilgili rüşvet teklifinin diğer galaksi önderlerini nasıl etkileyeceği olduğunu söylüyor. O bunun ne demek olduğunu anlamıyor – bir güneş sisteminin gülme tekeli nasıl bir kişinin elinde olabilir, bu tekel başka birine nasıl devredilebilir?

Bu tekel Cellat'ın geliŐtirmiŐ ve yaygınlaŐtırmıŐ olduğunu anlatıyor Şah – evrendeki bütün bireysel gülme edimlerinin yan sonuçlarından biri, belli bir dalga boyunda, sağılabilir nitelikte bir enerjinin ortaya çıkması. Melank adı verilen bu enerji, barajlarda dönüŐtürücüler aracılığıyla biriktirilip çeşitli amaçlar için kullanılabilir. Her glŐten devletin vergi alması gibi birşey bu, diyor O ŐaŐkınlıkla – bu arkaik imge Şah'ı bir anlığına da olsa gülümsetiyor. Cellat'ın bu kaynağı bütün galaksilere hizmet eden, galaksilerst bir niteliği olan Zürafaları Lekeleme Komitesine devretmeyi önermesi, önemli bir jest. Kırmızı izmeli Kedi masalının Toplantıdan önce uygulamaya konmasını ve böylece Toplantıda çıkabilecek aksiliklerin önceden safdışı bırakılmasını sağlayabilmek için Cellat'ın böyle birşey yapması, aslında kendi konumuna fazla güvenmediğini gösteriyor Şah'a göre. Ayrıca, diyor, yalnızca kendi güneş sistemini değil, galaksisinin neredeyse beŐte birini öneriyor artık. ŐaŐkınlıkla bakıyor O – Cellat, Mutsuz Şah'ı beklenmedik bir Şekilde ziyaret ettiğinde söylemiş bunu. Sizi burada gördüğü için mi bunu yapmaya karar verdi, yoksa önceden mi kafasına koymuŐtu bilemiyorum; bana değil de Komiteye kaynak aktardığını anlatırken, nispet vermekten duyduğu zevkin altında belli belirsiz bir tedirginlik sezmek beni herşeye rağmen umutlandırdı.

O, Mutsuz Şah'ın yanından ayrılırken kendini, filler sultanına karşı savaŐan ak sakallı topal karınca gibi hissediyor.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

An geliyor, tamamlanmışlığın getireceği rahatlamayı, doyumu, huzuru herşeye, hatta tamamlanmış olanın istediğimiz gibi çıkmamasının, yaşamlar boyu süren çabaların boşa gitmesinin, çaresizliğin vereceği acıya rağmen istiyorum; yeter ki nereye varacaksa varsın, yolcularını hangi limana dönecekse döksün, kızağa çekilsin ve hurdaya çıkarılsın bu zaman gemisi. Zamanın hiç bitmeyeceğine kim gerçekten inanabilir? Kim, kendi gününe kadar uzanan tarihin bir gün bir toz zerresi kadar önemsiz kalacağına, zamanın bu zerrelere ve onların içindeki acıları, özlemleri, yakarıları ve boşa çıkan kurtuluş umutlarını gözünü kırpmadan, tümüyle çıldırmış ve otomatlaşmış bir koleksiyoner edasıyla biriktirmeyi sürdüreceğine ve bunu yalnızca, bir kere başlamış olması nedeniyle, yani hiçbir duygu, mizah ya da ekonomi katmadan yapacağına, bırakın kalbinde yer açmayı, ihtimal verebilir? Bu tamamlanmamışlığın içinde anlam nasıl mümkün olabilir – ruhumu yoran, en fazla yoran şey belki de bu, anlamak istiyorum artık, artık yeter, herşeyin neden olduğunu, neyi simgelediğini, bu koca resim içerisinde nasıl bir yeri olduğunu, önemini kaynağını anlamak istiyorum; anlam sorusu karşısında bocalamaktan bıktım.

Tarihsel tamamlanmamışlık, o tarihin acınası birer öznesi olan, daha doğrusu özne olduğunu vehmeden ama varoluşunun hamuruna nesne-oluşun katıldığı insanın, bu bilinç-cisminin kendi tarihçesine de cüzzam gibi bulaşıyor, kavuruyor, çirkin yaralar açıyor; bireyin geçmişi bu tamamlanmamışlık, bu havadalık yüzünden öyle iğrenç bir hale geliyor ki, yüzüne bakmak, incelemek, korkunç bir deneyime dönüşüyor; ölüm bile yeterli bir bütünlük yaratamıyor bu tarihçe için, çünkü içine gömüleceği tarihin dokusuna sinmiş anlamsızlık, onu sonsuza dek, bir an için olsun rahat bırakmayacak.

Geleceği bilmek mümkün olsaydı. Belki o zaman, Hamrabi'nin neşesini paylaşmak da mümkün olur, zamanla oyun oynar, örgüsünde delikler açarak eğlenir, bir saray yazıcısının gizlice yazdığı ve kralın ziguratına gömülmesini sağladığı tabletlerde kendini bizzat kral olarak göstermesi ve hayali hükümdarlığı sırasında gerçekleştirdiği olağanüstü şeylerin hikayesini anlatarak, uydurarak zamandan intikam alması gibi, bu tamamlanmamışlık okyanusunda kendimize ve uzantılarımıza dair bir bütünlük çalabilirdik. Gerçekten mümkün değil mi geleceği görmek? Hakan Uzan adında, kimsenin artık anımsamadığı, suyu kurumuş, daha öldüğünde zerre haline gelmiş bir adam, bundan neredeyse iki yüzyıl önce, Zürafaları Lekeleme Komitesini, bu defteri, O'yu nereden biliyordu öyleyse?

Bilmek bile soğuk yalnızlığı yenmiyor oysa – Komite hakkında koca bir kitap yazdığı halde, Hakan Uzan'la kimse, hiç kimse ilgilenmedi, bildiklerini öğrenmek, paylaşmak istemedi, dünyanın içinde olmaya, zamana demir atmaya çabalamasına karşın, bunun için sık rastlanmayan bir azim göstermesine karşın, dünya onu içine almayı reddetti, birleşmenin kutsallığını tatmasına izin vermedi; zamansa, dipte tek bir kayaya rastlamasını istemedi, demir tarattı işte. Biz bile ondan yana bakmadık; Utracak her zamanki kazılarında birinde bulduğu kitabı alıp bana getirmeseydi, Kronk'un onlarca peygamber adayından biri olarak bilecektik Hakan'ı, bir gizli hava müzesinde sıkışıp kalmış olağanüstü yeteneğinin farkında bile olmayacaktık. Şimdi farkında olmamız da en ufak birşeyi değiştirmiyor – Hakan'ın yalnızlığı, kendisinininkinden daha büyük bir yalnızlığa yamıyor yalnızca, tamamlanmışlığın getireceği anlamdan, en başta olduğu kadar uzak hala.

Bu yalnızlığın ortasında ben, şimdi fark edilmesi bile zor olan bir an gibi gelen, ama benim gibi bir zerrenin ömründen çok daha fazlasını kapsayan bir zamanda, böylesi bir anlamın en azından mümkün olduğu hayalini bana yaşatan, yaşattıktan sonra veda bile etmeden beni terk edip giden O'yu özlüyorum – çok mu garip? Onu bir kez daha olsun hissedemeyeceğimi düşündüğümde kahrolmamın nedeni, kendi maviliği içinde boğulmayı çoktan hak eden bu gezegenin, zamanın kenar mahallelerinden birinin çöplüğü içinde çürüyüp gidecek ve sıçanlar tarafından kemirile kemirile yok edilecek oluşu değil, itiraf ediyorum; asıl neden, kendime acıyor oluşum. Kaderine isyan etmeyi bile başaramayan bu zavallı bilinç-cismi, kahrolurken zavallılığını aşmaya neden layık olsun ki.

IV. NEDEN BÖYLE TERK ETTİN BENİ?

Holésy Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Kaptan Neeling, Utracak, Jahiveh, Eilohis, Duteron, Papavka.

Tutanağı Yazan: Redaktu.

Toplantıya Jahiveh ve Utracek'in birlikte hazırladığı hareket planının incelenmesiyle başladı; her zamanki gibi konu uzadığı için diğer gündem maddelerine geçilemedi.

Jahiveh: Sonuçta temel olarak üç koldan saldırmayı öngörmüştük: Ridaf'ın Musak tarafından desteklenmesini ve Dünya Birliği'nin yanısıra Afrika Organizasyonu ve Güneş Ülkeler Federasyonu'nu da kapsayacak bir satıhta, Işınım konusunda popüler histeri yaratacak ve meditasyon sırasında çalınabilecek müzik üretimine geçilmesini sağlayacaktık. Faht'ın görevi işlevsel olmaktan çok simgeseldi – Işınım histerisini destekleyecek bir düzenek kurulması için çalışacak, yani öncelikle futbol takımlarının Işınıma sahip çıkmasını sağlayacaktı, örneğin formalarında bununla ilgili bir işaret taşıyabilirlerdi, maçlardan önce saygı duruşunda bulunabilirlerdi, Işınım turnuvaları düzenlenebilirdi vesaire. Bunun yanısıra seyircileri de işin içine katmayı becerbilirse çok iyi olur demiştik, onlar da örneğin saygı duruşu sırasında meditasyon yapabilir, statlarda Musak'ın Işınım şarkılarını söyleyebilirlerdi. Bu iki dakikalık meditasyonun Işınıma çok fazla faydası olmasını beklemiyorduk tabii, ama kamuoyunun bilincini arttırmak ve toplu halde sorumluluk alması için fırsat yaratmak adına önemliydi. Sayr'a zorlu bir görev düşüyordu – bu hareketin dünya çapındaki iletişim merkezini oluşturmak ve insanları portları aracılığıyla sürekli bilgilendirmek, haberleri ve istatistikleri duyurmak, onlardan gelen tepkilere ve mesajlara yer vermek, bunu da çok canlı ve dikkat çekici bir şekilde yapmak. İnsanlar sabah uyandığında ilk iş olarak Işınım sitesinde ne var diye bakmalıydı.

Redaktu: E çok güzel düşünmüşüz. Biz böyle düşünebiliyor muyduk yahu?

Eilohis: Evet de, bu işler düşünmekle olsaydı...

Redaktu: Kıskançlık yapma yavrum, senin Proje işi patladı diye millete çamur atmanın alemi yok.

Neeling: Olayı kişiselleştirmeyelim. Proje de bizim Proje'mizdi, bu Harekat da başkasının değil, patlarsa biz patlayacağız. Bilmem anlatabildim mi? Zaten canım burnumda, bir de sizin birbirinize laf geçirmeye çalışmanızla uğraşmayayım.

Holý Sevner'in kısa tarihi içinde mürettebat arasında lafla sataşmanın yeri, bu sosyal geleneğin işlevi ve önemi, konuşma özgürlüğünün otoriter yönetimlerce kısıtlanmasına karşı alınabilecek önlemler, dünya tarihinde otoriter yönetimlerin uğradığı akıbetin genelleştirilip genelleştirilemeyeceği ve son olarak da insanın canını burnunda taşımasının özellikle grip salgını dönemlerinde ne gibi tehlikeler içerdiği kısaca tartışıldı.

Neeling: Keyfiniz yerinde bakıyorum, hadi hayırlısı. Maçın doksan dakika olduğunu unutmayın da.

Duteron: Zaten şu aşamada zafer çılgınlıkları atmaya gerektirecek bir durum da yok ortada. Ridaf'ın yeni peygamber olarak ortaya çıkmasını sağlamak epey zor oldu. Bu gönülsüz peygamberler canımı sıkıyor artık benim. Diken üstünde oturuyorum valla. Kronk'u da böyle batırmıştık da.

Papavka: Doğru, ama o zamanki asıl sorunumuz, Kronk'u kuran ve ilk yayılımını gerçekleştiren peygamberin yerine kimin nasıl geçeceğini saptamamış olmamızdı, ortada bir seçim ya da tayin prosedürü yoktu yani, uzun vadeli düşünmek gibi bir huyumuz olmadığı için... Burada galiba böyle bir korkumuz yok, gerçi bu prosedürü hala belirlemiş değiliz, ama Ridaf bu işi bitirecek, değil mi?

Neeling: Öyle kuşaklar boyu sürecek bir iş değil bu, evet, ama yine de Duteron endişelenmekte haklı bence. Nedir Ridaf'ın gönülsüzlüğü?

Jahiveh: Bir defa Musak'la ilgili çekinceleri vardı. Ekva hayattayken de bu konuda kapışırıldarı, herkes bilir. Ridaf müziği ciddiye alıyor, müzik onun için bir amaç, o yüzden de başka amaçlar için

araç olarak kullanılmasından hazzetmiyor. Bir de tabii Musak'ı Musak yapan formüllerden ve ticaret anlayışından nefret ediyor. Onun gözünden bakarsak, has düşmanııyla işbirliği yapmasını istedik aslında.

Eilohis: Galiba Hökl de olumsuz bir faktör olarak girdi bu hesaba. Ridaf abisinin ölümü gibi sevgilisinin giderek kötüleşen hafıza kaybını da Ebrino'dan ve dolayısıyla Proje'den bildiği için, şimdi adı farklı da olsa sonuçta aynı şeyi gerçekleştirmeye çalışan Işınım hareketına ısınmadı.

Redaktu: Bak ben bu nanemolla nazendelerden bıktım, hakikaten, şart mı yani, başkası yok mu?

Neeling: Dur canım, celallenme hemen.

Redaktu: Ama Kaptan, haksız mıyım allahaşkına, bunca işin arasında bir de "Versem mi, vermesem mi," diye ikirciklenen bakire kız bozuntularıyla mı uğraşacağız?

Eilohis: Redaktu, arkadaşım, "Beni genelev kadınları büyüttü, sizin ahlakınız beni kasar," ayaklarını bıraksan artık diyorum.

Jahiveh: Niye? Senin yaptığın gibi, "Ben geneleve giden abazaların kucağında büyüdüm," ayakları atsın diye mi?

Toplantının bu aşamasında ahlak dediğimiz şeyin ne olduğu, cinsellikle nasıl bir ilişkisi olduğu, cinsel ilişkiye girmesi yasaklanmış bir grup insanın neden bu konuya bu kadar taktığı, daha da ilginç, bu yasağa uymamış iki üyenin ahlak konusunda böyle yaygara koparmaktan hiç mi utanmadığı, erkek bir peygamber bulunmuş olsaydı, yalnızca erkek olması hasebiyle daha mı girişken olacağı, "girişken" sözcüğünün fallik yan anlamlar taşıyıp taşımadığı ele alındı.

Neeling: Herkes kurtlarını döktüyse biraz ciddileşebilir miyiz, hani çok değil biraz? Nedir şimdi Ridaf'ın son durumu?

Duteron: Dört koldan işe girişmiş durumda Kaptan. Kuzeydoğu Kanadı'ndaki gözden düşmüş Kurtuluşçulardan bir Paşa vardı, konuşmuştuk hani, Bugs Teorisini geliştiren adam, o Ridaf'a bu konuda çok destek oldu ve yol gösterdi. Işınım hareketının Proje'den tümüyle farklı olduğunu, DB'nin parasıyla girilen, dünya çapında bir yönetici kastı yaratma operasyonu olmadığını, bürokratik bir yapı oluşturulmayacağını, tam tersine neredeyse tamamen sivil girişime dayanacağını anlattı. Daha doğrusu Ridaf'ı böyle bir işe soyunması gerektiğine ikna etti.

Neeling: Paşa bizim adamımız mı?

Papavka: Ben de aynı şeyi soracaktım. Başından beri bu Paşa karakteri beni işkillendiriyor zaten. Nereden biliyor bütün bunları? Durduk yerde Bugs Teorisi diye birşey atıyor ortaya, sonra bunu böceklerle bağlantılandırıyor, tamam, diyelim ki biraz rastlantı, biraz da bizim belli bir aşamadan sonra yol göstermemiz, ama Işınım konusunda bizim bakış açımızın aynısına nasıl sahip olabilir bu adam? Normal mi bu yani?

Jahiveh: Bildiğim kadarıyla hiçbirimiz bu hareket bağlamında Paşa'yla ilişkiye geçilmesi ve yönlendiriciliğine başvurulması emrini vermedi, o bakımdan işkillenmekte belki de haklısın, ama hem Paşa'nın geçmişini, hem de şu aşamada seçeneklerin aslında görüldüğü kadar fazla olmadığını hesaba katarsan, o kadar da garip gelmeyebilir bunlar. Paşa dediğimiz adam Kurtuluş Hareketinin beyniydi Ekva'yla birlikte; ikisi de son derece zeki ve analiz yeteneği yüksek insanlar. Bence Paşa, Proje'nin bütünüyle bir yalan olamayacağını anladı, bu bir; ikincisi, kendi teorisine güveni tam olduğu için, dünyaya müdahale etmeye kalkışan uzaylılara karşı böyle bir tür enerji kalkanı oluşturmak gerektiğine, bunun da Ebrino'nun yapmaya çalıştığı gibi değil, tam tersine popüler bir cephe kurarak yapılabileceğine karar verdi. Olay budur bence.

Neeling: Anlaşıldı. Faht yakası ne alemde?

Redaktu: Faht Kuzeydoğu Kanadı vatandaşı olduğu için en büyük etkisi burada oluyor tabii. Henüz takımlardan hiçbiri Işınımı açıktan desteklemeye yanaşmıyor, ama Faht maç yorumlarında bu konuyu bir şekilde araya sokuşturuyor mutlaka, ayrıca oyuncularla arası iyi olduğu ve ona saygı duydukları için, içeriden taraftar toplamaya başladık. Futbolcular böyle mistik şeylere bayılır ya. Faht DB'deki bağlantılarını kullanarak diğer maç yorumcularını ve spor yazarlarını da etkilemeye çalışıyor, ama Ridaf henüz beklenen çıkışı yapamadığı için bütün bunlar ön hazırlık düzeyinde kalıyor biraz.

Neeling: Dünya Birliği'yle ilgili olarak ne yapıyor?

Jahiveh: Çok somut birşey yok, daha ziyade zemin yoklama çalışmaları. DB bürokrasisi içinde futbolla ilgili, benim de tam bilmediğim çok sayıda birim var, çeşitli ödenekler var, özel turnuvalar düzenlenebiliyor, statlarda maç öncesi gösteri zamanı satın alınabiliyor, yani birşeyler çıkacak.

Neeling: Bu da Ridaf'ın gündeme oturmasına bakıyor, öyle mi? Peki bu kız ne yapıyor şimdi, Musak'la çalışmaya başladı mı?

Papavka: Musak'ın önderi Ridaf'la bizzat görüştü. O iş biraz karışık, çünkü anlaşılan kadın Ekva'nın Kurtuluşçu olduğunu bilmediği gibi, Ebrino'yla Ekva arasındaki ilişkiden de habersizmiş; bütün o hikaye ortaya çıktığında şirket içindeki konumu çok sarsılmış, az kalsın kovuluyormuş. Bir hata daha yaparsan yolcusun demişler resmen. O yüzden şimdi herşeyi üflüyor.

Neeling: Yahu ben bunu anlamıyorum, atla deve mi yani, alt tarafı şimdiye kadar yaptıkları parçalar gibi parçalar yapmayı sürdürecekler, birkaç tanesini de bu amaca vakfedecekler. Redaktu haklı, bunların hepsi nazende.

Duteron: Ama Kaptan, öyle demeyin, böyle siyasal işler çok fena ters tepebilir, koca şirket bir anda neye uğradığını şaşırır, kaş yapayım dersiniz, gözünüzü elinize verirler. Az mı gördük, siz daha iyi bilirsiniz gerçi...

Redaktu: Çevremiz sarı sendikacılarla çevrilmiş de haberimiz yok.

Neeling: Ee, görüşmenin sonucu ne?

Papavka: Musak'ın önderi boş bir kadın değil bir kere, bunu akılda tutmakta fayda var. Ridaf'ın "eski müzik" kayıtlarını da çok beğenirmiş. Dolayısıyla merak etmiş tabii, Ridaf gibi bir müzisyenin Musak'a yanaşmasını gerektirecek kadar önemli olan şey nedir diye. Ridaf önce Kuzeydoğu Kanadı'ndaki devrimin nasıl sahte bir devrim olduğunu, sonuç olarak yalnızca iktidarın el değiştirmesine ve portlar aracılığıyla sağlanan kontrol mekanizmasının iyice yerleşmesine yaradığını, yaptığı belgesel yüzünden sevgilisi Hökl'ün başının ciddi belada olduğunu, devrimin kendi amaçlarına bile ihanet ettiğini, örneğin şehir fareleri konusunda en ufak bir değişiklik sağlamadığını ve şu anki iktidarın da bu yönde hiçbir çabası olmadığını filan anlatmış, verip veristirmiş yani. "Kurtuluşçu değilim artık" mesajı vermiş. Sonra ne olacak bu dünyanın hali muhabbeti yapmışlar. Musak'ın önderi idealist çıkmış, ki bu beni biraz korkuttu, şirket önderi dediğinin ayağı yere sağlam basar. Neyse, anlaşılan kadın Ekva'nın "Klasikler, yeniden!" projesini de müzik endüstrisinin gidişini yavaş yavaş değiştirebileceği için çok desteklemiş zamanında ve hep Ridaf'ın bu projeye danışman olmasını istemiş. Işınım konusunda Ridaf'a ne kadar inandığını, enerji kalkanı hikayesine aklının yatıp yatmadığını daha bilmiyoruz, ama Ridaf'tan ayrıntılı bir çalışma istemiş bu konuda, Musak ne yapabilir, tehlikeler nelerdir vesaire.

Redaktu: Ridaf rapor hazırlayacak, rapor Musak'ın proje değerlendirme kuruluna gelecek, üyelerden bir raporu inceleyip kendi raporunu hazırlayacak, bu rapor kurulda tartışılıp kurul görüş raporu hazırlanacak, olumluysa bir üst kurula çıkacak, eşeğim ölmezse balığa çıkacağız yarın sabah, siz de gelin isterseniz.

Neeling: Yok, yine de önemli bir adım atılmış, yapmayın. Öyle kurullar filan olacağını sanmıyorum, tam tersine Musak'ın önderi ileride bizim en önemli destekçimiz haline gelecek bence.

Kaptan Neeling'in bu beklenmedik iyimserliği bütün mürettebatta bir bayram coşkusu yarattığından toplantıya ara verildi ve çeşitli Musak şarkıları, beraber ve solo olarak söylendi. Duteron'un ısrarla ikinci ses yapmaya çalışması ama yalnızca Eilohis'i detone etmeyi başarması nedeniyle bazı tatsız anlar yaşandıysa da hiçbir şey Holéy Sevner'in geleneksel birliğini bozmadı, bozamaz da. Geçmişten gelen bu kuvvetle geleceğe güven duyan mürettebatın genel isteği üzerine, toplantıya kalınan yerden devam edildi ve Sayr konusunda ne gibi gelişmeler olduğu hakkında Jahiveh'ten bilgi alındı.

Jahiveh: Sayr'ın yaptığı iş bu hareket açısından çok önemli, çünkü dünyanın her yerindeki insanlara, istediğimiz içerik ve biçimle anında ulaşmamızı sağlayacak, ama aynı zamanda en zayıf noktamız da bu, çünkü bu iletişim için portları kullanmak zorundayız, dolayısıyla Zürafaları Lekeleme Komitesinin rahatça müdahale edebileceği bir alana çıkıyoruz. Çok sorunla karşılaşacağız burada gibi geliyor bana. Gerçi Sayr'ın bu konuda anladığım kadarıyla radikal planları var, Işınım hareketini port-alanda neredeyse dokunulmaz bir hale getirebileceğini iddia ediyor. Böcekleri safdışı bırakmak için de bir ekip kurmuş durumda – çok gizli çalışıyorlar ve bana bile hiçbir şey söylemiyorlar, hoş söyleseler de ne kadar anlarım bilmiyorum.

Utracek: Bacak kadar velede biraz fazla güvenmiyor muyuz?

Jahiveh: Küçük, ama şeyi nah bu kadar! Daha iyisini ve “dava”ya daha bağlısını bulamazdık Utracek. Çocuğun babası Hökl, biliyorsunuz, Ridaf'ın sevgilisi; annesiyse Agse, o da Ekva'yla Ridaf'ın sıkı arkadaşı, vaktiyle hızlı Kurtuluşçulardandı, şimdi Ridaf'ı destekliyor. Oğlan Neyo'da büyümüş, bütün port-alan meselelerinin içini dışını su gibi biliyor, hatta Gatlok ona S-Port'ta çok önemli bir pozisyon teklif etmiş, bizimki kabul etmemiş bağımsız çalışmak istediği için.

Utracek: Peki ama bizim elimizin altında tek bir port olmaması biraz garip değil mi? Harekatın en önemli kolu bu diyorsunuz, ama port-alanda neler döndüğünü en ufak bir şekilde denetleyemiyoruz, başkaları bize birşeyler anlatacak da öyle.

Eilohis: Doğrusun ama güvenliğimizi böyle bir riske atamayız ki. Babadan kalma yöntemleri kullanmak zorundayız yavrum, yoksa bir gün kapıyı açtığımızda dünyayı karşımızda buluveririz.

Jahiveh: Utracek, bunu en iyi sen bilirsin aslında, bulunmamak için iz bırakmayacaksın.

Duteron: Benim kafama takılan birşey var. Komiteyle yüz yüze savaştığımız mı şimdi? Daha önce demiştik ki onlar ne yaparsa yapsın, biz işimize bakarız, onlar bizi takip etsin. Savunma önlemleri almamızı anlıyorum da, örneğin böceklerle karşı, ne olduğunu tam da bilmediğimiz bir hazırlığın yapılması beni tedirgin ediyor.

Jahiveh: Biliyor musun, ben de bundan emin olamadım, ama başka bir nedenden dolayı. Bizim Komiteyle, üstelik de iyi dönemimizde açıktan çatışmaya girişmemiz, gezegendeki birliğin oluşumunu ve Işınımın ulaşma şansımızı etkiler mi, kestiremiyorum. Bir elin yaptığını öbür el bozacak sanki.

Papavka: Doktrinde böyle birşey yok ki. Yani Dünya'nın Işınımına geçmesi için bir tür birliğin sağlanması ve bu birliğin olabildiğince kapsayıcı olması gerekiyor, tamam, ama Holéy Sevner tarihinde bu birliğin ne menem birşey olması gerektiği konusunda hiçbir zaman fikir birliği olmadı ki. Onun da ötesinde, bu birliğin dünyadaki bütün çatışmaları ve çelişkileri çözmesi gerek diye birşey de yok. Bu mümkün bile değil bence. İnsanların kendi içlerindeki çatışmalar var, aile ve kortlarda ortaya çıkan çatışmalar var, o var bu var, kurullar olduğu sürece çatışma da olur. Zürafaları Lekeleme Komitesine karşı bizim vereceğimiz savaş, dünyanın genel birliğini etkilemez, doğru kullanılırsa bu birliğin oluşturulmasına katkıda bile bulunabilir. Kaptan'ın balon-iğne hikayesi gibi.

Papavka'nın bu sözleri üzerine tartışma, ortak bir düşman yaratma yoluyla elde edilecek bir birliğin, Işınımı sağlama yolunda ne kadar yararlı olacağı konusuna odaklandı. Duteron, Holéy Sevner'in tarihteki çalışmalarının istenen sonucu vermemiş olmasının temel nedeninin, oluşturulmaya çalışılan birliğin yeterince pozitif olmaması olduğuna, Işınım Harekatına karar verilmesinin ardındaki nedenin de bu türden, pozitif bir birlik arayışı olduğuna işaret edince, Redaktu durumu her zamanki mizahi üslubuyla "pirlikten birlik doğar" şeklinde özetledi. Komiteye göz açtırılmamasına, ama bunun yine de birlik sağlama çalışmalarının bir parçası haline getirilmemesine karar verildi, mürettebat yorgunluk ve açlık belirtileri gösterdiği için toplantıya son verildi.

O'nun Düşkanı.

Gezgin'le yeniden karşılaşmak O için sarsıcı oluyor: Cellat, O'yu öldüremedikleri için Gezgin'in de dahil olduğu kalabalık bir takımı cezalandırmış – hepsi işten çıkarılmış, kör edilmiş ve hepsinin hafızaları silinmiş. Bunları bir bakışta anlamıyor O elbette, hatta Gezgin'i kişilsiz bir barın köşesinde otururken gördüğünde ilkin hiçbir gariplik fark etmiyor – her zamanki kayıtsız bakışlarıyla çevreyi süzdüğünü, çalan müziğe ve devam eden gösteriye ilgi göstermediğini, kimseyle ahbaplık etmediğini, kısacası hep bildiği uyuz ve kibirli Gezgin'i gördüğünü sanıyor. Yanına gittiğinde ona bakmamasından biraz kuşkuluyor, ama çok değil –Gezgin bu- fakat birden, hiçbir şeye bakmadığını kavıyor. İçi acıyor. Bu daha başlangıç – Gezgin'in galaksilerarası yaşam hakkındaki en temel bilgiler dışında artık fazla birşey bilmediğini, bu arada O'yu ve birlikte yaşadıklarını hiç anımsamadığını anlaması uzun sürmüyor O'nun, ama bunu kabullenmesi zaman alıyor.

Gezgin'in eski, artık alıştığı mesafeli davranışlarının da silindiğini görünce şaşırıyor O – aksilik, nemrutluk bu yaratığın genlerinden fıskırıyor gibi gelmişti, öğrenilmiş, edinilmiş birşeymiş meğer. Herkese aynı şekilde, yapay olarak tatlandırılmış hissi bırakan bu yeni tavırla yaklaştığını bilse de, aralarında kişisel bir yakınlık kurulmuş olduğuna, dostluklarının –adına dostluk denebilirse eğer- mesafe katetmiş olduğuna inanası geliyor, nedense kendini geri tutmuyor. Yine de o güne kadar paylaştıkları şeyleri Gezgin'e anlatırken, anımsatırken, yaptığı komikliklere rağmen kendi gözleri doluyor O'nun, Gezgin'in bunu fark etmesi ama anlam verememesi daha da koyuyor. Bunları anlatırken bir yandan da kutular açıp yan bilgiler aktarması gerekiyor – Dünya nerededir, Zürafaları Lekeleme Komitesi kimdir, eserleri nelerdir, Cellat ne iş yapar, gezginlerin görevleri nedir. O bunları anlatırken Gezgin cebinden bir belge çıkarıyor – bir tür "işine onurlandırılmaksızın son verilmiştir" belgesi bu, en altta Cellat'ın mührü var. Bunu görünce anlamaya başlıyor O, ama Gezgin'in anlamadığını görünce baştan başlıyor – galaksinin büyük patronu tarafından cezalandırılmanın büyük bir onur olduğunu söyleyecek oluyor, fakat sarkazmın ıska geçeceğini fark edip daha düz cümleler kurmaya yöneliyor.

Uzun bir seans oluyor, ama sonunda Gezgin'in güvenini bir şekilde kazanmayı başarıyor O. Bir zamanlar, evren sakinlerinin gıpta etmeseler de bir tür saygıyla baktıkları bir görevi olduğunu, bu görevi iyi yaptığını, gözlerinin hep kör olmadığını, büyük olasılıkla zengin anılarla dolu bir yaşamı olduğunu öğrenmek Gezgin'i görünüşte üzüyor. Daha çok sinirlenmiş gibi – alışık olmadığı için Gezgin'in işaretlerini okumakta zorlanıyor O. Işınım geçememiş gezegenleri yok olmaktan kurtarmak, onlara zaman ve teknik yardım verilmesini sağlamak, bunun için de O'nun en iyi bildiği gezegen olan Dünya'yı öncelikle ele alıp Işınım konusundaki çalışmaları destekleyerek en azından Galaksiler Toplantısını etkileyecek kadar bir ilerleme sağlamak konusunda O'yla birlikte çalışmayı kabul ediyor Gezgin, hiç gülümsemiyor.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Giderek, Işınımaya yönelik bir birlik oluşturma çabamızda tek atımlık kurşunumuz kaldığına, bunu en iyi şekilde değerlendirmek için çok dikkatli düşünüp öyle adım atmamız gerektiğine daha fazla inanıyorum. Daha doğrusu, kafamı kurcalayan stratejik sorunun yanıtını daha net görmeye başladım – insanlara Soyтары'dan söz etmek zorundayız. Dünyanın gerçek bir yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu herkesin bilmesi gerekli; ancak bu şekilde bütün destek rezervlerini harekete

geçirebiliriz. Tarih, birlik yaratma örnekleriyle dolu; hepsinden çıkan tek bir ders var: “biz” olması için “onlar”ın da olması gerekiyor. Her birlik, birilerinin dışlanmasıyla tanım kazanıyor ancak; kimlerin dahil olacağını belirlemek, kimlerin dışarıda kalacağını belirlemekten geçiyor. Şimdiye kadar bunu gerçekleştirmek görece kolay oldu – oluşturulmaya çalışılan dayanışma hiçbir zaman bütün insanlığı kapsamaya yeltenecek kadar cüretli olmadı; Dünya Birliği bile, gezegenin yarısını dışarıda bırakıyor sonuç olarak. Holéy Sevner’in işini zorlaştıran bu: herkesi aynı kümeye koymaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar bunda başarılı olmadık, ama artık anlıyorum ki bu kaçınılmazdı – hiçbir zaman, “onlar”ın kim olduğu, olabileceği konusuna girmedik çünkü.

İnsanlar, Dünyalı olarak görebilmeleri için kendilerini, “Dünyalı olmayan”ın varlığına inanmak zorunda önce; bu tanımın birleştirici olabilmesi için de, “Dünyalı olmayan”ın içinde düşman unsurların barındığını, bu unsurlar tarafından yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anlamak zorunda. Bunda beni yine de rahatsız eden birşey yok mu, var: barışın önkoşulunun düşmanca bir karşıtlık olması bana doğru olamazmış gibi geliyor herşeye karşın. Öte yandan bu bir manipülasyon girişimi değil, gerçeğin ta kendisi; Holéy Sevner’in şimdiye kadar yaptıkları birer manipülasyon örneği sayılabilir ama, insanları hiçbir zaman amaç olarak görmediği, daha doğrusu soyut bir insanlığı amaç olarak alıp, gerçek insanları bunun aracı olarak kullandığı için. Onlara gerçeği söylemeden, onlara rağmen onların iyiliğini sağlamaya çalışıyorduk – elbette başarısız olacaktık.

Şimdi de başarı şansımızın yüksek olduğunu sanıyor değilim – değirmenciliği daha gençken bırakmıştım. Çok daha küçük gruplar, çok daha somut tehlikeler karşısında bütünleşmeyi sağlama konusunda başarısız oldu, böyle okumak mümkün insanlık tarihini – ayrışma, ayrı durma inadı. Biz ki kendi kardeşimizi, kendi oğlumuzu aramızda tutmayı başaramamışız, çıktığı rahmi yok etme hırsını gemleyememişiz, kime ne söyleyebiliriz ki bu konuda?

O’nun Düşkapanı.

Mutsuz Şah Isınandemir, yüz elli bin lekesiz zürafanın Dünya’ya gitmeye hazır beklediğini söylediğinde O’nun aklına pratik bazı sorular üşüşüyor, bunların bu saatte aklına gelmesi kızdırıyor onu: zürafaların Dünya’ya transferi sırasında sorun çıkabilir mi, örneğin Komiteden bir saldırı gelme olasılığı var mı? Mutsuz Şah şimdiye kadar bir sorunla karşılaşmadıklarını, galaksiler devriyesinden ekiplerin lekesiz zürafa konvoyuna eşlik edeceğini, bir saldırı durumunda Komite ve bizzat Cellat zan altında kalacağı için böyle birşeye kalkışılacağını sanmadığını, asıl tehlikenin zürafalar Dünya’ya indikten sonra ortaya çıkacağını söylüyor.

O da bundan korkuyor zaten – işin o kısmına ancak dolaylı olarak müdahale edebilecek çünkü. Gezgin’in yardım teklifi için her ne kadar minnettar olsa da, bu haliyle ne yapabileceğini gerçekçi olarak değerlendirmesi gerektiğinde O fazla umutlu olamıyor. Kuşkularından Gezgin’e de söz etmesi gerektiğini düşünüyor, bunu olabildiğince incelikle yapmaya çalışıyor – gözleri görmeyen, hafızasını yitirmiş, becerilerini unutmuş bir yabancı, Dünya’da ne kadar etkili olabilir ki? Yeni bulduğu sesiyle O’nun tedirginliğini yanıtlıyor Gezgin – Dünya’nın ve diğer gezegenlerin davasına saygım sonsuz; savaşlarında yer almak, yapabileceğim her katkıyı yapmak, benim gibi onursuzluk belgesi taşıyan bir yitik için büyük bir onur kaynağı; ama yolun başında dürüst olacağım, geciktikçe zorlaşabilir – bir an için bile, bu yüce amacın, kendi kişisel meselemden önce geldiğine seni inandırmama izin verme. Cellat’ın celladı olabilmek için buradayım ben, tatlı bir intikam peşindeyim. Kendime yeni bir geçmiş edinecek zamanım olmadığı için, geleceğim de olamayacak, biliyorum – bu anı yaşarken, çoktan ölmüş birinin rahatlığıyla ve kararlılığıyla, yok etmek için saldıracağım. Sana yakışmıyorum, umarım farkındasındır; beni yanında taşımayı kabul etmek belki senin de kirlenmen anlamına gelecek; öte yandan, yaratan her zaman yok eden de olmamış mıdır? Dünyalı eski bir bilgenin sözünü Gezgin’in ağzından duymak irkiltiyor O’yu; Dünya’da bıraktığını sandığı birşeylerin yeniden kıpırdandığını hissetmek buna ürperti katıyor.

Kaptan Neeling’in Seyir Defteri.

Josebah’la niye başarılı olamadık öyleyse? Ridaf’ın Musak önderini ikna etmesini bekliyordum, Musak’ın Işınımı destekleyici, tanıtıcı ve benimsetici pazı parçalar üretip bunları dünya

piyasalarına sürmesini de belli bir aşamada bekliyordum, ama Ridaf'ın Musak gibi bir makineye böyle güçlü atan bir kalp getireceğine, bünyenin bu yeni kalbi reddetmeyeceğine, hızlı ve sarsıcı bir atılımın dünya gündemine yerleşeceğine, çok istesem de inanamazdım. Alt tarafı müzik, diye düşünüyor değilim, Zerdüş'ten bile önce biliyorduk ruhu hangi seslerin harekete geçirdiğini, ama böyle kitlesel bir tepkiyle, susuzların boğulma ayinine benzer bir kutlama coşkusuyla karşı karşıya kalınca, şimdiye kadar aklımızın nerede olduğunu sormak zorunda olduğumu anlamazdan gelemedim. Sayr'ın ve Faht'ın katkılarına hala yer var elbette, ama şimdiden iş bizim kontrolümüzden, kurgumuzdan, beklenti sınırlarımızdan çıkmaya başladı. Arge'de insanlar kalabalık gruplar halinde, yakınlarında hangi dağ varsa ona çıkıp Işınım şarkıları söylüyor, birlikte meditasyon yapıyor, sonra yerlerini yeni gelenlere bırakıp gündelik yaşamlarına dönüyor, yeniden gelmek üzere. Zimb'de ormanlar, Ceza'da çöllere artık Işınım neferleriyle aydınlanıyor. İndi'de Işınım için denize açılıyorlar. Hepsi şarkı söylüyor, bu şarkılarla birlikte çıkan dansları yapıyor; eğleniyor insanlar.

DB halkı henüz kendini bu moda kaptırmadı, belli bir soğuklukla ve mesafeye izliyorlar dünyada olanları. Bir anlamda oradan başlamamış birşey bu – Kuzeydoğu Kanadı hep bir üvey kardeşi DB için; onlara ait olan Proje'nin fiyaskoyla sonuçlanmasının da, yeni çıkan bu girişime “diyet Proje” olarak bakmalarında, o elitist çabanın karşısında şimdi yapılanları popülist ve sulandırılmış olarak yaftalamalarında önemli payı var. Ama uzun süremez bu – Ridaf'ın yakaladığı devinim yakında kemikleşmiş bu yapıyı da harekete geçirecektir.

Yine de tam anlayamıyorum – hadi Josebah'la olmadı, Beatles'la olması gerekmez miydi? Belki de bu iki örnekte de amacımıza çok yaklaştık, ama küçük bir katkı maddesinin eksikliği, sihirli ilacın ortaya çıkmasını engelleyen kritik unsur oldu. İlkinde inanç vardı, zeka vardı, ama yaygınlık yoktu; ikincisinde aslanan yaygınlıktı, ergen bir neşenin yaygınlığı. Şimdi belki de ilk kez bu üç unsur doğru oranlarda birleşiyor – evet kabul ediyorum, zekanın çok da fazla yeri yok Musak çizgisinde, daha doğrusu bir tür aracı zeka var, nihai ve kendi için varolan bir zekadan çok. En azından müziğin kendisi için bu böyle; içerikte ve art anlam alanında zeka eksikliğinden söz ederek sahte bir alçakgönüllülük gösterisine girişmenin anlamı yok. Holéy Sevner'in insanlara olan inancının her zaman istenen düzeyde olmadığını en baştan beri itiraf ederim, ama doğruya doğru – varlığını bunca zaman sürdürmeyi başarmış, varoluş amacını asla unutmamış bir ekibin inancını sorgulayacaksa, geriye sorgulanmayacak hangi inanç kalır ki? Yine de bizim inancımızın, şimdi şimdi ortaya çıkmaya başlayan ve bireysel benliklerde yer edinmiş diğer tüm inançların yanında, hatta onları ezmeksizin üstünde yerini alan bu kitlesel “insan olma” ve aynı kaderi paylaşma duygusuyla, bu duygudan doğan inançla karşılaştırılacak bir yanı yok kuşkusuz. İlk kez, gerçekten umut duymaya cesaret edebiliyorum – insanlığın varoluşunu hiçlikten ayıran iki eksenin, zeka ve inancın bu “evrensellik” düzeyinde birleşmesi, birleşebileceğinin işaretlerini vermesi, ne yapayım, bu yaşında heyecanlandırıyor beni.

O'nun Düşkanı.

Mutsuz Şah Isınandemir'in sakınmasızca Dünya'ya destek çıkması, Birleşik Galaksiler yönetiminde fırtına yaratıyor, ama bunun başlıca nedeni Cellat'ın kendisi – Zürafaları Lekeleme Komitesinin en kısa zamanda yeniden Dünya'ya gitmesini sağlamaya çalışması galaksi yasalarına açıkça aykırı, çünkü Şah'ın bir gezegene kredi açmasının ardından, yeni performansın değerlendirilebilmesi için Komitenin söz konusu gezegene en erken ne zaman gidebileceği önceden belirlenmiş. O, Cellat'ın neredeyse bizzat Dünya'ya gitmeye kalkacak denli öfkeli olduğunu duyduğunda buna inanmıyor – bu nefretin ne kadarının kendi payına düştüğünden de emin olamıyor.

Mutsuz Şah da daha önce böyle bir tepkiyle karşılaşmamış olduğu için şaşkın, ama her geçen gün, yaptığının doğru olduğuna daha fazla inanıyor – filler tek bir karıncayı ezmek için yollarını değiştiriyorsa, bunda bir iş vardır. Cellat'ın birtakım pis oyunlara başvuracağından da emin, bunların ne olabileceğini tam bilemese de. O ve Gezgin'le yaptıkları durum değerlendirmesinde Şah insanların en kolay nasıl bölüneceğini soruyor O'ya. Gülüyor O – Şah gibi, bir gezegeni başka bir canlı türüyle ortaklaşa yönetmeyi, hatta bütün evrene ortaklaşa yardım etmeyi başaracak kadar birlikçi bir gelenekten gelen birine bunun herhangi bir zorluk taşımadığını anlatmanın imkansızlığını düşünüyor. Ama hemen ardından Cellat'ın gölgesi düşüyor içine – kendi evladını biraz tanıyorsa elinden gelebilecek şeylerin kaydadeğer bir sınırı olmayacağını biliyor.

Lekesiz zürafaların Dünya'ya doğru yola çıkması öncesinde, çok sade bir uğurlama töreni yapılıyor, burada zürafalardan bazılarıyla tanışma fırsatı buluyor O, bu yaratıkların alçakgönüllü erdemliliğine bir kez daha hayran kalıyor, cesaretlerine de – evrene hükmetme hırsıyla yanıp tutuşan ve kendi gezegenini bu uğurda yok etmesi gerektiğine inanan bir galaksi önderine karşı koymak için, adını duymuş olmaları için hiçbir neden olmayan garip bir gezegene, burada yaşayan bilinç-cisimleri tarafından kuru bir teşekkürle karşılanıp karşılanmayacaklarını bile bilmeden gidiyorlar. Savaşmak gibi bir becerileri yok, karşı koyma kavramı onlara tümüyle yabancı – yapabildikleri tek şey, belirli bir yerde var olmak. Ama bunu iyi yapıyorlar işte. Akıl almaz boyutta bir merhamet duygusu, belki, onları yönlendiren: sahibi tarafından kayıtsızca yolun kenarındaki ağaca bağlanıp bırakılan ufacık bir köpeğin, şaşkınlıktan, korkudan, sahibinin nereye gittiğini, ne zaman döneceğini, dönüp dönmeyeceğini bilmemekten adım bile atamaması, kafasını çevirip çevirip orayı burayı koklayarak bir ipucu araması, hüzünlü gözlerle sahibinin gittiği yöne bakıp iç çekmesi, sonunda yere uzanıp başını ön ayaklarının üstüne koyması ve kimbilir o gün kaçınıcı kez kaderini beklemeye başlaması, bir binanın penceresinden onu izlemekte olan bir yabancıyı bir anda nasıl üzer, terk edilen kendisiymiş ya da her an o da terk edilebileceği için, şimdi acı çeken bu yaratığa yardım etmesi gerekmiş gibi acıma duygusuyla içi nasıl dolarsa, lekesizlikleri derilerinin çok daha altına inen bu muhteşem yaratıklar da savunmasız ve çaresiz gezegenleri öyle izliyor sanki, ama başkalarından kendilerine karşı bu merhametin onda birini göstermesini beklemeyen, varoluşlarının tek nedeni, tek onur kaynakları başkalarının var olmasını sağlamakmışçasına yardıma koşuyorlar. Minnetini sözcüklerle anlatmaya yeltenmiyor bile O.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Port-alan girişimimizin başarısız olması belki de kaçınılmazdı – Komitenin en etkin olduğu alana burnumuzu sokmamızın başlıca nedeni onları kendi oyunlarında yenebileceğimizi düşünmemiz değil, bir tür kararlılık jesti ortaya koymaktı. Ancak yine de, rakibin bu kadar güçlü olduğunu, bu denli organize olduğunu kestirememiştik. Sayr'ın bütün gayretlerine karşın, Işınımı port-alanda destekleyecek, insanların bağıllık duyabileceği bir site yaratamadık, daha doğrusu ayakta tutamadık – böceklerin saldırısına karşı koymak bizim Dünyalı teknisyenlerimizi aşan bir görev oldu.

Bu başarısızlığın beklenebilir oluşu, hem portları hem de insanları aynı şekilde etkileyen ve böcekler tarafından taşınan bir hastalığın dünya çapında bir salgına dönüşmesini beklenir kılmadı tabii – gafil avlanmanın yeni sınırlarını keşfetmek zorunda kaldık böylece. Işınım Harekatının başlardaki büyümlü parıltısı, makine ve insan ölümlerinin ardı ardına gelmesiyle birlikte bir anda sona erdi – can derdine düşen insanlara, meditasyona devam etmeleri gerektiğini, bu salgının Komitenin taktiklerinden biri olduğunu ve kurulmaya başlayan dayanışmayı baltalamaya çalıştıklarını, böylesine kalleşçe bir yöntemle başvurduklarına göre gerçekten panik içinde olduklarını, bunun da Işınımaya geçmeye, en azından Bağlantıyı kurmaya çok yaklaştığımızı gösterdiğini anlatmak bizi zorluyor. Bunun devam etmesine izin veremeyeceğimiz açık - Dünya'da daha önce var olmayan bir hastalıktan söz ediyoruz – tanımlanması ve etkili bir tedavisinin geliştirilmesi çok uzun sürebilir, bu süre içinde kimbilir kaç insan ölecek, belki bütün port sistemi de çökecek.

Ancak böcekleri topyekün yok etmek de bir çözüm değil – hastalığın yeni kurban almasını engellemiş oluruz belki, ama bir türün diğer bir türe böyle bir savaş açması, saldırıya saldırıyla karşılık verilmesi, Işınım konusunda en ufak bir şansımızın kalmamasına yol açar. Kuzeydoğu Kanadı'nda daha önce böceklerle karşılaşılan imha hareketinin neredeyse yıkıcı etkilerini unutmamak gerek. İşte bu aşamada Sayr dehasını konuşturdu – henüz deneme aşamasına gelmedi önerdiği plan, ama başka çaremiz olmadığına göre, işe yaramak zorunda. Komite tarafından keşfedilmeyen bir kodla, portlara bağlanacak böceklerle geçecek bir yazılım üretti Sayr, bütün böceklerin, Dünya yüzeyindeki iki milyon yüz bin odak noktasından birine doğru göç etmesini sağlayacak bir yazılım. Portlarla ve port-alanla ilişkisi olmayan aynı cinsten böceklerin diğerleriyle birlikte bu göçe katılacağı konusunda davranış uzmanlarından güvence aldık – salgının önüne geçilebilecek böylece. Komitenin bu kodu çözme olasılığı yüksek olduğu için Sayr düzenli olarak kodu değiştirecek; son rötuşları yaptıktan sonra etkin hale geçirecek. Eğer herşey umduğumuz gibi giderse, kardeşi kardeşe kırdırmaya çalışan bu tezgahı, birbirimizi yok etmeden safdışı bırakmayı başaracağız. Çeşitli hükümetlerin bir an önce böcek

katliamına girişmek niyetinde olduğu ve hazırlıklar yaptığı günlerdeyiz, zamanımız çok az ve gittikçe azalıyor, Sayr'ın üstünde büyük bir baskı var – bel verse de kırılmamalı.

Ya ben? Kendi birliğime yeniden kavuşacağım, yeniden Aşk olacağım bir sabaha uyanabilecek miyim? Ruhsuz kalmış bir bedenin cehennemi olan bu günler yakında sona erecek mi? Özlemden sıkı kelepçe var mı?

O'nun Düşkapanı.

Gezgin'in Dünya'dan getirdiği haberler O'yu allak bullak edip duruyor, çeşitli nedenlerden ötürü. Bir yandan, bunca zamandır –Dünya kıstaslarına göre bunca zamandır- kaydedilen ilerlemenin, beklediğinin çok gerisinde kalması, çocuğunun pek de zeki olmadığını günün birinde, ufak bir olay sonunda artık kabul etmek zorunda kalan bir annenin duyacağına benzer bir eziklik yaratıyor onda; bir yandansa, Işınımaya geçme konusundaki son atakların neredeyse başarıya ulaşacakken Cellat'ın böcekleri blatellalar yüzünden sekteye uğramış olması O'yu hem öfkeliyor, hem de Cellat'ın iyice zıvanadan çıktığını gösterdiği için sevindiriyor.

Bunca karışık bir ruh halindeyken, Holéy Sevner özelindeki düşünceleri de sade ve tutarlı olamıyor ne yazık ki. Hem başarısızlıktan, hem de başarıdan sorumlu olmaları değil yalnızca – insanlık tarihinin kendine özgü karmaşası içinde Holéy Sevner'in izini, imzasını o kadar kolaylıkla görüyor ki O, neyi olayların doğal gelişimine, neyi müdahaleye yorması gerektiğini gözü kapalı biliyor. Asıl sorun, bir ayrılığın sona ermek üzere olmasının yan anlamlarından kaynaklanıyor. Zorunlu sürgünü boyunca geride bıraktığı dünya, O'nun herşeyi gibi aşkını da barındırıyor – ayrılık bu aşkı öldürmüş ya da zedelemiş değil, kendini yeni bir aşka kaptırmış da değil O, ama – ama, doğrusu, içini bir gezgine açmış olduğunu, onu düşündüğünü, onun için endişelendiğini, söylediği şeyleri anımsayıp yeni yanıtlar geliştirdiğini, bir bakıma onu sevdiğini inkar edecek de değil. Bunun anlamını pek kestiremiyor O, daha önce başına böyle birşeyin gelmediğini düşünüyor, seçim yapmasının söz konusu olmadığını, olsa elbette Gezgin'i seçmeyeceğini çok iyi biliyor; yine de bu bilgi, Bağlantı bir adım uzaktayken Gezgin'i, kör gözlerini, hala alışamadığı uzun ve yoğun cümlelerini, daha kalıcı ya da sahici olduğu için değil, yalnızca taze ve değişik olduğu için ciğerlerini uzak tutamadığı bu nefesi düşünmesini engellemiyor. Gezgin'in bu duyguları paylaşıp paylaşmadığı, birbirlerinin varlıklarının tadını çıkarıp çıkaramayacakları gibi tasaları yok O'nun, bir gezegenin ruhundan beklenmeyecek birşey yapacak değil, ama –bunu kendi kendine, kuru bir gülümsemeyle söylüyor- Dünya gibi bir gezegenin ruhunun iç karışıklığı taşıması herhalde tanımı gereğidir. İç karışıklığının bu türüne pek alışık olmaması – O'yu heyecanlandıran bu belki de.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

DB böcek imha çıkartmasına başlamadan 43 saat önce Sayr'ın yazılımı devreye girdi – her geçen saatle birlikte etkisi daha da görülür hale geliyor, bu da port-alanın Komite tarafından nasıl bir ablukaya alınmış olduğunu gösteriyor aslında. Gecenin sessizliğinde, iki milyon yüz bin odak noktasına doğru gruplar halinde ilerleyen milyarlarca blatellanın dipten gelen takırtısı şehirlerin sokaklarında, alanlarında, düzlüklerde, vadilerde yankılanmaya başlayınca DB önderliği çıkartmayı askıya aldı, şimdilik neler olacağını bekleyip görmeye karar verdiler. Bu tür bir müdahale, Afrika Organizasyonu ve Güneş Ülkeler Federasyonu'nun yönetim ilkelerine aykırıydı zaten; planımızın işleme onları büyük ölçüde rahatlatmıştı. Soyтары'nın yenilgiyi böyle çabuk kabul edip köşesine çekileceğini sanmıyorum, ama onu bekleyecek zamanımız yok. Utracak'ın önerisi üzerine, kamuoyuna yönelik kitlesel iletişim sağlayabilmek için arkaik bazı yöntemlere başvurmaya karar verdik – basılı kağıt gibi. Soyтары'nın bunu engelleme şansı neredeyse sıfır, ama radyo dalgalarını kullanarak yanlış bilgi yaymaya çalışmasını bekliyoruz.

Ridaf'a, Sayr'a ve Faht'a şimdi büyük iş düşüyor, üstelik yapacakları şeyleri, arkalarında bizim olduğumuzu belli etmeden yapmaları gerek. Hedefe çok yaklaşmışken sekteye uğradı hareketimizi, şimdi birlik duygusunu yeniden canlandırmak lazım, bu da bazı bakımlardan, bu duyguyu ilk kez yaratıyor olmaktan daha zor. Ne var ki bu kez Dünya Birliği de bizim tarafımızda olacaktır sanırım – Sayr'ın ve Utracak'ın birlikte yöneteceği bir tanıtım kampanyası sayesinde, özellikle de eğer

blatellaları yok etmeden zararsız hale getirme planımızın başarısını iyi anlatabilirlerse, kitleleri yeniden kazanabiliriz. Bir an önce kitlesel meditasyona geçilmesi gerek – Soyтары'nın ne yapacağı belli olmaz.

O'nun Düşkapanı.

Cellat'ın, lekesiz zürafaların Dünya'ya gönderilmesine duyduğu tepki, Komitenin beceriksizliği hakkındaki kanısıyla birleşince gerçek bir öfke nöbetine dönüşüyor O'nun duyduğuna göre – Galaksiler Toplantısının yapılmasına bu kadar az bir zaman kalmışken Dünya'ya böyle bir kredi açılmış olmasının yanısıra, diğer galaksi önderlerinin de kırmızı çizmeli kedi masalının Toplantı öncesinde uygulamaya konmasına yanaşmaması ve Cellat'ın gülme tekeli rüşvetinin boşa çıkmış olması, yarasına tuz-biber ekliyor. Bu işi Komite gibi ağır aksak işleyen bürokratik bir kurumla halledemeyeceğini anlayan Cellat, masaya yüksek koz atıyor: en seçkin avcılarından oluşan bir ekip, kendi başına hareket eden bir grup kisvesi altında gizlice Dünya'ya doğru yola çıkıyor.

O bunu Gezgin'den duyuyor ve inanmıyor önce – açıkça yasadışı olan bu hareketi duyulur ve belgelenirse Cellat'ın başı büyük derde girer; böyle bir riski nasıl göze alabildiğini anlayamıyor. Gezgin'in yanıldığını düşünüyor, ama yanılmadığı belli. Sibi havzasında, doğal korunaklar dışında tümüyle savunmasız bir şekilde ve dünyanın haberi olmadan bekleyen lekesiz zürafaların avcılar tarafından bulunup yok edilmesi an meselesi olduğu için, Gezgin onların yanına gidiyor; kendilerini hiçbir şekilde savunmayacak olan bu zarif yaratıkları hem onlar, hem de Dünya adına savunmak ve Cellat'ı alt etmek adına, avcılarını alt etmek zorunda. Güvenlik nedeniyle O ile olan iletişimini kesince, yabancı bir gezegende yalnız başına kalıyor Gezgin; O içinse gergin ve endişeli bir bekleyiş dönemi başlıyor.

Gezgin zamana karşı yarışıyor, uyguladığı taktik de bu zamanı arttırmaya yönelik: Cellat'ın avcıları, atmosfer taramaları sayesinde lekesiz zürafaların nereye indiğini çok geçmeden saptayacağı için Gezgin'in onları ilk etapta Sibi havzasından uzaklaştırması gerekiyor. Ancak bu işte Mutsuz Şah'ın gemilerinden birini kullanamıyor, çünkü o büyüklükte bir geminin yerini ve hareketlerini saptamak, atmosfer içinde de olsa, avcılar için çocuk oyuncağı. O yüzden çok daha netameli bir yol izlemek zorunda Gezgin: Sibi'de kuşku uyandırmadan bir mega-şilep kaptanı ile anlaşır, lekesiz zürafaları, Proje'nin boşalttığı ekvator hattı enerji nöbet istasyonlarına dağıtmayı hedefliyor. Böylece avcılarının zürafalara ulaşmasını önemli oranda geciktirmiş olacağını umuyor.

Yalnızca beklemekle de geçse, O'nun uyanmaya cesaret edemediği bir düş bu. Sonunda Gezgin'i yeniden karşısında gördüğünde duyduğu ilk sevinç, ona birşey olmamasından kaynaklanıyor, ancak neredeyse anında, geriye doğru sayan zamanın ağırlığı çöküyor üzerine, nefesini idareli kullanması gereken bir dalgıcın vurgun yeme riskini giderek daha sağlıksız bir şekilde tartmasına benzer bir ruh haline bürünüyor.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Herşey hazır, herşey yolunda, bekliyoruz – yüz milyonlarca insan şu anda odak noktalarının çevresinde toplanmak için yolda; böceklerin göçü hala sürüyor, hedeflerine ulaştıklarında, her odak noktasında bulunan portlara bağlanacaklar, diğer böcekler de onlara bağlanarak dev bir zincir oluşturulacak ve Sayr'ın hazırladığı programın ikinci evresi devreye girecek; insanlar da meditasyon yapmaya başlayarak bu zincirin gücünü arttıracak. Bağlantının yeniden kurulması artık an meselesi.

Bu noktaya gelmemizde Ridaf'ın katkısını yadsımak imkansız. Jahiveh ve Duteron bu kez gerçekten iyi iş başardı – tam da bu işe uygun bir peygamber buldular. Daha öncekiler gibi, hatta Kuzeydoğu Kanadı'ndaki Paşa gibi, görevlerini başkalarına devretmeye meraklı peygamberlerden çıkmadı bu kız. Ridaf kitleleri harekete geçirmek için kendi beste ve düzenlemelerini kullandı, yeni bir tür Meriyem Ana oldu: ışığı doğuran kadın. Onun kişisel çekiciliği, cazibesi, karizması, her neyse, başka biri olsa çözümsüz kalabilecek sorunları çözdü. Önünde saygıyla eğiliyorum.

V. SUSADIM

Hol y Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Kaptan Neeling, O, Utracek, Jahiveh, Eilohis, Duteron, Papavka. Toplantıya sonradan dahil olan Soyтары, toplantı bitimini beklemeden ayrıldı, O'yu da yanında götürdü.
Tutanağı Yazan: Redaktu.

Toplantı Bağlantının yeniden kurulmasının şerefine  ampanya patlatılmasıyla başladı. O'yu yeniden aramızda görmenin mutluluğu, Dünya'nın Galaksiler Toplantısı  ncesinde Işınıma gecebileceği inancıyla birleşince "mübalağa sevinç olundu". Kaptan Neeling her zamanki sağduyusuyla zafer kutlamaları için henüz çok erken olduğunu, yapılacak çok miktarda iş bulunduğunu anımsatınca  ampanya şişeleri ve kadehler ortadan kaldırılarak toplantı düzenine geçildi. İlk olarak O'nun düşkapanı incelendi.

Jahiveh: Soyтары'nın bütün bunları yapmış olabileceğine inanamıyorum. Dünyadan ve bizden bu kadar nefret ediyorsa, hem Galaksiler Toplantısından önce, hem de Toplantı sırasında Işınımı engellemek için elinden geleni ardına koymaz bu adam.

Redaktu: Bence de. şu Kırmızı izmeli Kedi masalına alıcı gözüyle bir baksak artık.

Eilohis: Bakılacak birşey yok, herşey ortada. Ayağına kırmızı çizmeler geçirmiş uyanık ve dandi kedi kendisi; güzel prensesi ve şatoyu elde etmek için yemesi gereken tepegöz de biziz. Kılık değiştirerek, bir numara yaparak bizi gafil avlayacak işte.

Redaktu: Peki fakir efendisi kim, Soyтары kimin hesabına alışıyor?

Neeling: Bu aslında önemli, bunu hiç düşünmedik. Biz nasıl bir varsayım yaptık, dedik ki Soyтары hep daha güçlü olmak için çalışıyor, bunun karşısındaki en büyük engel olarak da kendi geçmişini görüyor. Ama acaba efendilerin efendisi olmaya çalışan bu insanın da hizmet ettiği biri ya da birşey var mıdır?

O: Eğer varsa, bu bence bir canlı değildir. Daha ok, Evrenin Dönüşümünden kişisel bir çıkarı varmış gibi geliyor bana. 18. Evrende bu haliyle varolmayı s rd recekmiş ve oradaki konumunu güçlendirmek için bütün bunları yapıyormuş gibi.

Bir evrenden diğerine geçerken nelerin taşınabilir, nelerin taşınamaz olduğu, kefenin cebinin olup olmadığı, diş fırçası götürmenin gerekli olup olmadığı kısaca tartışıldı; böyle birşey mümkün olsa bile Soyтары'nın bu bilgiyi nasıl edinmiş olabileceği üzerine fikir yürütüldü. Tarihteki "Thirty-Nine Steps" vakası, yani bir önceki evrenden bizimkine, radyo frekansı üzerinden aktarılan "kültür mirası" içerikli yayınlar saptanması, ancak sonradan bunun "Thirty-Nine Steps" adlı bir örgütün çalışması olduğunun anlaşılması olayı hakkında konuşuldu.

Neeling: Aslında boşuna konuşuyoruz tabii. Doğruya doğru şimdi, bu konuda çok fazla şey bilmiyoruz; tamam, insanların bildiğinden tabii ki daha fazlasını biliyoruz, ama yine de sonuçta kenar galaksilerden birinin sapa bir gezegeninde yaşıyoruz. Herhalde Soyтары'nın elinin altında bizim hayal bile edemeyeceğimiz olanaklar vardır.

O: Yalnızca olanaklar meselesi de değil. Onu çok kısa bir an görebildim ben, ama yetti – nasıl diyeyim, varlığı o kadar değişik bir düzeye ulaşmış ki, anlayamadım bile, ancak böyle korku dolu bir hayranlık duyabildim, bir kaplanla göz göze gelmek gibi birşeydi.

Duteron: Peki sence Toplantıda Kaptan'ın Pamuk Prenses masalını kabul ettirme şansı ne?

Papavka: Kaptan mı katılacak Toplantıya?

Neeling: Bağlantı kuracak kadar enerji üretebildiğimize göre, Dünya adına normal olarak benim katılmam gerekir tabii. Bir itiraz mı var?

Jahiveh: Alınganlık yapıyorsunuz Kaptan, sizden iyisini mi bulacağız? Benim anlamadığım, eğer O'nun dediği gibi bizim durumumuzda olan binlerce gezegen varsa, hepsinin temsilcisi katılacak mı, bu Toplantının başka işi gücü yok mu, bunca kişiyi birer kez dinlemek bile ne kadar sürer, nasıl olacak yani?

O: Ben de pek emin değilim valla. Toplantıya şahsen dilekçe verdiğim için benim de bir aşamada orada olmam gerekecektir herhalde. Kaptan bunda bir sakınca görmüyorsa tabii.

Eilohis: Aile kavgası mı?

Redaktu: Kırılacak eşyaları taşıyalım mı?

Neeling: Sululuk istemez. Önemli olan kimin katılacağı değil; gerekirse ikimiz de katılırız.

O: Duteron, senin soruna döneyim. Cellat, yani Soyтары o zamana kadar başka bir dalavere yapmazsa –ki mutlaka yapacaktır- ve Toplantıda Kaptan'ın ya da benim savunma yapmama izin verilirse, istediğimiz masalı seçme şansımızın epey yüksek olduğunu düşünüyorum. Benim tahminim Dünya'nın diğer gezegenlerin durumu için örnek olarak ele alınacağı, Zürafaları Lekeleme Komitesinin ve Mutsuz Şah Isınandemir'in raporlarının dinleneceği ve bize söz düşmeyeceği yolunda. Tabii Soyтары bizi küçük düşürmek için konuşturmak da isteyebilir.

Redaktu: Bence rakibi gözünde fazla büyütüyorsun, nedir yani, alt tarafı tek dişi kalmış bir canavar.

Eilohis: Lekesiz zürafalar konusunda sormak istediklerim var benim. İstasyon adalarında güvendeler mi? Komite bir pislik yapmasın? Gezgin onların korunmasını sağlayabilecek mi?

O: Siz ne düşünürsünüz bilmem, ama bu konuda Gezgin'den iyisini bulabileceğimizi sanmıyorum. Zürafaları çit çıkarmadan Sibi havzasından kaçırmakla bize en gerekli anda zaman kazandırdı. Soyтары şimdi çıldırmış durumdadır büyük olasılıkla, ama Bağlantı kurulduğu için yapabileceği birşey yok; Komite de bu aşamada zürafalara dokunamaz, Dünya'ya gelemez bile. Bağlantının kopmamasını sağladığımız sürece sorun çıkmaz. Koparsa da ben zürafaları Gezgin'den başkasına emanet etmezdim.

Jahiveh: Bütün bu koşuşturma bittikten sonra Gezgin de bizimle yaşamaya başlayacak galiba.

Toplantının bu aşamasında birtakım kıskançlıklar su yüzüne çıktı. Kaptan Neeling, Gezgin'e bu kadar prim veriliyor olmasını biraz abartılı bulduğunu belirtti ve düşkapanındaki bazı sahneler konusunda itiraz hakkının saklı olduğunu sözlerine ekledi. O, hiçbir sahne hakkında hiç kimsenin hiçbir itiraz hakkı olmadığını söyleyince, bir cümlede bu kadar çok “hiç” kullanılmış olmasından dolayı ortam gerginleşti. Jahiveh'le Eilohis'in bu konuşmalardan özellikle zevk aldığı, kendilerine yeni bir arkadaşın katılmasından ve ileride bizzat Kaptan'ın da bu konudaki dokunulmazlığının kalkması olasılığının ortaya çıkmasından ötürü sevinçli oldukları gözlemlendi. Şimdiye kadar Kaptan'ı Soyтары'ya “sebepl olmak” nedeniyle eleştirmek mümkün olmamıştı. Konunun nereye varacağını izlemek kuşkusuz çok ilginç olacaktı, ancak çok daha ilginç bir gelişme bu konuşmanın yarıda kalmasına neden oldu.

Soyтары: Demek eski kurna, eski sabun – aynı masa etrafında oturmuş, her zamanki oyununuzu oynuyorsunuz. Bravo.

Neeling: Hiç gelmeyeceksin sandık.

Soytarı: Ee, daha daha? Sağlık sıhhat durumunuz nedir? İlaçlarımızı düzenli alıyor musunuz?

Duteron: Bizimle alay etmeye mi geldin sen? Moralimizi mi bozacaksın aklın sıra? Senden daha iyi bir performans beklerdim Soytarı.

Soytarı: Soytarı ha? Doğru, unutmuşum. Ama misafir böyle mi karşılanır? Kaç yıl geçmiş aradan? Ayıp değil mi? Kart atacaktım ben de, ama fırsat olmadı işte.

Neeling: Gölge etme, fıçıyı da sana veririz evlat.

Soytarı: Özlü sözler, bölüm 128. Hiç değişmemişsin be baba, her zamanki gibi kontrollü, soğukkanlı, gelişmelere yenik düşmeyen gerçek bir lider. Sana da bravo.

Papavka: Ya sen? Eskisi gibi, aklımla yeteneklerimle ne yapacağım diye kıvranıyor musun hala? Hatanı kabul etmek için mi geldin?

Soytarı: Neden söz ettiğini bilmememin ayıp olduğunu hissediyorum, ama hakikaten bilmiyorum – ne hatası?

Jahiveh: Burada böyle oturup bu çocuğun oyununu mu oynayacağız yahu?

Soytarı: Hayır, tabii ki sizin oyununuzu oynayacağız, hiç öyle şey olur mu. O yüzden soruyorum zaten nerede kalmıştık diye.

Neeling: Sana Soytarı adını boşuna vermemişiz, belli.

Redaktu: Ama eksik bırakmışız – Utanmaz demeliymişiz, Pespaye ve Onursuz da demeliymişiz. Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yapmamışsın gibi nasıl karşımıza geliyorsun bunca zamandan sonra? Holéy Sevner'a ihanet ettiğin yetmiyormuş gibi, Dünya'yı ve üzerindeki bütün canlıları, bütün bilinç-cisimlerini yok etmeye kalkıştıktan sonra burada ne arıyorsun? Bütün çabalarına karşın Bağlantıyı yeniden kurmuşken, Işınımaya adım adım yaklaşırken taraf mı değiştirmeye karar verdin? Hesapların yanlış mı çıktı? Omurgasız sürüngen.

O: Redaktu, sakın ol biraz canım, ne celalleniyorsun, bırak. Kendini üzdüğüne değmez.

Soytarı: Anne? Sen de mi? Hiç ara vermiyor musunuz? Benim suçum ne ki, sokakta takla mı attım?

Neeling: Saçmalama evlat. Sen çocukken o hikayeleri ben okudum sana, sokakta takla attığı için idam edilen adamı, yaratıcılık dersi alan çocuğu, bütün konuşmaları kaydeden adamı; onları alıp kendi hikayen haline getirmene gerek yok, maşallah seninkisinde yeterince hikaye var zaten. Derdini adam gibi söyleyecek misin, yoksa daha bekleyecek miyiz?

Soytarı: Biliyordum aslında böyle olacağını da, işte belki olmaz dedim. Burada çok kaldınız siz, bu kadar kendi halinize bırakılmanız büyük hata, başkaları da şikayet ediyor. Seni başka yere sevk etmişlerdi anne, hazır kurtulmuşken niye döndün?

Jahiveh: Kaptan, ben daha fazla dayanamayacağım, birşeyler yapın, kötü olacak.

Neeling: Kışkırtmaya çalışıyor Jahiveh, O haklı, sakın ol. Birliğimizin enerjisini canlı tutalım.

Soytarı: “Birliğimizin enerjisi” mi? Sabahları tai-chi de yapıyor musunuz? Anne, birşey sordum sana.

Papavka: Annen Bağlantı koptuğu için gitmek zorunda kalmıştı, yüzyıllardır geri gelmesi için uğraşıyoruz, sen ve Zürafaları Lekeleme Komitesi olacak o kukla kumpanyası olmasaydı çoktan gelmişti, şimdi hangi yüzle soruyorsun ki niye döndüğünü?

Soytarı: Papavka, sen her zaman gevezeydin, ama kemik atılmadan havlamamayı kimse öğretmedi mi sana? Annemle konuşmaya çalışıyorum, iki dakika çeneni kapatıp otur, yoksa dağıtmak zorunda kalacağım o çeneyi.

Neeling: Buraya bak Soytarı, tehdit istemez, derdin neyse söyle, sonra da defol git. Sana vereceğimiz hiçbir şeyimiz yok, senden en ufak birşey de almak istemiyoruz, seninle alışverişimiz olsun istemiyoruz. Anlatabildim mi?

Duteron: Git ve sıkıyorsa bizi durdur bakalım. Senin gibi bir zavallıyı nasıl galaksi önderi yapmışlar?

Soytarı: Merak etmeyin, burada kalıp sizin erimiş kemiklerinizin ve pörsümüş derilerinizin bekçiliğini yapmaya niyetim yok. Bir tür duygusallık diyin, zayıflık diyin, insan ailesinin ne tür zehirli yılanlardan oluştuğunu unutup özleyebiliyor, hafıza böyle boktan birşey işte. Geçerken uğradım diyebilsem keşke, ama yolum buraların uzağından bile geçmiyordu, iki yıldır bunu düşünüp duruyorum, sizi bağışlamaya çalışıyorum kafamda, bana yaptıklarınızı, o çok önem verdiğiniz perhizinizi iş bana gelince unutuvermenizi, beni koynunuza almak için sıra kavgasına tutuşmanızı, kendi annemin ve babamın size ve birbirlerine zevk tellallığı yapmasını, benden esirgediklerinizi unutmaya çalışıyorum ve unutuyorum da, büyük bir ailem olduğunu düşünmeye başlıyorum, matrak insanlardı diyordum kendi kendime, hepsi ayrı bir cinsti, küçük masallar uyduruyorum hakkınızda, kendi çocuklarıma anlatıyorum. Onlar olmasaydı herhalde gelmezdim, adınızı anmamaya yemin ettim. Ama insan çocuğu olunca birşeyler yer değiştiriyor içinde, genişliyor, hava alıyor, başın daha dik yürümeye başlıyorsun, senin için yaşam tarafından konmuş kısıtlamaların birden kalktığını, yepyeni bir sürü yol açıldığını hissediyorsun. Geriye baktığında, senin de bazı insanlar için, annem, babam dediğin insanlar için aynı türden bir nefes olduğunu kavriyorsun, senin kendi çocuğun için duyduğun mutlak özveri duygusunu onların da duymuş olması gerektiğini, çocuğunu sevdiğin gibi hiç kimseyi ve hiçbir şeyi sevemeyeceğini biliyorsun. Ama araya acılar girmiş, kalpler kırılmış, yollar ayrılmış, karışıklıklar yaratılmış, zamanla kemikleşmiş bunlar – ne gam, diyorsun, ben anladım, onlar zaten biliyordu, üstesinden geliriz. İçinde göçükler oluşuyor bu kararı verdikten sonra, heyelanlar dağları yerle bir ediyor, boş yere saklanmışım diyorsun bu açıklığın getirdiği özgürlük ve kurtuluş duygusunu korka korka severken. Sonra kendini aile kapısında buluyorsun, eşikte duraklamıyorsun bile, herşeyin yoluna gireceğinden eminsin, çünkü doğru olan bu, dünyada doğruya yer var. Geliyorsun ve görüyorsun ki seni daha çocukluğunda yıldırın, ölesiye korkutan, tek bir gece rahat uyutmayan bu karabasan, bu oyun hala sürüyor. Bana hep defol dedin baba, diyecek başka birşeyin yok mu, şimdi bile mi yok?

Redaktu: Güzel ve dokunaklı bir konuşmaydı Soytarı, senin gibi birinin yakıp yıkmak, kasıp kavurmak yerine böyle yumuşak bir yöntemle saldırmasını beklemiyordum. Takdir ettim. Galaksiler arasında koşuşturup dururken, gücüne güç katmaya çalışırken bu yanını yitirmemiş olman sevindirici tabii, ama yine de yemediğimi söylemem lazım. Şimdi sen sanıyor musun ki biz anlamayacağız bizi içten bölmeye çalıştığını? Kusura bakma ama hiçbirimiz çocuk değiliz; belli bir yaşa gelince, kendi duygularından ve sevinçlerinden daha önemli bir amaç uğruna çalışmanın ne demek olduğunu daha iyi kavriyorsun. O zaman da bu amacın en kolay zarar görebileceği yanının, en savunmasız kapısının kişisel –

Soytarı: Redaktu, bana maval okuma. Hastalığının mazeretlerini dinlemek istemiyorum ben. Hiçbirinizi dinlemek istemiyorum, her zaman aynı sırayla konuşmanızı bir daha duymak zorunda kalmayacağım bir yere gömeceğim sizi, orada ne istiyorsanız yapın. Ama annemi götürüyorum. O sizden biri değil, size ihtiyacı yok, normal insanlara, çocuğuna, torunlarına ihtiyacı var, sevilmeye ihtiyacı var. Annem benimle geliyor, yaygara yapmaya da kalkışmayın, gerekli yerlerle çoktan görüştüm.

Neeling: O hiçbir yere gitmiyor. Seni sinsi şeytan, seni lağım faresi, seni aşağılık çıyan –

Papavka: Durun Kaptan!

Soytari: Hadi gel, gel bakalım, sonunda içindekiler çıkacak demek, gel.

Redaktu: Kaptan, sakın olun.

Neeling: Başından belliydi bunun için geldiğin, sen kendini ne sanıyorsun, adam mı oldun, söyle, adam mı oldun? Defol git dedim sana, boğarım seni. Defol!

Ne yazık ki Soytari'nın O'yu götürmesine engel olamadık – birkaç parça eşyayı alelacele topladı Soytari, O öylece kalakaldı, Kaptan Neeling Soytari'nın üzerine yürüdüyse de ve biz de yardım ettiysek de Soytari bizden çok daha çevikti; O'yu kolundan tuttuğu gibi, bir anda götürünce Kaptan sinir krizi geçirdi, onu yatıştırmamız çok uzun sürdü. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı duygusu bütün mürettebat tarafından açık bir şekilde paylaşıyordu. Duteron kifayet-i müzakere teklifinde bulundu, genel kabul görecekti gibiyken Jahiveh itiraz etti.

Jahiveh: Bir saniye. Yenilgiyi bu kadar kolay mı kabul edeceğiz? Bir galaksi önderinin yaptığı zorbalığı ve bütün bir gezegenin geleneğini elinden almasını şikayet edebileceğimiz bir merci yok mu? Elimizden hiçbir şey gelmiyor mu? Koyvermeyin kendinizi, hadi.

Utracak: Bırak artık Jahiveh, kendimize bile faydamız yok, baksana. Holéy Sevner biraz tatile girse iyi olacak galiba.

Jahiveh: Tatil mi? Ne tatili?

Utracak: Yani biraz ara verelim diyorum, hepimiz travma yaşıyoruz şu anda, O bir daha dönmez herhalde, bizim yüzümüzden dönmeyecek, Soytari'yi fazla zorladık, çok dikine gittik, bizi anlamasını bekledik, olacak şey değil ki, çocuk sonuçta dışarıdan geliyor, bizim –

Eilohis: Sen iyi misin?

Jahiveh: Bana da pek iyiymiş gibi gelmedi. Utracak sen git yat istersen, yorulmuşsun, belli. Biz de fazla uzatmayız herhalde.

Utracak: Birşeyim yok, iyiyim, ama hakikaten bu inat –

Duteron: Utracak sırayı karıştırıyorsun.

Utracak: Ben de bunu anlatmaya –

Jahiveh: Utracak yeter. Bir sen eksiksin, başlama. Git ve yat, ne ilacı alacaksan al. Herşeyin bir anda yerle bir olmasına izin vermeyeceğiz herhalde, değil mi? Öyleyse önce kendimize çeki-düzen vereceğiz, sonra da Soytari'nın bu tecavüzüne nasıl bir karşılık vereceğimizi kararlaştıracacağız. Ama hemen değil; biraz dinlensek gerçekten de iyi olacak galiba. Siz ne diyorsunuz?

Papavka: Kaptan da çok bitkin gözüküyor zaten.

Mürettebatın ortak isteği doğrultusunda, son gelişmelerin değerlendirileceği ve eylem planının tartışılacağı bir toplantının, normal toplantı zamanını beklemeden, iki gün sonra yapılması kararı verildi.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Uzaylıların beni alıp götürmesini yeterince beklediğime ve ben girişimde bulunmadığım sürece onların tembel tembel oturmayı sürdüreceğine karar verdiğimde hala ufak bir çocuktum; başka gezegenlere, buralardaki canlılara, onlarla karşılaşmanın nasıl olacağına kafamı takmıştım. Çevremde gördüğüm şeylerden çok farklı olmasını bekliyordum, okuduğum ya da izlediğim anlatımlar bana o zaman bile kısır bir hayalgücünün baştansavma ürünleri gibi geliyordu. Telepati yeteneğimi geliştirme egzersizleri yapıyor, su altında nefes almanın yolunu bulmaya çalışıyor, meditasyon sırasında kalp atışlarımı yattığım yerden dakikada 180'e çıkararak arkadaşlarımı eğlendiriyor, kehanetlerde bulunuyor, fal bakıyordum. En sevdiğim hikayelerden biri falla ilgiliydi: el falı bakmasını büyükannemden öğrenmişim; odasındaki aynanın karşısına ilk kez geçtiğimde aynanın çatladığını gören kadıncağız, bir lanet olarak gördüğü fal yeteneğinin kuşaktan kuşağa aktarıldığını anlayıp dualar okumaya başlamış, ardından el falının inceliklerini ve nelerin asla söylenmemesi gerektiğini bana öğretmişti. Onun kızı, yani annem kahve falına bakmamı kesinlikle yasaklamıştı – kendi kız kardeşinin ölümünü gördüğü bir faldan sonra kardeşi gerçekten ölüncü bırakmıştı bu işi o da. Onu dinlemediğimi, bacak kadar boyumla misafirlerin fallarına baktığımı, o anki durumlarını en ince ayrıntısına kadar anlattığımı, hepsine ömür biçtiğimi görünce çok sinirlenirdi; bunu bilen misafirler de onun mutfağa gitmesini bekler, gizlice ve acele acele baktırırlardı fallarına. Tarota kendiliğimden gitmedim, o bana geldi; ama çok daha sonraydı bu. Kendi fal açma sistemimi geliştirdiğimi duyanlar mutlaka burun kıvrıyor, Kelt çaprazı konusunda ısrarlı davranmaya çalışıyor, ama sonunda meraklarına yenik düşüp nasıl biliyorsam öyle bakmamı kabul ediyordu. Kariyer yapacak kadar iyi olmamın pek bir anlamı yoktu benim için, mekanikleşemeyecek, yoksa yok olacak bu beceriyi ciddiye alacak değildim.

Uzaylılar, diyordum – bir gece, küçük şehrimize tepeden bakan, ağaçlık bir bahçe içindeki eski kortun insanları –ki yaklaşık yirmi kişiydik, gidenler ve uzun zaman sonra dönenler olurdu, bazen fark etmezdim bile- uyuyunca kalktım, odamın kapısını özellikle açık bırakarak aşağı inip bahçeye çıktım. Tam çıkıp çıkmadığımdan da emin değilim şimdi – karanlıkta şehrin ışıkları uzaktan güzel gözüküyordu, ama bahçenin kenarı sarptı, o zamanlar uçurum gibi gelirdi bana; kapının eşiğinden pek fazla uzaklaşmamış, rüzgarı hissetmekle yetinmiş de olabilirim. Ne kadar beklediğimi bilmiyorum – uzun bir süre olmasını istiyordum, evdekilerin yatağında olmadığımı fark edip endişeleneceği kadar uzun bir süre; ama sonbahar ayazına on – on beş dakikadan fazla dayanmış olabileceğimi sanmıyorum.

Yeniden içeri girdiğimde herhangi bir telaşla karşılaşmamak, jestimin boşa gitmek üzere olduğunun açık bir göstergesiydi elbette, son kozumu kullanmak zorundaydım – kapıyı çarparak kapattım. Babamın kalkmasını yeğlerdim, ama annem de iş görürdü – “Ne olmuş güzelime?” diye sorunca, sabahtan beri kurduğum hikayeyi bir çırpıda anlattım: bir ışık gördüğüm için bahçeye çıkmıştım, köpeğimizin yanında tanımadığım, tüyleri mor mor parlayan başka bir köpek görmüştüm, göz göze gelmiştik. Kuyruğunu sallayınca kendimi bir uzay gemisinde bulmuştum, ufacık yaratıklardı bunlar, ışık tanesi gibiydiler, bana yeniden geleceklerini, gitmek için hazırlanmamı, gerekli bilgileri sonra bildireceklerini söylemişlerdi.

Şimdi düşününce, o yaş için çok da fena olmayan bir hikaye gibi geliyor – köpek kuyruğu konusundaki naif nedensellik “lapsus”unu saymazsak. Annemin etkilenmemiş olduğunu görmezden gelip bir dolu yemin ederek anlattıklarımın gerçek olduğuna onu inandırmaya çalışmış olmam beni bugün bile üzer.

Ertesi gün aynı uzaylıların ağzından, gemilerinde bir aksaklık olduğunu ve beni bir sonraki Salı günü alacaklarını bildiren yazıyı sıradan bir port belgesi formatında yazıp kortumuzun adresine gönderdim. Posta kutusunu bir başkasının açması ve yazıyı bulması lazımdı – dedemi odama çıkmaya ikna etmek, sonra da bariz olmayacak bir şekilde kutuyu açmasını sağlamak çocuk aklımı bir hayli uğraştırdı. Dedem notu bulunca çok heyecanlandı, ben aldırılmıyormuş gibi davranarak anın tadını çıkardım. Akşam toplu halde yenen yemek sırasında dedem konuyu açtı – babamın bunu nasıl karşılayacağını kestiremiyordum, ters tarafına gelirse ne olacağı bilinmezdi. Ters tarafına gelmedi – kort üyeleri, uzaylıların beni götürmesi konusunu uzun uzun ve büyük bir ciddiyetle tartıştı. Babam dışında herkes kalmamı istiyordu, gidersem çok üzüleceklerini, bensiz yalnız kalacaklarını, ben orada yokmuşum gibi kendi aralarında konuştular. Yalnızca babam, belli belirsiz bir gülümsemeyle, uzaylılar beni seçmişse ve götürmek istiyorlarsa bunun benim için önemli bir fırsat olduğunu

söyleyerek benden yana çıktı ve mutlaka gitmem gerektiğinde diretti. Diğerleri ona itiraz etti – başta beni eğlendiren bu tartışma, babamın konuya asılması ve kendi görüşünü fazla ciddi bir şekilde savunması sonucunda endişe verici bir hal almaya başladı. Bu oyunun sonuçlarını yeterince düşünmediğim belliydi, ama gerçekten gideceğime inandığımı sanmıyorum; mesele, uzaylılar gelmediği için gidememek değil, kalmamı çok istedikleri için gitmemeyi seçmekti artık. Birden, babamın oyunbazlığının benim oyunumu alt üst ettiğini anladım, ondan nefret ettim ve gurur kırıcı olmayan bir çıkış yolu bulmak için ter dökmeye başladım. Masadakiler de beni kurtarmaya çalışıyor, ama babam oralı olmadan bastırıyordu – en azından şimdi böyle anımsıyorum, olanların gerçek oranları belki hiç de böyle değildi; babam birden tartışmanın bittiğini duyurdu, Salı günü için hazırlıklara başlanmasını emretti ve çilekli pastayı daha ne kadar bekleyeceğini sordu. Yerin dibine geçmeyi istemenin ne demek olduğunu ilk kez o Salı günü anladım sanırım – bavulumu ve yemek çantamı bizzat babam hazırladı, herkes yattıktan sonra bahçede benimle birlikte beklemeye başladı. Uzaylılar gelmediği için değil, babamdaki oyun kazanma hırslının ne kadar acımasız olduğunu gördüğüm için ağladım, çok.

Sonraları ben de pek çok çocuk gibi hayal ürünü senaryolarda oynadım – film çekme numarasıyla en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle öpüştüm (iki aile arasında ciddi bir tatsızlık çıktı bu yüzden), esir düşmüş kızları vahşilerin elinden kurtardım ve doktor çantamdaki oyuncak aletlerle tedavi etmek bahanesiyle karıştırılmaması gereken yerlerini karıştırdım, içki sofrası kurup herkesin kendi küçük kadehini tükürükle doldurup içmesine yol açtım. Benim oyunum oynandığı sürece herşey yolundaydı da, başkasının oyununun parçası kılındığımı anladığım anda bütün sigortalarım atıyordu.

Düşlerle ilgili takıntım da o dönemde başladı – düş kurmak yetmiyordu bir yandan, herşeyi istediğim gibi yönlendiremiyordum, o yüzden hem gerçekten düş görmek, hem de bu düşün tasarladığım gibi gelişmesini istiyordum – düşlerim özgür olmalı ama benim istediklerimi yapmalıydı. Yıllar sonra, tarihteki özgür istenç/kader tartışmalarını anlamam belki de bu yüzden hiç zor olmadı – ben de Tanrı olsaydım, aynı şeyi yapardım. Olmadığım için, istediğim düşü görebilmek için dua da ettim: on – on bir yaşlarındaydım herhalde, hoşlandığım bir kız vardı; ailesindeki herkes ölüyordu tasarladığım düşte, kız da kortumuzun önünden yürüyerek geçiyordu, ben üçüncü kattaki odamın penceresinden aşağıya kement atarak onu yakalayıp yukarı çekiyordum, annemle babam da onu evlat ediniyordu ve sonra hep birlikte yaşıyorduk.

Geceler boyu uğraşmama rağmen bu düşü hiçbir zaman göremedim; görseydim ne olacaktı bilemiyorum. Düşleri kontrol etme, bilinçle bilinçdışını sezdirmeden, Zenvari bir şekilde konuşurma merakım geçmedi; başkalarına da bulaştırdım bunu. Karım bu işe fena merak saldı ve bir süre sonra neler yapabildiğini anlatır oldu – inanmadığımı her seferinde belli etmekten alıkoyamadım kendimi.

Gerçeğin altını, üstünü, yanlarını araştırmak ve farklı gerçeklik düzlemleri yaratmak konusundaki saplantım ergenliğimde de sürdü. Çok sayıda kişinin bir kişiye karşı işbirliği yapıp, o arkasını döndüğü anda korkunç suratlar yapmak, kafasını çevirip baktığında normale dönmek temeline dayanan “psikolojik baskı” oyununun yanısıra, yeni tanışılan yabancılara uydurma özgeçmişler anlatmak, yol soranları yanlış yerlere yönlendirmek, ancak parolayı bilenlerin kurtulabildiği “kafalama” seansları düzenlemek, dönem dönem delirme izni alıp işe çıplak ayakla, hokkabaz şapkasıyla gitmek, bir hafta boyunca hiç konuşmamak ve yalnızca önceden hazırlanmış kartlar aracılığıyla iletişim gibi, masumiyet dozu değişse de kazanma saplantısı yaratmayacak oyunları, hem kendim oynadım, hem de yakınlarımı oynamaya teşvik ettim.

Geçen yıllar içinde giderek, oyun oynama dürtüsünün içimde biçim değiştirdiğini ve yaşama alanımı garip bir şekilde hükmü altına almaya başladığını fark ettim; bu keşfi hayra alamet saymayacak kadar büyümüştüm üstelik. Sinsilik vardı bir yerlerde: flörtlerde, ilişkilerde, arkadaşlıklarda, iş ortaklıklarında, hatta toplu taşıma araçlarında, lokantalarda ve yolda, hangi kuralların çiğnenebilir olduğunu, hangilerininse “üst-kural” olduğu için çiğnenemeyeceğini, bilincinde olmadan ayırtıyordum; üst-kurallar, ancak bu kurallara taraf olanlarca haklarında bir tartışma açılırsa oydaşmayla değiştirilebilecek, aksi halde dokunulmayacak kurallardı, bazı eski anayasaların değiştirilmesi teklif bile edilemeyecek maddeleri gibiydiler yani. Bu ayrıma uygun hareket edilmemesi beni zaman içinde artan bir şekilde rahatsız etmeye başladı. Aksi ve geçimsiz bir adam haline geldim; hafifçe üşüttüğümü düşünenler oldu, karımla cinsel yaşamımın pek parlak olmadığını ileri sürenler

oldu; bütün garipliklerimi, olmak istediğim ama bunun ne olduğunu benim de bilmediğim şeyi olamayışından dolayı kendime ve dünyaya karşı duyduğum öfkeye yoranlar oldu.

Kendi geçmişime ve kısmen sürmekte olan (ama daha karanlık bir tona bürünmüş) oyunbazlığıma rağmen, insanları hala gerçek/sahte, gerçek/rol kıstaslarını kullanarak eleştirmeyi sürdürüyor olmam, bana çifte standart kullanıyormuşum duygusu vermiyordu buna karşın. Herkesin en az on - on beş kimliğinin olduğu, modernitenin “şizofreni” kavramının kadükleştiği, kimsenin gerçekte kiminle konuştuğunun bilinemeyeceği bir dünyada bu tutukluğum, bu kabızlığım çağdışı olmakla eş anlamlıydı. Ben de kendimi başka bir çağa ait hissediyordum ayrıca – insanların kimliklerini ülke, milliyet, din, cinsiyet gibi parametreler kullanarak belirledikleri, sade ve basit yaşamların hala mümkün olduğu çağlara özlem duyuyordum. Öyle tepem atıyordu ki bazen, birilerine döve döve kim olduklarını söyletme hayalleri kuruyordum; anlamak istemediğim şey, benim “gerçek” olamayacağını varsaydığım, “rol” ya da “sahtelik” olarak algıladığım davranışların, özgeçmişlerin, hikayelerin, sözlerin, mimiklerin artık kendi özgün gerçekliğini oluşturmuş olduğuydu. İnsanlar “gerçekten” rol yapıyordu; rolleri gerçektir. Kendimi bir tür Oyunlar Hakimi olarak görürken kaba gerçeklikle yüz yüze gelmek zorunda kalmıştım; tasarımcısı ben olmadığım için küçümsediğim ve görmezden geldiğim bir oyunda, yani olgunluk çağını yaşadığını her fırsatta yineleyen bu dünyada hükmen yenilmem işten değildi.

Bunu hiç hoş karşılamadım. Bazı şeylerin nedenini burada aramak gerekir.

Oyunun zeka ve inançla olan ilişkisi bana, düşlerimi yönlendirmeye çalışmamda hissettiğim, karşıtlık gibi gelen ama bir Zen manevrasıyla aynı madalyona sığdırılabilecek bir dinamiği, bilinçle bilinçdışının dansını anımsatıyor. Gözünün kenarıyla bakmak gibi birşey bu – eskiden doğru adabın ve iyi edebiyatın önkoşulu sayılan bir tutum (geçmiş özelemem mümkün mü?). Bir oyunun, olabileceği herşeyi olmasının şartı, oyuncuların zekalarını en üst noktada kullanırken inançlarını yok etmemeleri, yani oyunu *yalnızca* bir oyun olarak görmemeleri, öte yandan oyuna olan inançlarının en üst noktasında, herşeyin bir oyundan, bu oyundan ibaret olduğunu sanacak kadar kuşkudan (ve zekadan) uzaklaşmamalarıdır. Bu iki zirve bir arada var olmalı, bir diğerinin uçurumu haline gelmemelidir. İnanmazlığı askıya almak ancak zekayla mümkün olur. Gerçek dindarlar ve gerçek ateistler bunu hiçbir zaman başaramaz örneğin – inanç ya da inançsızlık düzleminde ulaşmaya çalıştıkları saflık, bu oyunda, daha doğrusu Oyunda bir handicap oluşturur onlar için. Oysa hem ahireti, hem de dünyayı bir hedef olarak benimseyebilen, hem Tanrıya, hem de kendine inanmayı beceren insanların bazılarında, yerinde duramayan bu zeka-inanç ikilisinin dansını izlemek mümkündür.

Şeytanı olmayan bir Tanrıya hala keşfedememiş olmamız, insanlık adına utanç verici. Karşıtına gerek duymadan kendi bütünlüğünü tanımlayabilen bir felsefe için nasıl hala çok erken olabilir?

Holý Sevner’in önemini –belli sınırlar içinde de olsa- kavramış az sayıdaki insandan biri, yirminci yüzyıl tarihçilerinden Sir James Belder’dır. Bugün artık neredeyse hiç kimsenin adını bile duymadığı Belder, döneminde Avrupa tarihinin en önde gelen uzmanlarından biriydi; Holý Sevner’la tanışması da bu uzmanlığı sayesinde oldu – cadılık, büyücülük, gizli örgütler, pek çok çağdaş gibi (örneğin İtalyan Eco, Fransız Ozick) Belder’ın da ilgisini çekiyordu; bu konuda yaptığı oylumlu çalışma, uzun süre alanın klasiği olarak kaldı. Bu çalışmasında Belder Holý Sevner’in izini bulmayı ve sürmeyi başardı, ama 1465’ten, yani “iyi” döneme geçtikten sonra birşey bulamadığı için, örgütün dağılmış olduğunu varsaydı. Avrupa çapında etkinlik gösteren bir tür mason locası olarak görüyordu Holý Sevner’ı, siyasal güç peşinde koştuğumuzu, buna temel olarak da mistik bazı saçmalıkları, numeroloji gibi şeyleri öne sürdüğümüzü düşünüyordu. Anlaşılabilir yanlışlar bunlar – özellikle de, bu tür yanlışların ortaya çıkması için büyük çaba harcadığımız, Utracak’i bu işe koştuğumuz

düşünülürse. Belder gibi bir araştırmacıyı, 15. yüzyıl İskoçya'sında Thompson adında bir yargıcın olabileceğine inandırmış olması, Utracak'ın meslek yaşamının doruk noktalarından biridir.

Sir Belder, bu araştırmayı kendi bıraktığı yerden alıp ilerletecek birilerinin çıkacağını umuyordu – bir tek kişi çıktı: o dönemlerde İstanbul olarak bilinen şehirde yaşayan, herhangi bir akademik yapıya bağlı olmaksızın, kendi saptadığı araştırma programlarına yıllarını veren, kimi zaman sarsıcı olabilecek sonuçlar elde etmesine rağmen çalışmaları hep kenarın uzak köşesinde kalmış Can Alibey Uzan. Belder'in bıraktığı yerden değil, bambaşka bir çıkış noktasından Holéy Sevner'a geldi Uzan – kitlesel hareketlerin nasıl doğduğunu incelerken, anlayamadığı, tanımlayamadığı bir dışsal vektör saptadı, kuantum fiziğiyle içli dışlı olması nedeniyle akli Heisenberg'e gitti, bir süre orada oyalandı, ama birşey çıkaramadı. Çeşitli ülkelerde, çeşitli zamanlarda ortaya çıkan ve kendi içinde tutarlı bir amaç bütünlüğü varmış hissini veren olayların benzer mekanizmalar gösterdiğini, benzer aşamalardan geçtiğini, benzer unsurlar içerdiğini saptayan Uzan, yine de bu hareketlerin kim(ler) tarafından başlatıldığını ortaya çıkarmakta başarısız oldu. Bunun nedenini anlamakta gecikmemesi, kendisi adına artı puandır: amaçtan yola çıkıyordu Uzan, yani kitlesel bir hareketi ortaya çıkaranların, o hareketin ortaya çıkmasından yarar sağlayacaklarını düşünüyordu. Bunun bir anlamda yanlış olmadığını kabul ediyorum, “yarar” sözcüğünü yeterince geniş tanımlarsak tabii. Ama Holéy Sevner'in amaçlarını içerecek genişlikte bir tanıma ulaşması, o an için olanaksızdı Uzan'ın.

Yine de doğru yanıtla hızla yaklaştığı açıktı. Bilimle ilgili efsanelerde hep baş köşeye kurulan şans ya da rastlantı, Can Alibey Uzan'ın da derdine deva olacaktı: toplumsal evrim kuramlarını kendi araştırması bağlamında incelediği sırada, (Hegel, Marx, Weber, Habermas gibi ağababalarla uğraşıyordu, taksiratı affola), oğlunun Duteron'un dinlerinden birinin peygamberi yapılmaya çalışıldığını öğrendi. Kronk adında, yeraltında örgütlenen, bir anlamda mistik bir dindi bu, bir tür kitle hareketi olarak doğrudan ilgi alanına giriyordu; buradan Belder'in kitabına ulaşması zaten çok kısa sürerdi, ama Utracak'ın yaptığı numaralardan biri, işini çok daha kolaylaştıracaktı: Belder'in Holéy Sevner'dan söz eden metni, Kronk dininin temel başvuru metinlerinden biri olarak örgüt içinde dolaşımdaydı zaten.

Ne yazık ki Can Alibey Uzan, kendi sağlığına zarar verecek ölçüde iyi bir araştırmacıydı. Belki vardığı spekülasyon sonuçları yayımlamayı hiçbir zaman düşünmüyordu (oğlunu Kronk'un yeni peygamberi olmaktan vazgeçirmeye çalıştığını biliyoruz, bu da en azından neyle karşı karşıya olduğunu, düşüncesizce atacağı bir adımın kendisi için ne gibi sonuçlar doğurabileceğini tahmin ettiğini gösterir), ama defterlerinin ve kendisinin varlığının yarattığı riski göze almamız olanaksızdı. Kronk'un o sıradaki peygamberinin de bunu anlamasa bile bilmesini sağladığımızı itiraf ediyorum. Can Alibey Uzan'ın ölümü ve çalışmalarıyla günlüklerinin yok oluşu, insanlık adına büyük bir kayıp olmuştur.

Soytarı gidene kadar O ile ilişkimizde herhangi bir olağanüstülük yoktu. Kendi kortumuzu kurmuş, görece genç yaşta saygın bir konuma gelmiştik. Evli olduğumuzu söyleyerek insanları şaşırtmayı seviyorduk, tek numaramız buydu sanırım – kurum nostalgisi. Soytarı çok daha sonra geldi. Geçen süre içinde kort dağıldı, biz de çeşitli ve peşpeşe gelen yanlış anlamalar sonucu eski toplumsal konumumuzu büyük ölçüde yitirdik. Şimdi yeniden anımsamak istemediğim şeyler bunlar, otuz yılı kapsayan bir hikaye, anlatmak istediğim de zaten başka. Bir bakım-konaklama kortuna yerleşmemiz, O'yu sarsan ilk şok oldu; benimle birleşmesinden önceki yaşamı, birliğimizin ilk on beş yılı ortanın üstü bir rahatlığa olduğu kadar, ciddi oranda göz önünde olma, izlenme, beğenilme, hakkında konuşulma düzenine de dayanıyordu ve genelde yaşamlarının geri kalan bölümünü ölümü bekleyerek geçirmek isteyenlerin tıklandığı bakım-konaklama kortu, bütün bunların sıfırlanması anlamına geliyordu elbette.

O'yu neşelendirmeyi, kafasını meşgul etmeyi, onu yeniden mutlu ve neşeli görmeyi çok istediğim halde, bunu kendime bile itiraf edemedim o sıralarda. Yaşamımız beklenmedik bir şekilde zorlaşmıştı, ama yalnız onun için değil, benim için de; onun bu yükü taşımakta bana yardım edeceği yerde yükün bir parçası olmayı seçmesini büyük bir haksızlık olarak algılıyor, verebileceğim desteği bile isteye geri tutuyordum. Kurallar ve üst-kurallar ayırımını ihlal etmiş, haddini aşarak bir üst-kuralı çiğnemişti, öyle düşünüyordum.

Yine de Soyтары bir cezalandırma yöntemi değildi – ikimiz de, farklı farklı biçimlerde de olsa, yaşamımızın geri kalan dönemini yeniden canlandırması için büyük umutlar besliyorduk Soyтары hakkında. O için Soyтары, kuruyan köklerinin yeniden su emmeye başlaması, yapraklarının dirilmesi, güneşe yönelmesi demektir. Bunu görmek beni ayrıca çılgına çeviriyordu sanırım – benim veremediğim ve yaşamsal önemi olan birşeyi ufak bir canlının veriyor olmasını katlanılmaz buluyordum, bana yetersizliği hissettirdikleri ve kendi aralarında, benim giremediğim bir birlik oluşturdukları için ikisinden de nefret ediyordum. Benim taleplerim başkaydı: gizli bir imparatorluk kuruyordum ve Soyтары'nın bu imparatorluğu yaşatmasını bekliyordum, yalnız yaşatmak da değil: benim yaşamımın son on yıllarında kurmaya başladığım şeyi alıp kendi yaşamımın merkezine yerleştirmesini, bir nüve olmaktan çıkarıp dal budak sarmasını sağlamasını, herkesin bileceği, hakkında konuşacağı, merak edeceği bir yapıt haline getirmesini istiyordum.

Soyтары bunu yapabiliyordu – ondaki kapasitenin yirmide biri bende olsaydı, imparatorluk bambaşka birşey olmuştu. Ama yapmadı; beş yaşındaydı, ona günü geldiğinde imparatorluğun başına geçeceğini ve bütün dünyayı ele geçireceğini anlatıyordum – gözlerimin içine baktı ve “İstemiyorum,” dedi, beş yaşındaydı, neyi istemediğini bile bilmiyordu. Gülümsedim önce, yeniden anlattım, nasıl eğlenceli olacağını, nasıl ünlü ve zengin olacağını, istediği herşeyi yapabileceğini. Bu kez yüzüme bile bakmadı, yerde oturuyordu, başı öne eğikti, çıplak ayağını tutup burnuma dayadı, “Sen biraz ayak kokla bakalım,” dedi. Bizi seyreden O çok güldü buna, benim suratımın allak bullak olduğunu görünce Soyтары'yı alıp hemen dışarı çıkardı. Hiç değişmedi oğlumun tavrı.

Soyтары'nın hep bizimle kalmasını beklemiyorduk elbette, bir bakım-konaklama kortu genç bir adamın kalacağı yer değildi, biz o yaşımızda oradakilerin en genciydik, her tarafta yaşlılar vardı; yine de çok erken gitti, bir gün “Ben gidiyorum,” dedi ve gitti. Arkadaşlarımızı sevmezdi, sanırım bizi de sevmiyordu; ağırlıktan, kasvetten kurtulmak için, kendini bulmak ve kendi olmak için gidiyordu, bunu anlamıyor değildim, ergenliğinin başından beri beslediği karanlık cinsel fantazmalarından kurtulmak istemesini de anlıyordum, ama affedemedim, imparatorluğu yüzüstü bırakmasını, bana yardım etmeyi inatla reddetmesini, bir ayağım çukurdayken el uzatmamasını, bunu da bizi asılsız şeylerle suçlayarak yapmasını affetmem mümkün değildi. Giderse bir daha dönemeyeceğini, onunla tüm ilgimizi keseceğimizi söylememe rağmen gitti. Cehennem dibine kadar yolu vardı, eskilerin dediği gibi.

O'nun tepkisi çok daha farklı oldu. Ben hırsıyla imparatorluğa asılıp büyük atılımlar yaparken O tümüyle içine kapandı ve hiç konuşmamaya başladı. Beni bir kez daha yalnız bırakıyordu acım ve ağırlığımı karşısında, üstelik bunu yaparak beni cezalandırıyor, Soyтары'nın gidişinden, yaşamımızın bu hale gelmiş olmasından beni, yalnızca beni sorumlu tuttuğunu gösteriyordu. Katlanılır gibi değildi. O'yla ilgilenmez oldum – çok zor değildi bu, zaten tek kelime etmiyordu, yalnızca birşeyler yazıp duruyordu, bir defasında o yokken kurcaladığımda, düşlerini anlattığı garip öyküler olduğunu sandığım yazılarla karşılaştım. Beni gördü; portu elimden kapıp çöp yakıcısına attı bir anda; o hisşimla çıkıp gitti. Kendi portuma aktarabildiğim tek yazıyı hala saklıyorum:

sessizlikten bilirdik herşeyi, çok soru sormadan anlar, daha olmadı anlamış gibi yapardık. konuşmaktan sıkılır, bazen de utanırdık ilk zamanlarda, ne zordu kendimizi açığa çıkaracak bir cümle sarfetmek; karşımızdakine, yanımızda yürüyene, kalbimizi ezen ağırlığın kalkmasını belki mümkün kılacak yanıtı doğuracak soruyu sormak için ne çok adrenalin harcardık, çoğu zaman bir bahane bulup geçiştirirdik konuşmayı, bahanelere bayılıyorduk elbette, ama sormak ve iyileşmek için kıvranıyorduk bir yandan, oysa sonunda sorabildiğimizde bile değişen birşey olmuyordu çoğunca, hangi soru yanıtını bulabilmiş ki bugüne dek diye sormadan edemiyor ve sorulardan ve yanıtlarını aramaktan hala kurtulamamış olduğumuzu görerek kendimize gülüyorduk, iyi geliyordu gülmek. söyleneni anlamadığımızdan şüpheleniyorduk bazen, suçlu kendimizde arayacak kadar iyi niyetliydik belli ki, bunun aymazlık olduğunu anlamamız biraz uzun sürdü, yani şüpheden şüphe duymayı akıl etmemiz, ama sonunda başardık tabii. herkes kendi sözcüklerini kullanıyordu konuşurken, herkesin çöreklenmiş olduğu anlam deposu farklıydı, makbuzlar aynı olsa da. onun da ötesinde, sözcükler kirliliyordu. ketumlukla suçlanmaktan iyice bıktığımız günlerdi, böyle bir dönemimiz de olmuştu gençliğimizde, yarım-ağız bir açıklama – sese dökme hareketine girişmiştik, yazıyla da yetinmez olmuştuk. kim neyi nasıl anladı bilmiyoruz şimdi, bilinmez de, arada sırada yakalanan ipuçlarıdır ancak, bazen çakarlar, bazen

çakmazlar; hiç anlatmasaydık da olurmuş dedirtti bu yakaladıklarımız bize zaman zaman, ağır bir olası ya da gerçek hatayı düzelttiğimiz de oldu gerçi, ama toplama çizgisini çektik, kaçınılmaz bir hareketti bu çünkü hesap adamıydık, tartmayı ve ölçüp biçmeyi, en önemlisi de karşılaştırmayı severdik, çizginin altındaki hanelere yazılan sayılar ikna edici bir ağırlık taşıyamadı bizim için, dinimizi değiştirmedik. güzel sayılabilecek, en azından özlem dolu bir sevişmenin ardından herşey konuşulabilir sanıyorduk bir ara, ki artık çok sevişmiş, çok susmuş ve yeterince konuşmuş durumdaydık, yine de karşımıza dikilen turnaklar ve iki adacığın, geçici bir süre birbirine dokunmuş iki kara parçasının yeniden ve hızla birbirinden uzaklaşması irkiltebilmişti bizi, hiddetlenmiştik, hiçbir şey temiz kalmıyordu işte, yaşananlar sözün boyunduruğunda hemen can veriyor, renklerini üzerlerinden atıp duyusuz bir bozluğa bürünüyordu, hayata ihanet etmekte bu, başka birşey değil. hikaye etme edimi de hayattan kaynaklandığında onu tanınmaz hale getiriyordu, anlatılacak şeyin “hakiki” olmaması, yaşanmamış olması, kişisel deneyimlerden olabildiğince uzak durması şarttı, ancak bu şekilde “hakikat”e ulaşılabilirdi, yazı ve söz, yani dil, ancak yan gözle, belli etmeden bakarsa ulaşabilirdi sahici olana, dümdüz baktığında ve teşrih masasının çıplaklığıyla övündüğünde, gördüğünü sandığı ve gösterdiği şeyle, gerçekte gördüğü ve aslında göstermesi gereken şey arasında büyük bir fark çıkıyordu ortaya. bu durumda belki de yapılabilecek en iyi şey, sözden tümüyle uzak durmak, sözü söze kırdırmaktan vazgeçmekti. bir tür korunma yöntemi olduğunu düşünmüştük bunun ilkin, karşılaştırılmaktan, dolayısıyla yenik ilan edilme olasılığından korkan ürkek ve çelimsiz ruhların kendilerini korumak için er meydanını hükümsüz ilan etme çabaları değil miydi bütün bunlar, sözü billurlaştırmayı beceremeyenlerin, bulanıklığa, belirsizliğe övgüsü... susmayı bilen, suskuyu beceren insanlarla tanışana, onların sanatını kapana dek sürdü bu. bir sonraki aşama, “sanat” saydığımız şeyin aslında “doğa” olduğunu anlamaktı. sözü sözden arındırmak olduğunu anladık amacımızın – sözden sözü çıkarmak ve söze ulaşmak, herhangi bir matematiğe tekabül ediyor muydu bu, ediyordu elbette, sıfır, sıfır, sıfır: başladığı noktaya dönme, kusursuz bir eş-uzaklık, sonsuzluk. bundan aşkın bir amaç olamayacağını anladık, hemen anladık; doğru yolda olmanın bilgisi kavurmaya başladı bizi. susayayazdık. gün geldi, sessizlikten bildik herşeyi.

Keşke herşey bu kadar basit ve kişisel olsaydı; keşke binlerce yıllık çabanın ağırlığı ve bir dünya dolusu canlının, anılarının ve umutlarının sorumluluğu üstümüzde olmasaydı.

Mürettebat duvar tenisi oynamayı reddediyor. Bir zürafayı daha kesmek zorunda kaldık.

VI. BİTTİ

Holý Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Kaptan Neeling, Jahiveh, Eilohis, Duteron, Papavka. Utracek toplantının başında mevcut olmasına karşın, bir aşamada dışarı çıkarıldı.

Tutanağı Yazan: Redaktu.

Toplantı, Kaptan Neeling ve mürettebatın elle tutulur moralsizliğiyle başladı. O'nun Soyтары tarafından kaçırılmış olmasının şokunu henüz atlatamamışken, yeni bir felaketle karşı karşıya olduğumuz öğrenildi.

Jahiveh: Berbat açıklamayı yapmak gene benim payıma düştü, nefret ediyorum bu işten. Ama hak ettim tabii, Ridaf'ı başımıza ben sardım sayılır. Son durum şu: Ridaf'ın sevgilisi Hökl bildiğiniz gibi Proje'nin enerji nöbetçilerinden biriydi, dolayısıyla uzun bir zaman dilimi içinde yoğun bir şekilde solitrans kullanması söz konusuydu. Aletin başlıca yan etkilerinden biri olan hafıza kaybının belirtileri kendisinde bir süre önce görülmeye başlamıştı – mekanizmanın ne olduğu bilinmediği için bu süreci hala durduramıyorlar. Nitekim Hökl de, Kuzeydoğu Kanadı'ndaki BMA Hareketi ile ilgili olarak hazırladığı belgeselden sonra giderek kötüleşti, kortundan çıkmaz oldu; onun bu durumunun Ridaf üzerinde ciddi duygusal etkiler yarattığını biliyorduk. Anlaşıldığı kadarıyla Hökl iyice kötüleşmiş, bunun üzerine de Ridaf herşeyi öylece bırakıp Hökl'le bilinmeyen bir yerde inzivaya çekilmiş. Sağlık şamanlarının ifadesine göre adamın fazla ömrü kalmamış.

Redaktu: Bayılıyorum buna.

Eilohis: Neye?

Redaktu: Kelek seçme yeteneğimize. Bu ortadan kaybolan kaçınıcı adam yahu, önce Hatn, sonra Ebrino, şimdi Ridaf'la Hökl – bizden güçlü bir örgütün parmağı mı var ne?

Neeling: Redaktu, lütfen. Arkadaşlar, bu sefer başımız büyük belada, farkındasınız herhalde. O'yu Soyтары'nın elinden kurtarmamız lazım, bunu nasıl yapacağımızı inanın bilmiyorum. Ridaf'ın ortadan kaybolmasının Bağlantıyı ve Işınımaya ulaşma şansımızı olumsuz etkilemesini engellememiz gerektiğini söyleyecektim bir de, ama az önce aldığım habere göre çok geç kaldık – hepimize geçmiş olsun.

Kaptan Neeling'in sözleri toplantıda büyük bir kargaşaya yol açtı, herkes bir ağızdan konuştuğu için kimsenin ne dediği anlaşılamadı, yazıcı da bu habere tepki vermekle meşgul olduğundan tutanak işini bir süreliğine savsakladı. Mürettebatın ilk panik atağı biraz yatıştıktan sonra Kaptan'ın, konuyla ilgili daha geniş açıklama yapmasına fırsat verildi.

Neeling: Büyük bir yönetim zaafı gösterdim, affedilir gibi değil. Sandım ki hareket kendi momentumunu kazandı, herşeyin Ridaf'a bu kadar bağlı olduğunu fark edemedim. Bağlantının yeniden kopması tümüyle benim suçum.

Duteron: Kaptan, yapmayın, bizi de ağılatacaksınız.

Papavka: Herşey yolunda gidiyordu, önceden bilemezdim ki Kaptan, kendinizi suçlamayın, rica ederim.

Neeling: Sağolun, ama ben bu görüşümde direteceğim. Bütün dünyada iki milyon yüz bin odak noktasında yüz milyonlarca insan toplanmıştı, Sayr'ın yazılımı mükemmel işledi, Ridaf'ın görüntüsü vardı her yerde, insanlar ona neredeyse tapıyordu, şarkılar söyleyip, el ele tutuşup meditasyon yapıyorlardı. Bağlantının kurulduğu duyulunca öyle büyük bir sevinç dalgası kapladı ki her yeri, neredeyse Işınımaya geçeceğiz sandım. Faht'ın çabaları bile meyve verdi, Dünya Birliği, geç kalmış olma ayıbını örtmek için Işınımı sahiplenmeye soyundu bir anda, beklenmedik bir organizasyon desteği sağladı. Herşey artık kendi ayakları üzerinde durabileceğini gösteriyordu Harekatın. Biz olmasak bile bundan sonra herşey yolunda gidecekmış gibiydi.

Jahiveh: Eminim Ridaf da öyle düşündü, yoksa bütün dünyanın kaderini bir darbede yüz seksen derece değiştirecek, sorumsuzca, bencilce, hayır, bencilce bile olamayacak kadar aptalca bir hareket yapmazdı. Kadın bütün yaşamı boyunca kendi köşesinde, kendi kendine sevdiği müzikle uğraşmış. Kitlelerle karşı karşıya gelme deneyimi hiç yok ki. BMA'cılara katılınca da bir kez böyle bir deneyimi olmuş, onda da ağzı yanmış. Yani diyorum ki bu son dönemde Ridaf'ın yaptıkları, onun gibi bir insanın kolay kolay kaldırabileceği bir yük değildi. Yine çok iyi dayandı bence. Ama işte herşey rayına oturdu, bana artık müsaade diye düşündü, sevdiği adam yakında ota dönüşecek, biraz olsun onunla ilgilenmek, dünyanın bakışından uzaklaşmak istedi belli ki. Meğer kale iskambildenmiş.

Eilohis: Kadın olduğu için savunuyorsun. Ridaf ihanet etti ulan, bunun özü yok artık, yapma.

Redaktu: Ben anlamadım, insanlar Ridaf'ın ortadan kaybolduğunu duyar duymaz, parti bitti diye evlerine mi dağılmış?

Neeling: Güzel özetledin Redaktu, görüldüğü kadar salak değilsin sen galiba.

Redaktu: Tipten kaybediyorum Kaptan.

Eilohis: Bunların hepsi davar. Beyinsizler sürüsü. Kavalcının peşinden koşan fareli köyün köylüleri. Kavalcı gidince "Biz buraya neden gelmiştik?" diye apışıp kalıyorlar. Kavalı bir kadının eline vermeyecektik Kaptan, sapıtıyorlar sonra, anlatabiliyor muyum?

Jahiveh: Deborah senin kavalını iyi çalamıyorsa suç bizim mi Eilohis? Belki de kavalda iş yoktur?

Toplantının bu aşamasında normalde kadınlar ve erkekler hakkında keyifli bir ağız dalaşı gerçekleştirilirdi, ama bugün kimsenin ne keyfi, ne de herhangi bir dalaşmayı kaldırabilecek hali vardı, o yüzden gündemdeki sorunlara geri dönüldü.

Neeling: Soyтары'nın kırmızı çizmeli kedi masalını kabul ettirmeye çalışacağını bilmesem, Eilohis'in benzetmesi üzerinde biraz daha duralım derdim. İlginç hakikaten.

Duteron: Fikrini değiştirmiş olabilir mi Kaptan?

Neeling: Sanmıyorum. Ayrıca Galaksiler Toplantısının yapılmış olduğunu da sanmıyorum. Bağlantının kesilmesi herşeyi alt üst etti. O'dan bir daha ne zaman haber alacağımız belli değil, neler olup bittiğini anlamanın tek yolu hangi masalın uygulamaya konduğunu takip etmek, yani çizmeli kedi mi, pamuk prenses mi. Soyтары'nın bu zorbalığı yanına kalmaz, merak etmeyin. Bu noktaya geldikten sonra da Dünya'nın ipini çekmezler. Soyтары'nın kumpasları olmasaydı şu anda büyük olasılıkla Işınımında olacaktık. O kadar kolay değil bu işler. Umutsuzluğa kapılmayın. Ridaf'sız ne yapabiliriz ona bakalım.

Utracek: Bence bu oyunu artık bırakalım.

Duteron: Utracek, bak yine aynı şeyi yaptın, yer edecek sende bu alışkanlık. Sıranı beklesene canım.

Neeling: Aslında haksız da sayılmaz, biliyor musun? Her toplantıda topu topu üç defa konuşma hakkı var adamın. Belki bu sıra işini bir gözden geçiresek iyi olur.

Eilohis: Doğu. Jahiveh çok fazla konuşuyor örneğin.

Papavka: Bir dakika, bir dakika, Eilohi sen de başlama, zaten herkesin –

Utracek: Bıkmadınız mı peki?

Jahiveh: Neyden bıkmadık mı Utracek?

Utracek: Bitti işte. Soyтары geldi ve annesini götürdü, O bir daha geri gelmeyecek, Bağlantı filan olmayacak, dünyanın bütün Ridaf'ları bir araya gelse de olmayacak, masal filan da uygulama konmayacak. Zürafaları Lekeleme Komitesi dediğiniz şey sonuçta Kuzeydoğu Kanadı'nın binlerce kıkıkkırık yeraltı örgütünden biri değil mi, Jahiveh haber bültenlerini takip ettiği için adını duyduk, birbirimize lolo yapmayalım şimdi. Eğlendik, iyi vakit geçirdik, ama bitti oyun, oyunlar biter yahu,

yeter, ben de sizin kadar sevdim bu oyunu, yine oynayalım istedim hep, ama artık yeter, duralım, buradan bir yere gideceğimiz yok, kabak tadı vermeye başladı.

Neeling: Tamam Utracek, tamam. Hepimiz üzüldük, ben üzülmeydim mi sanıyorsun O'nun gidişine, ama pes edemeyiz, bu kadar yaklaşmışken edemeyiz.

Utracek: Neye yaklaşmışken Kaptan? İki dakika kaptancılık oynamaktan vazgeçin de dinleyin, ne olur. Bu odada bir oyun imparatorluğu kurduk hep birlikte, ama artık yalnızca kabuğu kaldı imparatorluğun, içi kurudu, fazla uzadı. Dili ölmüş, insanları göçmüş, taşları ya yıkılmış ya da yosun tutmuş bir imparatorluk, haritaları kayıp, bayrağı yırtık, ordusu ve zaferleri çoktan toprak altında kalmış bir imparatorluk, kimseye hayrı dokunmayacak bir müsamere. Çok dramatik oldu, tamam, kusura bakmayın, ama O gitti, hiçbir şey olmamış gibi yapıp, gerçekle yüzleşmekten daha ne kadar kaçacağız? Biz avuç ihtiyarız işte, ormanın ortasında bir –

Redaktu: Kaptan, birşey demeyecek misiniz? Bunları kayda geçeyim mi? Herif aldı başını gidiyor.

Neeling: Utracek, iyi değilsin sen. Bir süredir değilsin zaten. Neyse ki dediklerini ciddiye alacak kimse yok aramızda. Ama böyle saçmalayacaksan bir çaresine bakmak zorunda kalırız, ona göre. Çık şimdi toplantıdan, dinlen biraz. Bir daha da duymayacağım böyle laflar.

Utracek: Bırak da insanlar kendi adlarına konuşsunlar! Sen delisin diye herkes delirmek zorunda mı? Çocuğunun ve karının hayatını mahvettiğin yetmedi mi? Üç kuruşluk ömrü kalmış bu insanlardan ne istiyorsun?

Jahiveh: Utracek, yeter! Gel biz seninle dışarı çıkalım. İlaçlarını aksatıyorsun, ondan oluyor bunlar. Gel iğneni yaptıralım.

Neeling: Evet evet. Biraz dinlensin, kendine gelsin.

Utracek: Bırak beni Jahiveh, ben giderim, gidiyordum zaten. Ama hiç olmazsa senin daha akli başında davranmanı beklerdim, sen bu adamlar kadar kopmuş değilsin. Neeling'in hayatı boyunca kurtulamadığı travmalara bir yenisi eklendiği için ben de üzülüyorum, ama ona yardım edebilmemiz için önce bu oyundan –

Papavka: Hadi Utracek, hadi git artık, adamın tepesini attırıyorsun ama.

Neeling: O da çok çalıştı tabii bu son dönemde, bitkin düştü, normaldir. Soyтары da onu etkiledi, iyi konuşur piç.

Duteron: Kaptan, siz de fazla anlayışlı davranıyorsunuz.

Redaktu: Hepimizin kafası karışırken böyle moral bozucu sözler duymasak daha iyi olmaz mı Kaptan?

Neeling: Anlıyorum canım, merak etmeyin. Bakacağız çaresine.

Papavka: Şimdi ne yapacağımızı konuşacak mıyız?

Redaktu: Dünya Birliği Işınımına bu kadar angaje olmuşken, Musak hala bizim yanımızdayken, Ridaf'ın yokluğu bizi uzun boylu etkileyemez aslında. Bir-iki ay içinde rüzgar döner bence.

Neeling: Doğru söylüyorsun Redaktu, doğru söylüyorsun.

Kaptan Neeling bu sözleri söyledikten sonra sessizleşti; mürettebat onun düşünce akışını bozmamak için bir süre beklediyse de, Kaptan'ın gözlerinde birden yaşların belirdiğini fark edince, Işınımı değil giden sevgilisini düşündüğünü ve kederlendiğini anladılar. Bunun üzerine Eilohis'in başı çekmesiyle, Holéy Sevner'in her zaman çok sevmiş olduğu ve iyi performans sergilediği çok eski bir şarkıyı üç sesli söyleyerek Kaptan'ı neşelendirmeye çalıştılar:

O mistress mine, where are you roaming?
O stay and hear, your true love's a-coming,
That can sing both high and low.

Trip no further, O pretty sweeting,
Journeys end in lovers' meeting,
Every wise man's son doth know.

What is love? 'Tis not hereafter,
Present mirth hath present laughter,
What's to come is still unsure.

In delay there lies no plenty,
Then come and kiss me sweet twenty,
Youth's a stuff will not endure.

Şarkı beklenen etkiyi kısmen gerçekleştirdiyse de toplantının geri kalanı oldukça verimsiz geçti; mürettebatın yorgun, isteksiz ve yaratıcılık krizi içinde olduğu gözlemlendi. Ridaf'ı arayıp bulma ve görevine dönmeye zorlama fikri rağbet görmedi. Jahiveh ve Duteron, yeni bir peygamber bulunması önerisine "Over my dead body!" diyerek net bir şekilde karşı çıktı. Eilohis Holéy Sevner'in açığa çıkmasını istedi, sonunda bunu nasıl olsa yapmak zorunda kalacağımızı savundu, ama taraftar bulamadı. Söz dönüp dolaşıp Utracek'in son hezeyanına geldi – ölmüş bir dost hakkında nekromanlar arasında zevkli bir çekiştirme seansı gerçekleştirildi, Utracek'in Holéy Sevner'dan ihraç edilmesine oy birliğiyle karar verildi. Ondandır boşalan yeri, onun göstereceği bir adayla doldurmak söz konusu olamayacağından, yeni bir Utracek aranması konusunda herkesin aktif görev alması karara bağlandı. Kaptan'ın izin isteyip çıkması üzerine mürettebat Bağlantı konusunu bir süre daha tartıştıysa da, Kaptan'sız bu işin tadı çıkmadığından vazgeçildi. Duteron'un yeni getirttiği şarapların tadına bakılmasına karar verildi.

Kaptan Neeling'in Seyir Defteri.

Valhala'daki günlerimizin böyle tekdüze bir can sıkıntısı içinde geçmeye başlayacağına, bunca zaman sonra kendi elimizi kolumuzu bağlamışçasına, çaresizce, neredeyse bıkkınlık içinde birşeyler olmasını bekleyeceğimize inanmazdım. Önderler bile, gün gelir, bir başkası tarafından yönlendirilmek isteyebilir, ya da en azından yoldan çekilip izleyici olmayı canları çekebilir, hiç değilse bir süreliğine. Ama hayır, önder önderliğini her zaman bilmeli, sorumluluklarından kaçmamalı, kitlesini hayal kırıklığına uğratmamalı, onlara her öğünde yeteri kadar ok işareti sunabilmeli. Önderlik dediğimiz nedir ki zaten, üç balıkla beş bin kişiyi doyurmak sonuç olarak. Bütün devrimlerin, bütün atılımların, bütün zaferlerin yeterince kaynatıldığı ve bütün suyu uçtuğu zaman, bireylerden ibaret olduğu görülecektir, genellikle de tek bir kişiden. Böyle yetişmişiz biz: bir kahraman çıksın ve devleri, ejderleri, düşmanları, karanlığı, geriliği, fakirliği, umutsuzluğu, griliği yok etsin istiyoruz, peşinden gitmiyor muyuz, gidiyoruz elbette, ama peşinden gidilecek birinin varlığı olmadan kilitleri açamıyoruz, kapı önünde dikiliyoruz en fazla, paspasın üstünde uyukluyoruz iki büklüm. Açılın!, diye bağırıyor sonra arkalardan birileri, Kızıldeniz taklidi yapıyoruz grup olarak, çok seviyoruz çünkü, hayatımıza yeniden Anlam geliyor, Dava geliyor, İnanç geliyor diye, işte diyoruz, işte toplu ve bireysel zekalarımızı uğruna yorabileceğimiz, özenle geliştirdiğimiz kasları uğruna kullanarak taşları yerinden oynatacağımız, çukurlar kazacağımız, kazılı çukurları yerlerinden oynatılmış taşlarla dolduracağımız, havaya savrulması gerekenleri savurup düşenleri tutacağımız, uğruna daha bir yığın

şey yapacağımız, sevinçten ağlayıp hüznle güleceğimiz, sayesinde güzel anılar biriktirip bunları sonsuza dek birbirimize anlatarak geçmiş varlığımızı, dolayısıyla da halihazırdaki benliğimizi kendimize ve birbirimize kanıtlayacağımız bir Savaşçı ve ona yaver giden bir Savaş geliyor, bizim savaşımıza benziyor bu, haydi, haydi, haydi, haydi, haydi! Böceklerin kralları yok ama, Teverat'ta dediğimiz gibi – böcek kadar olamayan bir ırkın ahfadıyız, nasıl, böceklerin her biri, bilmesi gereken herşeyi biliyor, beş milyon tanesi aynı anda, aynı amaç için hareket edebiliyor, nasıl, öndersiz, antenlerini birbirine değdirerek, birbirlerinin üzerinden yürüyerek, kıvıl kıvıl iletişerek gidiyorlar gidecekleri yere, onlar giderken biz duruyoruz, parolayı soruyoruz birbirimize hala, sende miydi anahtar?, yoo, sende değil miydi?, arkadakiler? Anahtar yoksa gişeden geçemiyoruz, başlamadan bitiyor Pazar yürüyüşümüz. Daha iyisine layık mıyız? Kesinlikle hayır. Dünyayı Kurtaran Adam, dünyayı kurtarma sorumluluğunu bile isteye üstlenmiş olsa bile, bir aşamadan sonra, çalışma saatlerinden şikayetçi olabilir. Tanrılar da insandır, hele şafak vakti yaklaşıyorsa.

Utracek'i öldürmek zorundaydık; o istedi bunu. Lafın gelişi değil – beni öldürmezseniz hepimiz için çok kötü olacak, yapılması gerekeni yapın, diyen oydu. Herşeye rağmen cesur bir adamdı Utracek, cesaretini kanıtlayacak birşey yapması pek gerekmemiş olsa da. Onu egzantrik biri olarak tanımayı seçtik, hepimizin gözünde işini biraz fazla ciddiye alan, hafif kaçık bir tutkuyla çalışan, çabuk parlamasa da çabuk küsen, o yüzden onunla konuşurken dikkatli olunması gereken biri. İşi gücü sözcüklerle – daha sonraları resimlerle, fotoğraflarla, hareketli görüntülerle uğraşmaya başladığında bile, ilk göz ağrısını unutmadı. Hiçbir şeyi hiçbir şeyle karıştırmaktan hoşlanmadı; kullandığı her anlatım aracının saf ve dürüst kalmasına çalıştı. Oysa işi insanları yönlendirmek, çoğu kez de bir anlamda aldatmaktı; bu devasa çelişkinin ağırlığıyla sürekli yüz yüze yaşadı, gözlerini hiç yummadı. Bu bakımdan onu gerçekten takdir ederim. Dürüstlük, başkasının yapıta bakarak kolayca saptayabileceği bir nitelik değil belki; en azından öyle olmadığı ölçüde bunun arkasına saklanan, zekice oyunlarla eğlendiren, düşündürten, kendini beğendiren, sevgi doyumsuzluğunu gidermeye çalışan, diğer yazarlar tarafından usta olduğu düşünülen yazarların dürüstlük gibi bir meselesinin olmamasını sağlayan da bu. Utracek, bir ufak istisna dışında hiçbir zaman yazdıklarını sahiplenme şansı olmayan bir yazardı üstelik; onun sahiciliği, hep başka insanların sahiciliği olarak okunmaya mahkumdu; buna rağmen dürüst olmak, dürüstlüğü kendine mesele etmek, benim Utracek'i ilk tanıdığımda anlamakta zorlandığım ve açıkçası zaman kaybı olduğunu düşündüğüm yaklaşımlardı. Nereden kaynaklanıyordu öyleyse Utracek'in dürüstlüğü, kendini bunca kat zırhın altına gizlemek zorundayken? Her zaman doğruyu, doğru bildiğini mi söylüyordu? Elbette hayır, oyunbazın önde geleniydi, yoksa işim olmazdı onunla. Sanırım şu: doğruyu söylemediğini bildiğinde, oyun oynadığında, aldattığında, bu bilgiyi, yani böyle yaptığı bilgisini yapıta içrik kılıyordu. İkincisi, daha önemlisi ve daha zor ele geleni, bilmediği şeyleri biliyormuş gibi yapmazdı, yüzeysel taklitlere kalkışmazdı, moda uymazdı, hissettiklerini çarpıtmaz, hissetmediklerini hissediyormuş gibi yapmazdı. Anlattığı şeyler için olduğu kadar, anlatış biçimi ve cümleleri için de geçerliydi bu. Sevişseydi böyle sevişirdi – besleyici bir yemek gibi. Büyük tabak, dekoratif porsiyon ona göre değildi, abur cubura da yönelmezdi öte yandan. Evet, sanırım doğru benzetme bu – dürüst bir ev yemeği gibiydi yazdıkları, elinden çok çeşit gelirdi üstelik.

İşte bu Utracek'i öldürmek zorunda kalmamız, hiçbirimiz için gurur verici bir deneyim olmadı. Ne var ki ona, kendi arzusuna ve yaratmış olduğu geçmişe saygı duymak zorundaydık - Holéy Sevner'in bekasını işin içine hiç katmasak bile. Aldığımız son darbeler onu belki de hepimizden çok yaraladı, en çok onun şevkini kırdı – bugüne dek mükemmel işler çıkarmıştı, ama devam edemeyeceğini görüyordu, biz de görüyorduk. Soyтары'nın anlattığı hikayeyi gerçek sanması, bizim varlığımızın ve misyonumuzun gerçekliğini sorgulamaya başlaması, bir anlamda mesleki deformasyondur belki de – neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını ayırt edememek, işi tam da bu ayırım üzerine kurulu biri için ölüm olmalıydı. Bizim onu öldürmemizin, bu nedenle ona ek bir mutsuzluk yaşatmadığını, tam tersine kendini çoktan öldürmüş olduğunu bildiği için, bizden zaman içindeki sürüklenişini sona erdirmemizi istediğini düşünerek biraz olsun avunuyorum.

Ridaf'ı düşünüyorum da – anımsamak da, anımsamamak kadar büyük bir lanet değil mi aslında? Hökl'le birlikte, herkesten uzak yaşarken, birbirlerinden başka kimseleri kalmamışken, yanındaki adamın eskiden nasıl biri olduğunu anımsamak, şimdiki haline, unutuşuna, Ridaf'ı dahi unutuşuna ve beş dakikada bir yeniden unutuşuna katlanmayı daha zor hale getirmiyor mudur? Ya Hökl – basit bir hafıza sıfırlanması vakası değil onunkisi, sürekli yeniden sıfırlanan bir beyinle yaşadığının farkında bile olamamak. O'nun Gezgin hakkında düşündükleri geliyor aklıma sonra, dünyada en çok sevdiğim insanın, sonunda benden kaçmaya varan –Soytarı'ya doğru dürüst diremedi bile; bunu anımsamak da benim lanetim olacak ömrümün geri kalanında- ihanetini düşünmüyorum da, Gezgin'le cezalandırılışından sonra ilk kez karşılaştığında, onu yeniden gördüğünde ama Gezgin'in kendisini yeniden değil, ilk kez gördüğünü fark ettiği anda yaşadığı çöküşü ve yeniden ayağa kalkmasını düşünüyorum. Onun yanında olmayı seçti – kimdi ki o, ne paylaşmışlardı, bundan sonra ne paylaşabilirlerdi? Kalp kalp, başka birşey değil.

Sonra bu çağın, yere göğe koyamadığımız, müthiş dönüşümlere gebe, ama aynı zamanda herşeyin yerli yerine oturduğu, gereksiz kafa karışıklıklarının, sivilcelerin, komplekslerin, aşırılıkların, gevezeliklerin bertaraf edildiği, nereden geldiği belli olmayan enerji patlaması şeklindeki bunalım sarmallarının yerini mutedil dalgalı, ama yine de pupa yelken gidilen bir seyre bıraktığı bu güzelim leş çağın başlıca takıntılarından biri değil mi, öte yandan, anımsamak-unutmak denklemi? Herkes sürekli bir “şimdi” içinde yaşamıyor mu, bu değil mi Holéy Sevner'in saldırdığı en büyük yeldeğirmeni? Tutanaklar, seyir defterleri, kütüphaneler dolusu Kayıtlar, binlerce yılın zaman haritasını çıkarmak içindi hepsi; biz bunlarla uğraşırken, insanlar savaşları, toplama kamplarını, açlıktan öldüğünü unutturmaya çalışıyordu. Ak kaşık değiliz gerçi hiçbirimiz – Proje'nin temelini kılblerle oluşturulmasına göz yumduk, Işınımaya geçme yolunda, hafızalarını alarak insanlıklarından “arındırılan” zavallılarla ilerlenebileceğini sandık; unutmuyorum. Unutmadığım içindir içimde hala birşeyleri değiştirebileceğimize dair beslediğim, artık safça itiraf etmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği inanç. Sözün uçacağına aklımızın kestiği anda, iki bin beş yüz yıl önce başladı belki de bu aşağı giden yokuş, belki de bütün suç kayıt tutmaya başlama kararındaydı – unutabileceğimizi gördüğümüz anda, varoluşumuzun iskeletine ihanet etmeye başladık biz.

Bir açıdan, evrensel bir çağdaşlık çizgisine ulaştığımız da düşünülebilir tabii, Soytarı'nın ceza verme yöntemlerine bakılırsa – Tanzanyalılar, elektrikli iskemle ülkelerine ilk kez geldiğinde pek de gururlanmıştı. Evrendeki her bilinç-cismi, programlanmışçasına anımsamak-anımsanmak kulübünün ebedi üyesi olmaya çalışıyor. Böyle bir evrenin barındırdığı en büyük sır, Dönüşüm peşinde böylesine çılginca koşması. Anlaşılır şey değil – 17. Dönüşüm sonucunda bir sonraki evrene geçildiğinde, bu kulübe ve üyelerine ne olacak? Bir önceki evreni anımsamayan bu bilinç, bir sonraki evrende kendini nasıl anımsatacak?

Holéy Sevner üyesi olmadan önceki yaşamımı benim için bir utanç kaynağı haline getirmeye çok çalıştılar, saygınlığımı elimden aldılar, işimden kovuldum, kortumda yaşayanlar, kendi geleceklerini tehlikeye atmamak için ayrılmak zorunda kaldı, yapayalnız ve tutamaksız bırakıldım, tövbe etmem istendi. Unutmaya kesinlikle degecek bir geçmiş. Dünyanın en büyük sigorta şirketinde önder yardımcısıyken, günlük yaşamla ilgili hemen herşeyin sigorta kapsamına alınmasını sağlayacak bir plan geliştirdiğimde, önce bu projenin, sonra da şirketin başına geçirilmişim. Hava durumundan lokantadaki yemeğin pişme durumuna kadar herşeyi ufak bir prim karşılığı sigorta ettirme fikri insanları o kadar cezbetti ki, iki yıl içinde ciromuzu üç katına çıkardık. Herkes benden, iş dehamdan söz ediyordu – bir sigortacı için duyulmamış birşey. Kaşınmaya başlamam uzun sürmedi – gizli ekipler kurup sigortalı müşterilerimizi sabote ettiğim, böylece bir yandan daha çok insanın paranoyaya kapılıp sigorta yaptırmasına neden olup, bir yandan da şirketi artan bir ödeme girdabına sürüklediğim, hem anarşi yaratıp hem de beni besleyen eli ısırığım ortaya çıktığında, tasarladığım eylemlerin daha yarısını bile gerçekleştirememiştim. Karar ve uygulama kesin ve çabuk oldu – bavulumu bile alamadan, safra gibi atıldım.

Dibe çökmem çok daha uzun sürdü, ama dönüşü olmadığını en başından O da, ben de biliyorduk – O'yu iterek benden uzaklaştırmaya, su yüzüne çıkmasını sağlamaya çalıştığım o dönem boyunca, kendi konumunu hiçe sayarak –matematiksel modelleme konusunda, endüstrilerden yerel hükümetlere, çok çeşitli alanlarda en üst düzeyde danışmanlık hizmeti veren bir şirketi vardı-

kelimenin tam anlamıyla elimi tuttu. Sonuç tümüyle kaçınılmazlaştı böylece. Dibe ulaştığımızda, artık hep orada kalmamız gerektiğini anladığımızda bile, kendi başının çaresine bakmayı düşünmedi.

Bunu basmakalıp buluyordum, özel bir değeri olduğunu kesinlikle düşünmüyordum, jenerik birşeydi, bir köpek bağılılığı gösteriyordu benim gözümde, onu layık olduğu şekilde aşağılamaktan başka birşey gelmiyordu elimden. O'suz çok daha rahat edeceğimi, özgür olmam gerektiğini kafaya taktığım, iyice keskinleştiğim günlerdi – ne kadar çekilmezleşebileceğimi anlamaya çalışıyordum belki de. Kesinlikle unutmaya değer, ama asla unutamayacağım günler. Uzun süre, bu dönemimden hiç utanmadığımdan zerrece kuşku duymadım – üzerinde uzun uzun düşünmüyordum, düşündüğümde de O görüntüye girmiyordu hiç, intikam fantazileri kuruyordum daha çok, ne yapsam yakalanmam, onu kavramaya çalışıyordum. Yakalanmamayı yeterince istemek gerektiğini kavrayacak kadar beynim vardı, O'yu görecektik kadar değilse de.

Holý Sevner tarihinde olağanüstü bir gün: Kuzeydoğu Kanadı'nın öldürüldüğü sanılan eski hükümet önderi Hatn çıkageldi. Jahiveh onu uyur halde görür görmez tanıdı. Burayı ve bizi nasıl bulduğunu anlamadık – biz dışarıdayken gelmiş, belli ki toplantı odasındaki kağıtları karıştırmış, sonra da yataklardan birinde uyuyakalmıştı; uyandığında, İsta'dan buraya gelişine kadar geçen süre içinde ciddi bir şok geçirdiğini anladık – ona neden Hatn diye seslendiğimizi anlamakta zorluk çekiyor gibiydi. Anlattığı karmakarışık hikayeyi doğru dürüst dinleyemedim, çünkü yatağın ona küçük gelişine ve laf arasında andığı avcılara takılmıştım. Mürettebatın suratlarına baktım teker teker, bu siyah saçlı, beyaz tenli, kiraz dudaklı, uzun boylu kadında –evet, bir genç kız sayılmazdı, ama kılı kırk yarmanın alemi var mıydı?- benim gördüğümü görüyorlar mı diye. Jahiveh'le göz göze geldiğimizde ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladık – Pamuk Prenses, yedi cücelerin kulübesine gelmişti! Demek Bağlantı koptuktan sonra Galaksiler Toplantısı yapılmış, O Soyтары'nın bütün ayak oyunların karşın Dünya'ya açılan kredinin boşa gitmediğini ve yakında Işınımaya geçecek güçte olduğumuzu, bunun gerçekleşebilmesi için de Pamuk Prenses masalının uygulamaya konarak Dünya'ya destek verilmesi gerektiğini kabul ettirmişti. Kılık değiştirmiş bir kötü kraliçenin ziyaretine her an hazır olmamızı gerekiyordu – Hatn söylediklerimizi pek anlamıyordu, ama yabancıardan hediye almaması konusundaki ısrarımızın sonucunda, gülerken de olsa sözümüzü dinlemeyi kabul etti.

Ne var ki sevincimiz uzun sürmedi –olağanüstü bir gündü gerçekten- akşam saatlerine doğru biri daha geldi, ama Ebrino'ydu bu, kötü kraliçe değil. Onun da zor günler geçirmiş olduğu, annesini bile tanınamasından anlaşılıyordu. Eilohis Ebrino'nun kötü kraliçe olabileceğini bir süre savunduysa da, Jahiveh başta olmak üzere mürettebatın geri kalanı tarafından sindirildi. Bulduğumuz yerin yol geçen hanına dönmesi ayrı bir endişe kaynağı. Duteron'un korkusu, iki gün sonra Hökl'le Ridaf'ın da çıkagelmesi. Birşeyler oluyor ve biz ilk kez bu kadar dışındayız olayların. Holý Sevner'in binlerce yıl sonunda nihayet zafere ulaşacağını sanırken, bir anda ölümcül bir hezimetle uğramamız gayet mümkün.

Her insanın yaşamında çeşitli dönüm noktaları olur, benim de oldu – karar vermeden önce hepsinin eşiğinde durdum, esen rüzgarı göz kapaklarımda hissettim, bazen geçtim eşiği, bazen geri adım attım. Sonraları, karşıma çıkan eşiklerin sayısı hızla azaldı; gün geldi, elek oldu bu eşikler – yeni bir parça eklenmeden duvarda tozlanan bir koleksiyon. Bunu bir tür kıdem göstergesi olarak algıladığım olmuştur: bazı şeyleri yapmış olduğum için bazı şeyleri yapmak zorunda olmama ayrıcalığını, kimseyi beklemeden, ben tanıdım kendime.

Gün gelip bu ayrıcalığın beni beklemeden kendini iptal etmesini beklemeliydim, ummasam bile; gafil avlandıktan sonra bile ayak diremiş olmamsa, ancak yaşlılığın getirdiği bir inatçılık, korku ve haklı çıkma saplantısıyla açıklanabilir, açıklanacaksa. Büyük kurtarıcı destanlarında da hep böyle olmaz mı: ister bir polis müfettişi ya da bir banka soyguncusu, isterse bir büyücü ya da ejder avcısı olsun, uzak diyarlarda sakin bir yaşam süren Kurtarıcı, yeniden, son bir kez, görevin kendisine yönelttiği çağrıyı duyar ve gereğini yapar.

Şimdi benim yapmam gereken de, gün geldiğine göre, bu: arkasına bunca zamandır saklandığımız perdenin artık önüne çıkmak ve yüzleşilmesi gerekenle yüzleşmek, uzun ömrümün son

kovalama sahnesini, hakkını vererek oynamak. Dünya'yı bu aşamaya kadar getirmişken, korkmak, yorulmak, vazgeçmek çok cazip bir seçenek oluşturuyor aslında – elimizden gelen herşeyi yaptığımızı, ama olmayınca olmadığını, belki de böylesinin herkes ve herşey için daha iyi olacağını birbirimize defalarca anlatır, artık hiçbir yere varmayacak anıları karşılaştırır, neler başka türlü olsaydı nelerin farklı sonuçlanacağı konusunda inançlı kavgalar ederiz. Daha güzeli var mı?

Öyleyse nedir, mürettebatımı kaptansız bırakıp Dünya'ya çıkmak ve savaşmak için beni dürtten? Çok mu seviyorum bu gezegeni ve onun insanlarını? Hiç değil – işin doğrusu, pek de umurumda değil, kendi başlarına; bu kadar emek akıtmamış olsak, Işınımaya geçmiş geçmemiş ilgilenmem bile. O'daki merhamet duygusu bende hiç olmadı. Kurulması için onca uğraşmış, inanılmaz engeller aşılmış, eşi görülmedik zorluklara göğüs gerilmiş bir yapının, bir makinenin ziyan olmasına izin vermeme dürtüsü bu daha çok – şalteri kapayıp gitmektense, son bir kez, yaptığı şeyi yapmasını sağlamak ve bu kez amaca ulaşılabilmesi için dua etmek. Dünya Işınımı hak etmediyse bile biz hak ettik – sırf bu yüzden bile olsa, başlamak üzere olduğum yeni oyunu kazanacağımı biliyorum.

İkincisi, merak: Bilincin Bekçilerini, bir evrenden diğerine sürekliliği koruduğuna emin olduğum yüce muhasebecileri merak ediyorum; anlamadığım, çünkü bilmediğim, yepyeni bir kavram bu, daha önce nasıl aklıma gelmediğine şaşıyorum bir yandan da. Bilincin Bekçileri var olmak zorunda – demek ki varlar. Soyтары'nın bu konuda çok şey bildiğinden, Işınım fedailiğine de bu yüzden soyduğundan eminim. Öğrenmeden duramam. Soyтары'yla da bir baba-oğul konuşması yapmanın zamanı geldi demek.

Üçüncüsü de merak: O'nun düşkapanının neredeyse her anını kaplayan, ikimizin de oğlunu kişisel düşmanı olarak saptamış bulunan, buna ve bana karşın O'nun zaaf geliştirdiği (aksine bir an olsun inanmadım), Zürafaları Lekeleme Komitesine karşı bize beklenmedik ve karşılığı ödenmez bir destek veren o garip, yalnız, kör adamı bulmak istiyorum. Düello edeceğimizi sanmıyorum, konuşacağımızdan emin değilim, ama karşılaşmamız şart – gerisi sonra düşünülür.

Ayrıca O'nun bana ihtiyacı var – yapayalnız kalmışken onu çaresizliğine terk etmem düşünülemez; bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Jahiveh, O'un o kadar da yalnız olmayabileceğini, Soyтары'nın yanısıra Gezgin'in de ona kamp ateşi hikayeleri anlatıyor olabileceğini ima ettiyse de, O'nun şu anda yalnızca bana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

O'suz yaşamayı sürdürmeyi kabullenmek zorunda kalmayı istediğimi sanmıyorum.

VII. RUHUM SANA EMANET

Holéy Sevner Toplantı Tutanağı.

Toplantıya Katılanlar: Kaptan Neeling dış görevde gittiği için toplantılara bir süre katılamayacak; Kaptan Vekili görevini Jahiveh üstlendi; Jahiveh'ten boşalan yeri Hatn dolduruyor; Utracek'ten boşalan yere Ebrino atandı; Redaktu bileğini sakatladığı için toplantıya normal üye olarak katılıyor; Eilohis ve Duteron'un statüsünde bir değişiklik olmadı.

Tutanağı Yazan: Papavka.

Toplantıya, Ebrino ve Hatn için kısa ve yorucu olmamasına özen gösterdiğimiz bir tanıtımla başladık – ikisinin de şokun etkisini üzerlerinden atamadığı belli olduğundan, bir yandan geçmişteki kimliklerini onlara anımsatmak, bir yandan da Holéy Sevner'in ne olduğunu, onların bu yapı içinde nasıl bir görev üstleneceklerini anlatmak, ama bunu olabildiğince zorlamadan yapmak istedik. İkisi de, kafaları karışık olmasına karşın, kapasiteli ve birlikte çalışmaya yatkın, uyumlu insanlar. Mürettebat olarak kolayca kaynaşacağımızı düşünüyoruz. Kaptan Vekili, Eilohis'i Hatn'la gereğinden fazla kaynaşmaması için uyardı, ardından şu anki durumumuzu özetledi:

Bağlantı yeniden kuruldu, Galaksiler Toplantısında birçok gezegenin yanısıra Dünya da Işınım için Gözetim ve Destek Programı kapsamına alındı. Bu programın Dünya'daki uygulayıcısının Holéy Sevner olması aynı toplantıda kararlaştırıldı; Kaptan Neeling, Işınımaya geçilene kadar gizli önder olarak dünya hükümetleri nezdinde çalışmalarını sürdürecektir, resmi sıfatı IGDP Sorumlusu olacak. Biz de teknolojik bir atılım yaptık, Ebrino'nun, yani Utracek'in getirdiği port sayesinde Kaptan'la özel bir hattan sürekli iletişim içinde olacağız.

Kaptan Vekili'nin bu açıklamalarından sonra Kaptan Neeling'in yokluğunda nasıl çalışmalarda bulunulması gerektiği tartışıldı ve yeni görev alanları belirlendi. Buna göre Utracek Kaptan Neeling'le ve IGDP yönetimiyle iletişimden, ayrıca port-alanda yapılacak işlerden; Jahiveh bütün yerel hükümetlerin Işınımı destekleyici çalışmalar yapmasını sağlamaktan; Duteron büyük şirketlerin, öncelikle de Musak ve Games'in Işınım için yeni projeler üretmesinden ve bu şirketlerin çalışmalarının denetlenmesinden; Eilohis Programa dahil edilen diğer gezegenlerle işbirliği olanaklarının araştırılmasından; Papavka 2,100,000 odak noktasında toplanan böceklerin geldikleri yerlere sağ-salim dönmelerinin sağlanmasından, lekesiz zürafaların lekelettirilmemesinden ve Mutsuz Şah Isınandemir'in galaksiler nezdindeki çalışmalarının desteklenmesinden; Redaktu Galaksi Yönetimi kayıtlarının incelenmesinden ve Kaptan Neeling için Soyтары hakkında bilgi toplanmasından; Kaptan Vekili ise genel eşgüdümünden sorumlu olacak.

Kaptan Neeling aramızda olsaydı bu işi belki de biraz fazla aceleci bir şekilde tatlıya bağladığımızı, sonuca biraz fazla kestirme bir yoldan ulaştığımızı belirtir, ondaki dolambaçlı oyun dehasına sahip olmadığımız için bizi açıktan suçlamasa da, tembelliğimiz, konsantrasyon bozukluğumuz ve kavramsal bütünlüğe gereken önemi vermeyişimiz hakkında demediğini bırakmazdı. Bağlantının kurulmasının ve Işınımına geçilmesinin mümkün olduğunu, Holéy Sevner'in en umutsuz dönemlerinde savunan ve bize şevk aşıl原因an hep o olmuştu, ama bunların sonunda gerçekleşmeye başlamasından galiba rahatsız olacaktı. İnsanların insanlara emanet edildiği bir ütopyanın yaşama geçirilme olasılığı, Kaptan Neeling'i her zaman için için endişelendirmiştir – ne var ki Holéy Sevner'in görevi de bunu yapmaktı. Tarihsel süreç içinde bazı şeyleri değiştirememek, bazı şeylere engel olamamak Kaptan'ı hep üzdü; şehir farelerinin durumu onda takıntı halini aldı, Jams öldürülünce kardeşi ölmüş gibi ağladı. Bu umursamazlık çölünün ortasında, kardeşlik ve dayanışmaya değil, aşkını bir metafiziğe dayanan bir devrimi benimsemekle gerçeklerden kaçtığımızı, dünyanın içinde bulunduğu duruma gerçek çözümler aramak yerine birtakım oyunların cazibesine kapıldığımız düşüncesi, Kaptan Neeling'in içinini hep kemirmiştir. Oysa Işınım hareketi, tarihteki en gerçekçi birlik hareketi oldu; insanları birbirleri için, hatta sonraki nesiller için değil, doğrudan kendileri için, kendi canlarını kurtarmak için çalışmak zorunda bıraktı; bencillikte birleşti herkes. Soyтары'ya ve Zürafaları Lekeleme Komitesine karşı verilecek savaşı kazanmanın ancak ikincil sonuçlarıydı Dünya'nın ve diğer canlıların kurtulması. Bu bakımdan, Kaptan Neeling'in endişelerinin yersiz olduğuna Holéy Sevner mürettebatı olarak karar verdik.

Utracek havanın çok güzel olduğunu söyleyerek bir yürüyüş, ardından da ufak bir piknik yapmayı önerdi, Kaptan Vekili'nin sert tepki vermesi üzerine Jahiveh toplantıyı dışarıda yapmayı önererek uzlaşma sağlamaya çalıştı, mürettebatın çoğunluğunun bu öneriyi beğendiğinin anlaşılması üzerine dışarı çıkıldı, eski Utracek'in ve başhekimin de bizimle gelme isteği kabul edildi; havanın gerçekten güzel olduğu, hafif bir esintinin varlığının sıcaklığın bunaltıcı olabilecek etkisini azalttığı, köstebeklerin bu yıl erken çıktığı ama ağaçkakanların nedense ortalarda gözükmeyeceği, Jahiveh'in elbisesinin ona çok yakıştığı, şampanya ve çileğin insanı mutlu kıldığı gözlemlendi, bir keresinde eski Utracek'in toplantıyı unutup şehre indiği için Kaptan Neeling tarafından fena halde azarlandığı, Utracek'in de bunun üzerine Kaptan'ın seyir defterlerini karıştırarak oraya buraya, ipe sapa gelmez dipnotlar düşüğü, Kaptan'ın bu notların Soyтары tarafından yazıldığını, dolayısıyla Dünya'nın saldırıya uğradığını düşünerek Holéy Sevner'ı alarmı geçirdiği, Utracek'in suçunu itiraf etmesine rağmen sakinleşmeyen Kaptan'ın gece vakti çıkıp ormanda Soyтары'yı aradığı, geri dönmemesi üzerine endişelendiğimiz, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hala alarm halinde onu aramaya çıktığımız ve tam şu ağacın altında uyuyakalmış bulduğumuz anımsanarak bunun eğlenceli bir anı olduğu saptandı, piknik örtüsünün o ağacın altına serilmesine oybirliğiyle karar verildi.